

Expediční kniha

SERRA

DE TRAMUNTANA

*ostrovem Mallorca
ze západu na východ*

1.-10.6.2025

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Iniciátorem této roverské expedice byla Irča - při návratu z VRRV, roverského zimního táboření v tee-pee, jsme se k nám stavili na čaj a ona nadšeně hovořila o své cestě lodí po Kanárských ostrovech a o tom, že by se nám tam určitě líbilo, že by to byla úžasná expedice pro rovery atd.

Na RS Slezinách se pak tenhle nápad probíral a iniciativy se chopil Jiří, který zkoumal ceny letenek a jako pro rovery dostupné mu přišly ty na ostrov Mallorca, který je od Kanárských ostrovů víc než dva tisíce kilometrů severovýchodněji.

Nikdo z nás na Mallorce ještě nebyl a tak jsme se poměrně rychle shodli, že první roverskou expedici téhle oddílové generace podnikneme na tento Baleárský ostrov, který je součástí Španělska.

O termínu (nejdříve podzim, pak konec května, a nakonec začátek v červnu) rozhodla nejnižší cena letenek, kterou Jiří bedlivě hlídal.

Zájemci se neurčitě měnili, ale když už bylo potřeba letenky zakoupit, ustálil s počet na šesti lidech - 5 roverů a 1 oldskaut. Ve finále nás vyrazilo jen 5, protože Bebi nakonec nejela - Jirka, Horka, Uhlík, Mik a Dazul.

Týden před odletem na ostrov Mallorca, nám Pepa Poleva, který se učí španělsky, sestavil **mini cestovatelský slovníček**. "Posílám takový stručný přehled základní španělštiny pro použití i v mobilu, třeba se vám to bude hodit na Mallorce."

ZÁKLAD

Sí = ano

no = ne

no sé = nevím

vale = dobře [vale, bale]

gracias = děkuji [gracias]

Por favor = prosím

Lo siento = promiň/mrzí mě to

Bueno / No bueno = dobré, nedobré

Perdón = pardon

POZDRAVY

Hola = Ahoj [ola]

Adiós = Nashledanou

buenos días = dobrý den (dopoledne)

buenas tardes = dobré odpoledne

buenas noches = dobrý večer/noc [buenas noches]

CESTOVÁNÍ

Billete = jízdenka [biděte]

equipaje = zavazadla [ekipache]

pasaporte = pas

mochila = batoh [močila]

estación = stanice

parada de autobús = zastávka autobusu

PUTOVÁNÍ

Camino = cesta, stezka [kamino]

señalizar = rozcestník

montaña = hora

bosque = les [boské]

río = řeka

prado = louka

pueblo = vesnice, městečko

sitio para acampar = místo pro kempování

UŽITEČNÉ FRÁZE

No entiendo = Nerozumím
No hablo español = Nemluvím španělsky
Cuánto cuesta = Kolik to stojí? [kuánto kuesta]
Dónde está? = Kde je?
Me llamo = Jmenuji se
Soy de = Jsem z (např.: la República Checa = ČR)
Tengo años = Mám let.
Quiero esto = Chci tohle [Kiero esto]
Quisiera = chtěl bych, poprosil bych (zdvořilé)
[kisiera]
Me gusta = Mám rád / Líbí se mi
No me gusta = Nemám rád / Nelíbí se mi
Mucho gusto = rád vás poznávám

Výslovnost [uvezená v závorkách]

2 L po sobě = d', např.: me llamo [me d'amo]
ch = č, např.: ocho [očo]
c = před e, i [s], před a, o, u [k]; např.: gracias
[gracias], comida [komida]

KRIZE

Necesito ayuda = Potřebuji pomoc [nesesito
ajuda]
Estoy perdido = Jsem ztracený [estoj perdido]
Tengo hambre = Mám hlad [tengo ambre]
Tengo sed = Mám žízeň
Estoy herido = Jsem zraněný [estoj erido]
Mi teléfono está muerto. = Můj telefon je mrtvý
Estoy aquí con mi tropa de scouts. = Jsem tu s
mým skautským oddílem.
Perdimos un miembro de nuestro grupo. =
Ztratili jsme člena skupiny.
ropa = oblečení
zapatos = boty
fuego = oheň

VÝBĚR SLOVÍČEK

Prohibido = zakázané
permitido = povoleno
problema = problém
mapa = mapa
Toaleta = papír de baño
lona = přístřešek/tarp
tormenta = bouře

BASIC OTÁZKY

Qué? = Co? [ké?]
Dónde? = Kde?
Cuándo? = Kdy? [kuándo?]

Por qué? = Proč? [por ké?]
Cuánto? = Kolik? [kuánto?]

ORIENTACE

Aquí = Tady [akí]
Allí = Tam [adí]
Izquierda = vlevo [Iskierda]
derecha = vpravo [dereča]
todo recto = pořád rovně [todo rekto]

Výslovnost V2 (vše hodně zjednodušeno)

ñ = naše ñ, např.: español [español]
H na začátku slova se nevyslovuje.
Když nezminěno, vyslovuje se to stejně, jak se
píše.

JÍDLO A PITÍ

Comida = jídlo
bebida = pití
agua = voda
agua potable = pitná voda
agua no potable = nepitná voda
verdura = zelenina
fruta = ovoce
precio = cena
tienda = obchod
carne = maso
pan = chleba

1 = uno
2 = dos
3 = tres
4 = cuatro
5 = cinco
6 = seis
7 = siete
8 = ocho
9 = nueve
10 = diez

amarillo
naranja
rojo
verde
azul
negro

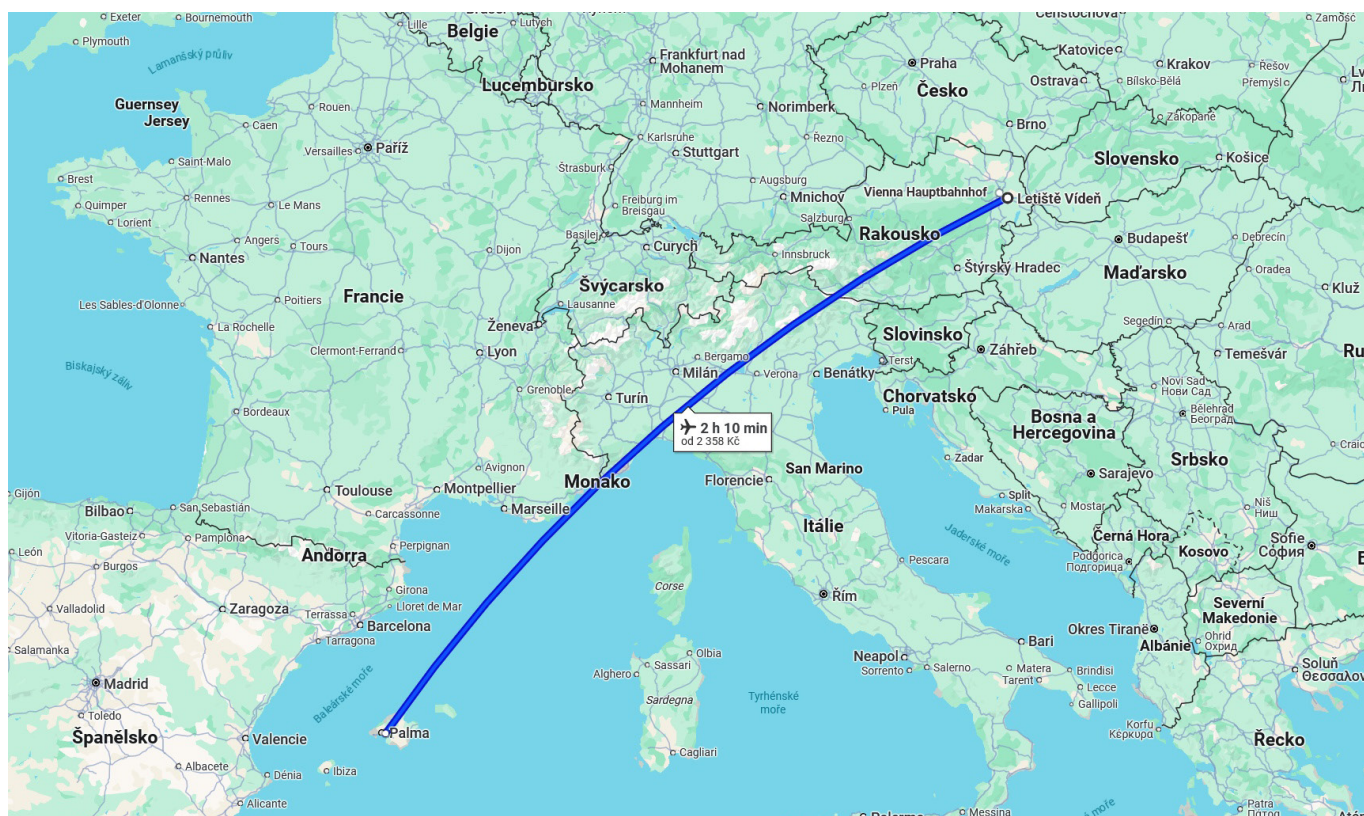
Buena suerte! = Hodně štěstí!

"De mica en mica s'omple la pica." – "Po troškách se naplní umyvadlo."

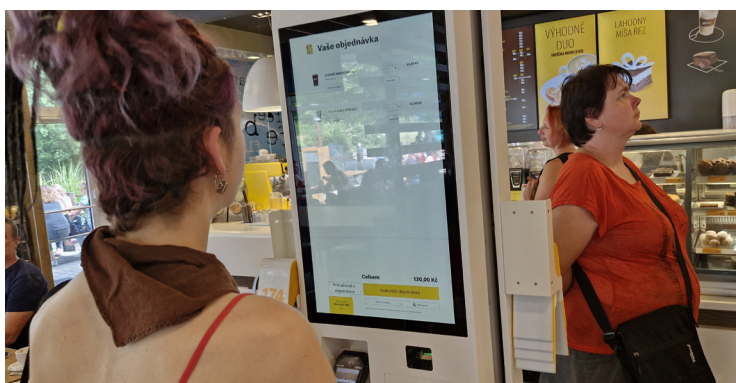
(Dazul) Pominu-li, že ne všichni se na přepravu letadlem z Vídně na Mallorku připravili poctivě tak, že si dopředu několikrát zabalili bág, který ponесou sebou plně naložený, i bág, který budou dávat do schránky, kde se měří jeho velikost, proto aby s ním mohli letět bez příplatku, a hlavně základní věci ve stylu být na cestu odpočatý (nechodit předtím přes noc na zábavu), vše probíhá dle předpokladu.

Sluší se zaznamenat, že největší díl pro zajištění letenek na Mallorku, udělal Jury, který sledoval jejich ceny a v určitý okamžik je nakoupil za celkem 80 Euro (tam i zpět).

1. den - neděle - 1.6.2025

(Jirka) V 13.30 nás všechny doma vyzvedla Irča a vydali jsme se na letiště. Po pěti hodinách, zastávce na Rohle, asi 5 špatných zabočení a velké bouře jsme konečně dorazili do Vídně. Na letišti jsme odbavili společný batoh, prošli kontrolou a vydali se čekat na letadlo. Asi 20 minut před plánovaným odletem nám bylo oznámeno, že letadlo bude mít hodinu a půl zpoždění. Nakonec jsme vylétali asi o dvě hodiny později. Let proběhl v pohodě, trval jenom dvě hodiny a v 1.30 ráno jsme konečně přistáli na Mallorce.

(Horka) Po cestě jsem hodila spink a probrala se na Rohlence, kde jsme dávali pauzu, tak rychle do Mekáče na záchod. Kluci ještě na parkovišti hledali Poršáky co tam stáli, když jsme přijeli, ale bohužel už stihli odjet, a tak jsme se vydali na cestu, zase jsem usnula, ale konečně už ve Vídni, byla teda úplně jiná, než jsem si představovala, taková více industriální, ale byl tam takový krásný klub s nápisem LOVE MUSIC HATE FASCISM. Dotrčkali jsme se na letiště a zaparkovali to na prvních lavečkách co jsme uviděli. Jelikož jsme přijeli asi jenom o hodinu a půl, takže jsme se mohli jít zrovna odbavit, a hlavně vyřídit papíry pro Mika. Naštěstí jsme s sebou měli Hanny, která nám to vše vyšprechtla jako rodilý mluvčí a my se nemuseli dorozumívat pomocí pantomimy.

Rozloučili jsme se s Hannya a s Irčou a vyrazili na obávanou prohlídku zavazadel. Uhlovo třicetiminutové vyndávání všech věcí z kapes pobavilo všechny kontrolní personál. Samozřejmě jsme, jak na potvoru, všichni pípali, většina z nás kvůli solárům, jen Mik kvůli hermelínu, tak nás všechny otestovali na výbušniny a šli jsme dál. Jako první jsme na letišti šli najít náš gate, a pak už jsme jenom dloooooooooooooouho dloooooooooooooooooouho čekali na letadlo. Kvůli bouři a všemu mělo letadlo zpoždění, takže jsme museli zase strašně dlouho čekat. Naštěstí jsme s Jiřím objevili masážní křesla a musím říct byla to pecka.

Konečně jsme mohli nastoupit na letadlo, ale bohužel to tak jenom vypadalo a my museli zase čekat v ještě více nudné dlouhé chodbě. Z nudy nás vysvobodili dva Slováci. Popřáli nám hodně štěstí a konečně jsme mohli nastoupit do letadla. Naši konverzaci slyšel Čech, co stál za náma, a tak jsme si povídali a zjistili, že jde trasu jako my jenom kratší. Přijde mi, že z Vídně nelétá nikdo jiný než Češi a Slováci. V letadle jsem zase usnula a probudila se až na Mallorce. Tam jsme si našli krosnu a čekali na první ranní autobus do města.

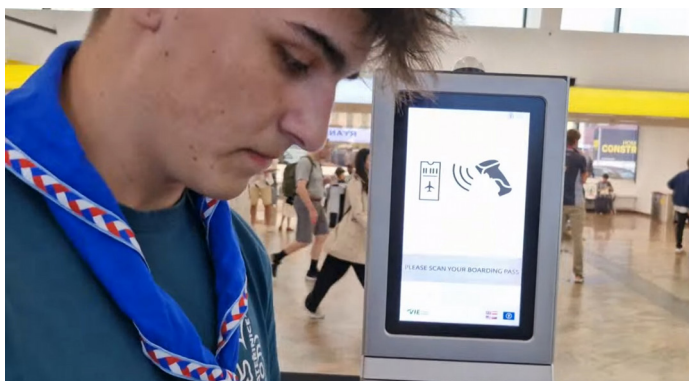

(Dazul) Na přepravu z Kateřinic na letiště do Vídně jsme byli domluvení s Irčou, která pro tento účel zapůjčila obecní dodávku, a všechny nás v ní dopravila do hlavního města Rakouska. Fakt je ten, že v době, kdy se dodávka zajišťovala, jsme počítali, že nás pojede o jednoho víc. Ale když jedeme jen v pěti, asi bychom přepravu zvládli realizovat levnějším způsobem (mým autem do Brna, tam jej nechat zaparkované u Padova domu, pak vlakem přímo na letiště do Vídně). Ale nakonec jsme ponechali "dražší" variantu, protože se pro účastníky expedice jeví jako jednodušší a pohodlnější.

Vyrážíme od našeho domu na pasekách ve 13:15, abychom převezli děti babičce, která je bude hlídat než se Irča vrátí z Vídně zpátky. Cesta na letiště bude trvat zhruba něco přes tři hodiny, zpátky taky, plus nějaká hodinka zdržení na letišti, takže to zabere určitě 7:00. Irča si domluvila jako spolujezdce Hanny, která tak měla možnost doprovodit Mika jenž se takovéto akce, podobně jako ostatní, účastní prvně.

O první komplikaci jsem se postaral já osobně, když jsem v mezičase, co Irča vezla děti k babičce a já vyjížděl z obecní garáže obecním automobilem, zjistil, že u sebe nemám svůj mobil. Vydat se na tuhle expedici bez něj by byl docela velký problém - kvůli spojení, pořizování foto i video dokumentace, vyhledávání informací a autobusových spojů na ostrově, orientace při pochodu přes Serra de Tramuntana, a dalších potřebnostech. Ve chvíli, kdy Irča přijela i s naloženým Juřím, startuji jejím autem zpátky k nám na paseky, abych mobil našel. Předtím Irča samozřejmě vyzkoušela, že je dostupný, že jsem jej neztratil cestou sem. Mezitím nakládají naši bagáž do úložného protoru obecní dodávky.

Mobil je naštěstí v nabíječce vedle tiskárny. Rychle jej dávám do kapsy a kmitám zpátky dolů, k obecnímu úřadu, kde se máme my kateřiničtí potkat. Mezitím tam dorazila Hanny s Mikem, kteří už dávají bágel k ostatním.

Vyrážíme společně do Ratiboře za Horkou, které se v průběhu cesty nemůžeme dovolat, aby na nás už čekala před barákem. Poslední pokus o volání děláme, když jsme na hlavní cestě u odbočky k jejich domu. To už Hanny vyskakuje z auta a běží k Horce domů, aby jí připomněla, že už máme odjíždět. Ale po cestě se potkávají, takže naštěstí nijak dlouho nečekáme.

Když se Horka nabalí, jedeme vyzvednou Uhlíka do Jablůnky. Toho se nám daří kontaktovat telefonicky, takže na nás čeká před barákem. Vyprovází jej jak Bobina, tak Pípa. Strávíme společenskou konverzaci pár minut, a už si to míříme směr Valmez, pak na Bystřici pod Hostýnem, a kolem Holešova na Vídeň.

Děláme zastávku na Rohlence, kde se občerstujeme. Já si dávám klasické hamburger menu, zatímco ostatní jdou udělat tržbu dalším fastfoodovým řetězcům, které tu fungují. U auta čekám na ostatní jako první.

Protože Irča z pochopitelných důvodů nechce auto po nás dlouho uklízet, před tím než jej bude vracet, vydává zákaz pojíždání v autě. Ale i tak je po některých expertech poznat, že v autě hodinu seděli, přestože nejedli. Někdo musí z toho čuněte teprve vyrůst. Snad by se podle stavu sedadel dalo poznat, kdo má a kdo nemá řidičák, či vlastní auto : -)

Před Vídní nás chytá pěkný slejvák a blesky, ale ještě víc nás zdržuje velká kolona, protože se do velkoměsta stahují všichni, kteří byli na víkend mimo hlavní město. Na letiště ale přijíždíme ve velkém předstihu, asi v 17:30, takže máme cca tři a půl hodiny do odletu.

Po přebalení bágů, kdy dostáváme příruční zavazadla na potřebné kila a rozměry, dáváme věci do společného bágů, za který jsme si připlatili - jen nesmí vážit více než 20 kg.

Hannya Irča se záhy loučí, přeje nám dobré pořízení, a odjíždějí zpátky domů. Je čeká víc jak tříhodinová cesta, nás tři hodinové čekání po odbavení. Naše letadlo neletí ve 20:50, ale má zpoždění - takže poleteme až ve 22:20. To samozřejmě zjišťujeme až jsme odbavení a nemůžeme se pohybovat mimo vymezený prostor odletové haly. S tak tu čekáme na lavičkách, které jsou umístěny v blízkosti odle-

tových bran a v čekacích prostorách, aby cestující měli možnost relativně pohodlně počkat na svůj let. Jsou tu k dispozici i další služby jako restaurace, obchody (ty ale právě zavírají), WiFi a dají se tu přes USB kabel dobíjet mobily, což je především pro Mika velké povzbuzení, protože na svém mobilu neustále paří nějaké hry a jinak užitečně tráví čas.

Odbavení našich bágů i nás samotných proběhlo víceméně v pohodě. Někteří se museli zouvat, všichni jsme museli sundat opasky, které obsahují kovové části. Můj bágl - příruční zavazadlo které projíždí na pásu skenerem, vzbuzuje pozornost obsluhy. Ověřuje si, že je moje, a nechává mě jej vybalovat. Když ale zjistí, že tam mám karimatku, ešus a věci potřebné na vandr, tak mávne rukou a já nemusí vybalovat úplně celý bágl. Ale vnímám, že Uhlík má taky nějaký problém. Možná i ostatní, ale nedokážu je přesně identifikovat. Vnímám jen, že někomu z kluků (asi Mikovi) zabavili hermelínový sýr, se kterým nelze do letadla nastoupit.

Že má náš let zpoždění se dozvídáme asi pět minut předtím, než máme jít na bránu k nastoupení do letadla. A tak si jdeme zase sednout, a čekáme, a čekáme.

Na druhý pokus, po té 22 hodině nás normálně pouští bránou. Ve frontě na letištní plochu, kde stojí naše letadlo společnosti Ryanair, se s ogary dává do řeči nějaký Slovák, který pracuje v Německu. Je mu asi dvacet a cestuje spolu se svým děvčetem. Říká, že jede na Mallorku na otočku, na tři dny. Že tam jede na nějakou hudební akci jako DJ. Nechápe, že jsme si jako skauti cestu zaplatili sami. A taky se podivuje, že nás to stálo jenom 80 Eur. Závidí nám platy v Česku, a je veselý a milý, evidentně povzbuzen přiměřeným množstvím alkoholu.

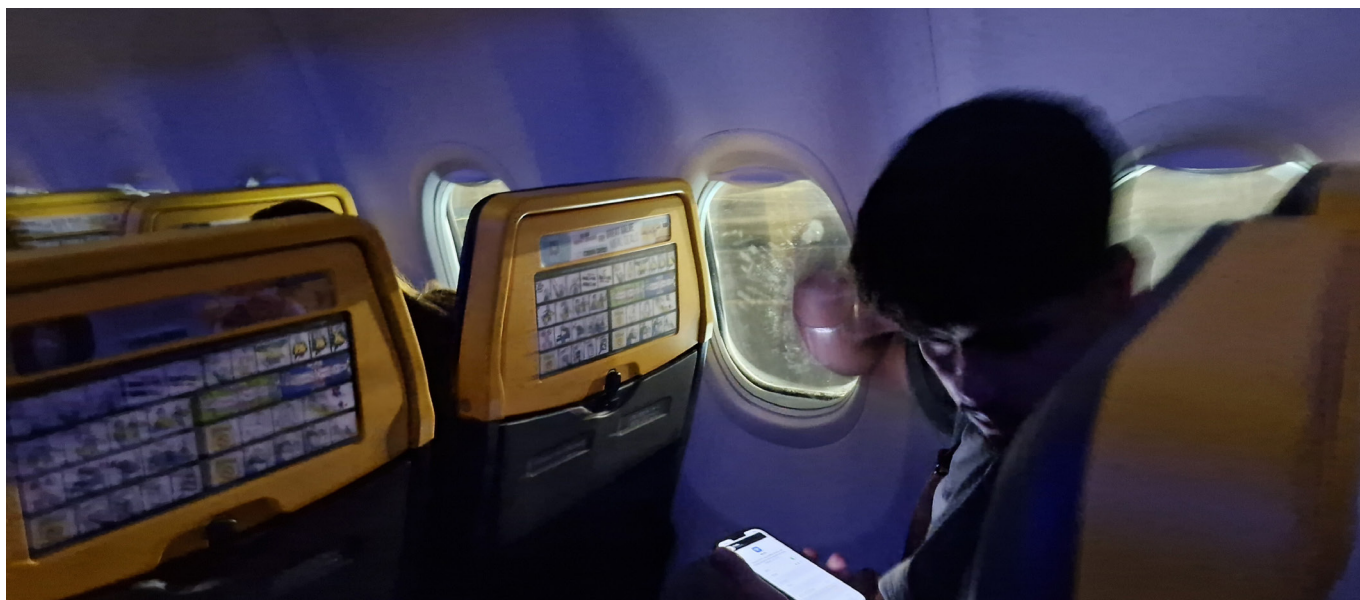
Do letadla nastupujeme předními dveřmi - já, Jirka a Mik. Horka s Uhlíkem jdou po schodech u druhého vstupu. Sedíme každý zvlášť, ale tím, že máme na sobě oddílová trička a skautské šátky, je vidět, že patříme k sobě. I díky tomu si nás všiml onen 20-ti letý slovenský DJ, který byl prý dřív taky skautem.

Před letem následuje tradiční procedura, kdy letušky stojí v uličce a názorně ukazují, jak se

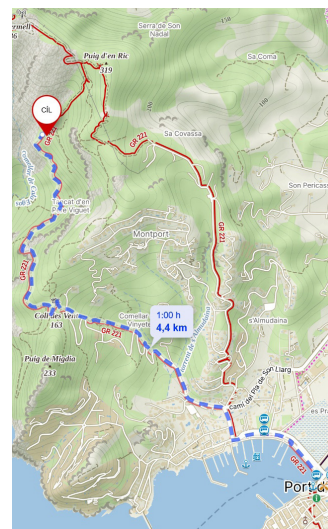
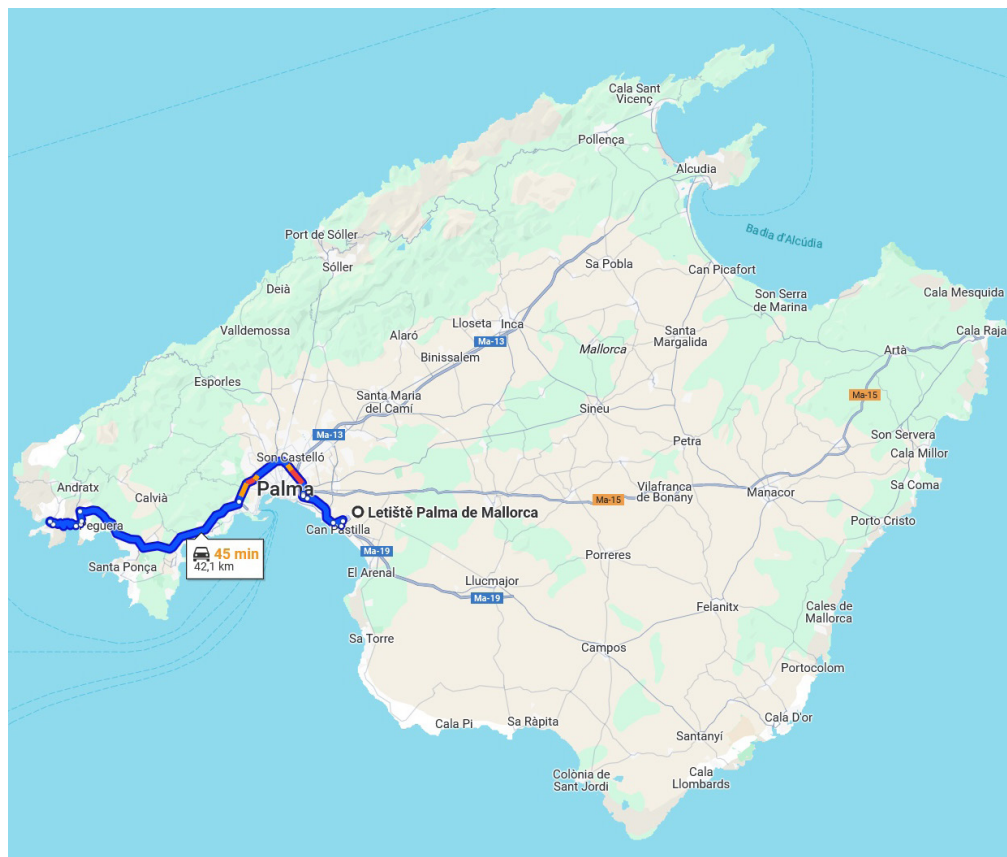

máme připásat, jak v případě potřeby vyzvednout dýchací masky, jak vzít vesty a jak je nafouknout, a další potřebné nezbytnosti. Kontrolují, zda jsme všichni připásání, i to, zda máme příruční zavazadla uložené pod sedadlem. Můj bágel, která mám na stojáka mezi svými nohama, neunikne jejich pozornosti, takže jsem dvakrát nonverbálně upozorněn abych si jej šoupl pod sedadlo. Díky tomu že jsem do něj narval všechny ostatní věci, které jsem měl mezitím v kapsách bundy, tak se mu do jasně ohraničeného prostoru moc nechce. Takže to trošku šidím, a trošku přechuže, ale už začínáme startovat a i letušky si sedají na svá sedadla čelem k nám a připoutává jí se.

Snažím se usnout, ale vůbec se mi to nedaří. Myslím si že ostatní ogaři na to budou podobně. Tím, že sedím na kraji u uličky, mám výhodu, že si můžu dát nohy trošku mimo sedadlo, a je mi dán ten luxus, že si je můžu i natáhnout. Má to ale nevýhodu - kdykoliv letušky projíždí s vozíkem a nabízí občerstvení, tak mi několikrát vozítkem odrazí vyčnívající nohy zpátky do mých vymezených prostor. To je holt nevýhoda nízkonákladových aerolinií, jako je Ryanair.

2. den - pondělí - 2.6.2025

Přesuny 2. den expedice:
Autobusem z letiště do Palmy (11 km),
a pak z Palmy do Port d'Andratx (42 km). Odtud 4 km pěšky do hor.

(Uhlík) Okay, hele tohle není ledajaký článek. Tohle je článek, u kterého si doporučuji sednout, pustit dobrou písničku a dát si něco dobrého.

Takže náš příběh začíná cca v 1 ráno, kdy čekáme na letišti, protože bus nám jede okolo 5 hodiny ranní. Jelikož na letišti není nic moc co dělat, tak většinou spíme a ležíme. Ve chvíli, kdy je cca 4:30, se balíme a odcházíme na bus. Ale to by nebylo tak lehké, jízdenky se musí koupit v automatu, a stály asi 5 EUR. Než jsme je všechny nakoupili, autobus se v prach obrátil.

Na autobusové zastávce jsme čekali další hodinu, než přijel další. Nastoupíme směrem na Palma de Mallorca, kde máme za úkol několik věcí. Dojedeme do zmíněného města a máme asi dvě hodiny na to se nějak zabavit, než otevře obchod, protože na Mallorce se řídí pravidlem relax.

Projdeme si město, musím uznat Palma de Mallorca je úžasné město, každá ulička každý obchod mě ohromil. Skončíme na někde na trhu, kde s Jiřím nakoupíme nějaké meruňky, z toho 2 jsou plesnivé a dvě jsou v pořádku. Nabereme vodu, základní jídlo, aby jsme neměli hladík, a můžeme se vydat do Lidlu.

V Lidlu jsme nakoupili tuny jídla, což přijde vhod. Teď je ta chvíle nakoupit to nejdůležitější, a to

je plynová bomba. Jelikož nejsme žádní amatéři, přesně jsme věděli kam jít, jak se dorozumět. Vše nakoupeno a můžeme vyrazit na hodinovou cestu do Porto de Andraxt.

Tam začal na výšlap, který trval asi 3 km, jelikož naší Horence se udělal špatně, asi to byl úpal, k tomu málo spánku a velké horko. Jelikož se to stalo odpoledne, rozhodli jsme se počkat, jestli ji nebude lépe. Pár hodin čekáme, Horka spí, já taky ležím a odpočívám, a všichni spí. Začne mi křičet břicho, že má hlad prý. Tak vzbudím Jiřího a jdeme vařit. Uvaříme kuskus s párkem - a jakože nebylo to špatné, jen ten kuskus byl hutný. Poobědváme a zase spíme.

Blíží se už večer a Mik, já a Jiří se vydáváme k moři. Je to asi půl hodiny od místa, kde odpočíváme, takže v celku blízko. Jelikož jsem dlouho nebyl u moře, bylo to pro mě jako vánoce. Okoukli jsme se, udělali fotky, a šli vystřídat Dazula, aby se taky umyl, protože smrděl jak tchoř. Než se Dazul vrátí, my se přesuneme o trochu výše, ať nejsme na stezce. Pak se jde spát.

(Mik) Nevím jak začít, tak tak začínám takhle. Vzhledem k okolnostem je něco po půlnoci a právě jsme přiletěli letadlem do Palmy, přesněji na letiště. Vylodili jsme se z letadla, zašli si pro bágel a asi jsme nějak bloudili a hledali autobus do Port d'Andratx a taky do centra Palmy, protože jsme tam měli namířeno.

Kolem páté jsme chtěli jet autobusem, ale nevěděli jsme, že potřebujeme nějakou kartičku za pět eur, kterou jsme pak měli přiložit ke čtečce, takže jsme nakonec jeli v šest.

V centru jsme se jen prošli, protože bylo kolem šesté, takže snad žádný obchod nebyl otevřený. Chvilu jsme byli u moře, asi na nějaké zastávce, a byly tam pěkné záběry na moře, které jsem si vyfotil. Uhel si tam ještě mezitím dal čínské nudle.

Pak jsme zase začali procházet centrum města, došli jsme do Lidlu, tam jsme nakoupili. Nevím, co koupili Uhel, Jiří a Horka, ale já s Dazulem jsme koupili bagety, salámy a 5l vody. Pak jsme zašli k nějakém místu v centru, myslím že někde kolem parku, tam jsme hledali autobus. Pak jsme zjistili, že je v podzemí. Zašli jsme teda do podzemí a řešili, jak jet autobusem (platba). Nakonec se to dalo zaplatit kartou, tak Jirka zaplatil autobus pro všechny, jako snad všechny další platby za dopravu. Jeli jsme asi kolem hodiny do Port d'Andratx. Pak už jsme se vydali na cestu. Ani ne za půl hodiny jsme potkali Lukáše. Nevím jak jsme zjistili, že je Čech, nebo něco takového, ale pak jsme zjistili, že

s námi letěl letadlem, jen jsme o něho nezavadili. Měl tři banány a pěkný slaměný klobouk. Nakonec se k nám přidal, protože měl podobnou trasu jak my, jen letěl asi za tři dny. Pak jsme šli do kopce a zjistili jsme, že řekl své rodině tak den předem, že letí na Mallorku, protože by jinak letěla s ním taky, a to nechtěl. Protože chtěl chodit po horách, a s rodinou by to nešlo.

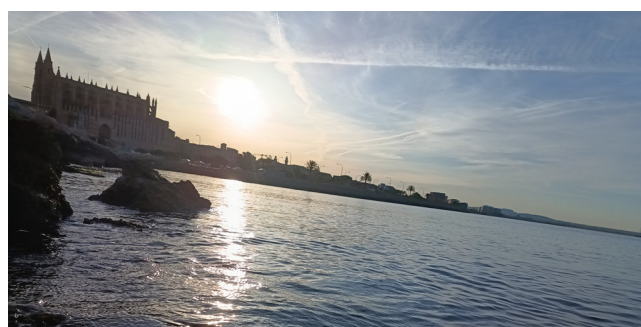
Potom jsme si dali přestávku a zjistilo se, že Horce bylo hrozně blbě. Tak jsme nakonec ani nikam po celý den nešli. Potom napadlo Jirku, že by se dalo jít k moři, protože byla nedaleko pláž. Takže jsme šli já, Uhel a Jiří. Bylo tam pěkně a pak šel Dazul. K večeru jsme šli o asi dvacet metrů dál, abychom nebyli uprostřed stezky. Takže jsme si roztahali spacáky a karimatky, domlouvalo se, že Horka asi pojede domů, a šlo se spát.

(Dazul) Když po jedné hodině či po půldruhé přistáváme na ostrově Mallorka, asi 11 km od hlavního města Palma, daří se mi malou mezerou mezi sedícími, asi čtvrtinkou okna, zahlédnout rozsvícené město, na které nalétáváme od moře. Ale na takový ten opravdový pohled na přistání z okýnka si musím nechat zajít chuť.

Letadlo dosedává v pohodě, a ze zadní části letadla se ozývá nesmělý potlesk několika nadšenců, kteří oceňují pilotem bezvadně provedený přistávací manévry.

Vytahuji bágel z pod sedadla a jsem nachystaný vystoupit mezi prvními, protože mám sedadlo 14 D, které je u uličky a v první třetině letadla. Čekám až poodejdou ti přede mnou, abych se na nikoho

netlačil. Když ale vylézám do uličky, tak nedočkavý soused, z místa 14 E, mi stoupne na moji levou nohu zezadu tak nepříjemně, že mám pocit že mi strhl kůži nad patou po délce 6 centimetrů. Mám na sobě lehlé trekové sandály Keen (vyšly mne drah než letenka, ale už jsem nové boty potřeboval), které sice lehce obepínají i patu, ale nejsou to pohorky. Příjemným pocitem rozhodně netrpím, ale držím pomalé tempo davu. Nedočkavec zamumlá slovensky cosi jako "pardon", ale já se raději ani neotáčím. Patu sandálu mi šlápnutím vyzul, takže úplně pevně bota na noze nedrží, ale napresovaná ulička (letadlo přepravuje cca 180 cestujících) mi nedovoluje, abych se ohnul a střevíc nasadil. To abych sundal ponožku a zkontroloval, zda mi neteče krev, bude muset počkat až vylezu z Boeingu.

Uf, stačí trekový sandál jen nasadit, lékárničku s desinfekcí vytahovat netřeba. Za půl hodiny se mi nepříjemný pocit na patě určitě podaří rozchodit.

Po té, co vyzvedáváme společný Horčín bág, jdeme najít v příletové hale prázdnou řadu laviček, na kterých přebalujeme naše věci. Vše co jsme si nechali přepravit letadlem ve společném bág (každý cca 3,5 kg), pečlivě ukládáme do svého příručního zavazadla - batohu, který ponese minimálně 8 dnů přes pohoří Serra de Tramuntana.

Jsme dohodnutí že do hlavního města Mallorky - Palmy, se dopravíme až ráno po páté hodině autobusem. Zbytek noci trávíme raději na letišti, kde nám i ty sedačky skýtají jakési pohodlí. Obávám se ale, že stejně jako v letadle, nikdo z nás toho úplně moc nenaspí.

Po vylezení z letiště je venku tma a překvapivě vlhký vzduch. Okamžitě se mi vybaví, že jsem tohle už jednou zažil - v srpnu 1990 u letiště v Dušanbe při naší expedici na Pamír. Trávili jsme u letiště s Irčou 2-3 noci při čekání na letadlo do Kara-Šury.

Ráno v 5:00 jsme víceméně rychle připraveni vyrazit. Jen se skočíme na záchod opláchnout a můžeme jít na autobus. Zastávku nacházíme rychle, je něco málo přes 100 metrů od budovy letiště.

Máme ale problém ve chvíli, kdy přijede autobus a Jiří chce zaplatit za nás všechny ze své karty (domluvili jsme se, že mu to pak na konci expe-

dice zaplatíme). Jsme vykázáni z autobusu s tím, že musíme mít speciální jízdenku-kartu, která se kupuje v automatu, asi 5 m od místa, kde autobus zastavil. Jenže menu na displeji je španělsky nebo anglicky a proces koupení a placení nám na poprvé úplně jasný : -(Když pak automat tiskne i pátou kartu, autobus zavírá dveře a odjíždí nám - karta ještě ani není úplně dotištěná.

Nevadí, za půl hodiny nebo 40 minut, nám jede další autobus. Mezitím využíváme čas na to, abychom si ještě odskočili na záchod a tak dále. Další nástup do autobusu už se nám daří.

Vystupujeme na Jiřího pokyn v centru hlavního města Mallorky, nedaleko Església de Sant Miquel - jednoho nejstarších kostelů ve městě. Nachází se v historické čtvrti a je krásným příkladem gotické architektury. Původně zde stála mešita, která byla po dobytí Mallorky v roce 1229 přeměněna na křesťanský chrám. Sice kolem jen procházíme, ale i tak působí majestátně - alespoň na mne.

Jiří nás vede neomylně hlouběji do historického centra Palmy. Chceme využít ranního klidu, bez toho, že tam bude velké množství lidí, a prohlédnout si historické památky, které budeme při potulce míjet a nasát atmosféru tohoto místa. Nejsem úplně nadšený návštěvník hradů, muzeí, kostelů, tvrzí a podobných turistických lákadel, zvláště když je jich někde hodně - po čase mi splývají, nedokážu si vybavit jejich jména ani historické souvislosti kterými se jejich existence prolínala dějinami. Mám-li na výběr, raději dávám přednost přírodním zajímavostem. Ale těch bych si měl v následujících dnech užít dostatek, takže teď si si zkusím užít to, co mne zaujme v Palmě.

Procházíme kolem Torre dels Caps, což je historická věž v Palma de Mallorca. Má poněkud temnou minulost. Ve středověku se na ní vystavovaly hlavy popravených osob, aby je mohl vidět celý svět. Dnešní věž ale není původní – byla postavena na začátku 20. století podle návrhu architekta Guillem Reynése, který se inspiroval podobnou stavbou v Perpignanu v Pyreneích - vzdálenou cca 350 km severně odsud.

Je něco po šesté ráno a denní světlo. Obchody zde otevírají až v 9:00, některé o hodinu později. Ale vidíme tu ranní běžce - ženy i muže, kteří si to uhánějí ještě neprobuzenými, vydlážděnými ulice-

mi. Běhat tu, když bude slunko úplně nahoře, by bylo asi nebezpečné díky provozu, který tu bude nepochybně velký, ale i k vůli horku. Mimo běžců tu už fungují metaři, kteří uklízí ulice - foukají smetí na jednu stranu ulice, kropí autem cestu a otáčejícími kartáči na přídi vozu smetávají nepořádek do útrob stroje. Vypadá to na takový každodenní ranní rituál, který je asi v každém velkém civilizovaném městě k vidění.

Je nezvyklé teplo, a vzduch je cítit takovou tou typickou vůní velkoměsta. Asi těžko bych dokázal najít rozdíl v aromatu Prahy, Varšavy, Berlína nebo Palmy. Spojuje je univerzální pach evropských měst. To aroma Agadiru v Africe je jiné : -)

Jiří nás vede až k moři, do čtvrti Puerto de Palma, která je ohraničena pěší promenádou táhnoucí se podél břehu. Vede podél rušného přístavu plného rybářských člunů a luxusních jachet, ale až tam nejdeme. Přebíháme rušnou tříproudovou cestu a shazujeme bágly na betonovou lavičku, která je součástí táhnoucí se betonové zídky. Přímo naproti nám přes cestu je velká betonová socha slunečních hodin. Tahle minimalistická instalace se jmenuje "Monument Sol" a je zajímavým architektonickým prvkem, který nemůže uniknout pozornosti.

Když si vylezeme na zídku, dělí nás od moře jen 10 metrů svahu plného obrovských šutů, kterými je pobřeží zavezené. Slouží jako vlnolam o který se rozbíjí vlny z otevřeného moře. Tohle není místo ke koupání - jednak nesnadným přístupem a taky čistotou, protože je v podstatě součástí přístavu. Na obzoru vidíme kotvit obrovské, několikapatrové výletní lodě. Takové ty velkovýkrmy, které přes noc přeplují z ostrova Ibiza do přístavu na ostrově Mallorca, kde pohodlně vospinkání turisté ráno vyrazí na celodenní prohlídku ostrova, večer se opět naloží a přes noc přeplují do přístavu na Menorce, aby si ráno mohli prohlížet zase tenhle ostrov, ... A jinak čas tráví na výletní lodi tím že jí a jí, popíjení drinky, koupou se v bazénech, jezdí na toboganech, sledují filmy v loďním kině, opalují se na palubě, ... Jsou takovým malým plujícím městem, které čítá třeba tři tisíce lidí.

Jsme domluveni, že teď ráno nakoupíme jídlo na dva dny, a hlavně pitou vodu, protože na letišti jsem žádné pitíčko přes noc nenašel, přestože mi umělá inteligence tvrdila, že jsou pitíčka na letišti

k dispozici. Až za dva dny zjišťuji že AI úplně nehala, protože tam skutečně jsou, ale v odletové hale (ta je v patře), kdežto já je hledal v příletové hale (přízemí). S vodou volně přístupnou to je na plánované trase přechodu Serra de Tramuntana velmi špatné, takže si budeme muset tahat každý alespoň 4 litry pitné vody s sebou.

Ve městě zůstáváme hlavně kvůli tomu, aby si mohla skupinka Jiří-Horka-Uhlík koupit plynovou kartuš (tu nelze letadlem přepravovat z bezpečnostních důvodů). Dřívkač (ten má dvojice Mik-Dazul) je pro většinu naší expedice méně pohodlný: -). Ale jediný obchod se sportovní výbavou, který v hlavním městě Mallorky prodává takové kartuše s plynem (aby pasovaly na naše plynové variče), otevírá až v 10:00.

Využíváme čas a na už otevřeném tržišti utrácí nedočkavci své první peníze - nakupují ovoce. Jiřímu přibalili částečně shnilou nektarinku, kterou se chystá vyhodit, takže ji zabavuji pro sebe, odžezávám závadnou část (asi třetinu), kterou vyhazuji a zbytek odvážně konzumuji. Nemám rád plýtvání: -)

Supermarket Lidl, který se otevírá v 9:00 navštěvujeme tak, že prvně si jde nakoupit trojička Horka+Jirka+Uhlík a já s Mikem hlídáme bágly na lavičce kousek od vstupu. Jakmile mají nakoupeno, jdeme s Mikem nakupovat my. Oba máme jídlo minimálně na 2 dny - každý 2 balíčky MRE + 2 nudlovky s masem, ale proč bychom nevyužili toho, že tady mají čerstvé velké bagety (za 0,98 EUR), ke kterým přikupujeme jeden Espetec Extra (1,99 EUR) - což je typ španělského sušeného salámu, velmi podobný známému fuetu. Vyrábí se z kvalitního vepřového masa, soli a koření, a to v přírodním střívku. Oproti klasické dlouhé klobáse (longaniza) je užší a déle sušený, což mu dodává výraznější chuť a pevnější texturu. S bagetou bude chutnat výtečně. Přikupujeme ještě Salchichón/chorizo (2,39 EUR), což je taky jakási sušená vepřová klobása, a 5 litrů vody (1,69 EUR), kterou přeléváme do mého camelbagu a zbytek do Mikovy pet flašky. Máme tím vyřenou vydatnou snídani, oběd a možná i večeri (když tak se dorazíme nudlovkou s masem) - pro dva za 7,05 EUR, což se mi jeví jako dobrá cena: -) Mik samozřejmě nakupuje ještě extra pro sebe jakési sladkosti, 2 litry Sprite, a další nezbytnosti, ale protože si to ponese sám,

sám si musí taky vyřešit jak to nabalí, nijak mne to tedy nevyvádí z míry. Ale jsem fakt zvědavý, jak to do svého 40 litrového báglu, který je už teď napěchovaný, nabalí : -)

Trojička Horka-Jirka-Uhlík jsou na tom ještě lépe, protože toho nakoupili tak na týden. Uhlík na to musel koupit ještě tašku (netuším proč zrovna tu nejdražší variantu "termo"). Tu si přivazuje na bágl. Když je ustrojený a má všechno navázané, vypadá jako opožděný voj cikánského tábora. Zvažuji, zda bych mu neměl říct, aby si raději sundal skautský šátek : -) Tady na Mallorce jsou totiž taky skauti. Sdružení do Federació d'Escoltisme i Guiatge de les Illes Balears - FEGIB - zastřešuje několik skautských organizací na Baleárských ostrovech, včetně tohoto ostrova. To, že jsem známky jejich existence zatím neobjevil, neznamená, že nás někdo, kdo místní skauty zná, nepozoruje a nepoopravuje si o skautech kladné mínění : -) Jako nezúčastněný pozorovatel, bych naše RS rozhodně netipoval na skauty, kteří se takto nabalení chystají přejít celé Serra de Tramuntana z jihozápadu na severovýchod. Nicméně uznávám, že i takovouto zkušenost s balením a nakupováním zbytečností musí někde RS načerpat v praxi, klidně i na ostrově Mallorca. Takže беру tuhle situaci tak, že to k začátkům cesty k pořádným RS patří.

Před 10:00 se přesouváme k prodejně sportu, kde se prodávají plynové kartuše. Já čekám s Horkou venku u bágglů a ogaři jdou kupovat, co je potřeba. Než se vrátí, snažím se najít zastávku (podle Jiřího by měla být před obchodem), ze které jede autobus číslo 101, který by nás měl dovézt až k horám do Port d'Andratx, odkud bychom měli pokračovat už po svých. Vzdušnou čarou to je jen cca 23 km na východ, po cestách cca 35 km, ale autobus tam pojede hodinu. Pěšky bychom to ale šli nonstop minimálně 6 hodin, ale za den bychom to v tomhle vedru stejně neušli.

Autobusová zastávka kde stává linka 101 před obchodem ani v okruhu 250 metrů není. Zdá se, že Jiří na internetu chytil nějakou dezinformaci. Když ogaři vychází s dvěma plynovými kartušemi, seznamuji je s mým zjištěním a přesouváme se na hlavní autobusové nádraží, které je na Mallorce kousek od náměstí Plaça d'Espanya. Je to moderní podzemní stanice, odkud vyjíždějí: meziměstské autobusy TIB (žluto-červené), městské

autobusy EMT Palma, vlaky do vnitrozemí a na sever ostrova i metro směrem k univerzitě (ano, v Palmě je metro - aktuálně je v provozu jedna linka M1, která spojuje centrum města s Univerzitou Baleárských ostrovů, má 9 stanic a trať je dlouhá přibližně 7,2 km).

Když dorazíme na náměstí, procházíme všechny zastávky, ale na žádné z asi pěti, nestaví autobus číslo 101. Až pak s pomocí Al zjišťuji, že vstup do podzemní části nádraží je asi 150-200 m od místa kde sedíme. Jiří s Uhlíkem jdou nalehko tuhle informaci ověřit a najít cestu do podzemí, Daří se jim to a odjezd autobusu stíháme.

Tady se autobus platí tak, že při vstupu člověk přiloží platební kartu nebo telefon ke čtečce a čeká, až to pípne. Když vystupuje, tak musí kartu přiložit znovu, a zase se ozve pípnutí. Podle toho jak jel člověk daleko, se mu z platební karty odečtou peníze. Jiří ale někde přečetl, že když jede pět lidí a jízdné se koupí z jedné karty, lze celkově získat dost velkou slevu. Údajně by tak jeden člověk mohl jet zadarmo. Teď ale řeší, zda má svojí platební kartu v mobilu přiložit 5x tak, aby to 5x píplo, nebo se to dělá nějak jinak. Nakonec pětkrát pípne a pak při vystupování pípá taky 5x. Všichni doufáme, že se mu z účtu odečte částka ponížená o "množstevní slevu". Jsme domluveni, že pak všechny společně platby, které půjdou přes jeho účet, rozpočítá a my se s ním na konci expedice vyrovnáme. Jde o to, bychom využili možnou slevu : -).

Cesta z centra Palmy do přístavu města Port d'Andratx trvá autobusem přes hodinu a vede nás různými místními kotěhůlkami. Ne všechna místa vnímám, protože mám pocit, že jsem si chvíli asi i zdřímnul, ale asi to byly spíš minuty než čtvrt hodina. My naštěstí vystupujeme na konečné. Kdybychom chtěli se dostat až do Sant Elm, což je vesnice přes kterou budeme muset jít, tak bychom museli cestovat ještě dalším autobusem.

My se ale vydáváme na pěší část naší cesty už z Port d'Andratx. Už na autobusové zastávce ukazuje Jiří na obzor, kde je vidět nejvyšší kóta v okolí (319 m. n m.) a oznamuje, že tam tudy musíme jít. Při určité více než 30 stupňovém vedru na přímém slunku to bude teda pěkný očistec.

Na konci Port d'Andratxu míjíme obchod, kde by

šlo docela dobře nakoupit, ale my už máme vše, co potřebujeme, takže můžeme pokračovat dál. Ale kousek za obchodem slyším "Ahoj, jsi to ty?" a ještě nějaké další slova, z čehož chápu, že to je nějaký Čech, který seděl vedle Uhlíka v letadle. Milé setkání. Z Čecha se vyklubal Lukáš, student Vysoké školy stavební, který má před státnicemi. Tak se vydal na pěší pochod přes pohoří Serra de Tramuntana, ale tuším, že snad jen na pět dnů. Teď tedy kráčíme společně a cestu si krátíme povídáním.

Zastávky se snažíme dělat co nejčastěji, především s ohledem na Horku, Uhlíka a Mika, protože každý z nich má nějakou akutní zdravotní indispozici. Nikdo z nich si na nic nestěžuje, takže jen velmi volným tempem stoupáme, převážně asfaltkou a pak i lesní zkratkou, nahoru k hřebenu.

Částečně mjííme a částečně nedaleko vidíme hodně luxusní vily a oplocené areály ve skalách, k vůli kterým tu jsou tyhle asfaltové cesty vybudovány. Potvrzuje se, co jsem kdesi četl: Přístav Port d'Andratx je jedno z nejluxusnějších letovisek na Mallorce.

Když mám pocit, že budeme stoupat ještě výš, odbočuje polní cesta doleva a dolů z hřebene, takže musíme část toho, co jsme vyšli nahoru opět sejít dolů : -(Z toho, co vidím pod sebou, mám pocit, že nás cesta povede kolem hezké zátoky, kde by mohlo být hezké koupání. Ale o padesát výškových metrů níž mjííme odbočku k této zátocy a pokračujeme traverzem dál. Od tohoto rozcestí to je k zátocy s plážíčkou ještě víc než kilometr serpentínami dolů. A za tuto cenu se nám nechce ztrácet čas a sílu (v takovém vedru) opětovným stoupaním 125 výškových metrů.

Odpočíváme ve stínu asi 15 minut, než se ozve "Půjdeme - do sedel, na koně!" Všichni nahazují bágly a vydávají se na další úmornou cestu, jen Mik říká: "Já musím na záchod ..." a mizí v křoví. Takže čekáme než dokončí své dílo.

Pokračujeme dál, a obzor se velmi pomalinku blíží. Zvolna kráčíme po kamenité stezce a jsme vděční za každý stín, kterým procházíme. Každý stoupá svým vlastním tempem, takže jsme trošinku roztrhaní, asi na 30 m - 50 m. Protože se horská cesta kroutí, poslední nevidí na toho v čele. Když dostávám informaci, že Horka to nějak nezvládá, je zrovna za malou zákrutou pode mnou. Okamžitě velím k zastávce a čekáme, až nás Horka v klidu dojde, aby se připojila ke společnému odpočinku.

Ale Horka nepřichází. Jirka se tedy jde podívat dolů co se děje a za pár minut přichází s informací, že Horka je na tom hodně nedobře. Jdeme tedy okamžitě k ní všichni a zjišťujeme, že se tam v podstatě sesypala. Pomáháme jí tedy těch asi 50 m na místo, kde už mezitím odpočíváme, a kde je stínek. Vytahujeme ji karimatku, aby si na ni lehla a na Jiřího popud vyhláshujeme, že na tomto místě dneska přespíme, aby si Horka mohla pořádně odpočinout a zvážit, zda si na další cestu troufá nebo ne. Nejsem ani ve 200 výškových metrech a čekají nás horská sedla větší než 900 metrů.

Pro Lukáše, který je zatím s námi, přichází okamžik rozhodnutí a rozhoduje se pokračovat dál. Dneska zvládne ještě aspoň 10 km. Vrací se domů o pár dnů dřív než my, takže si nemůže dovolit takové zdržení. Loučíme se a přejeme mu bezproblémovou a šťastnou cestu.

My zatím akceptujeme Jiřího návrh, abychom se všichni na pár hodin prospali, ač je teprve kolem páté hodiny. Nedostatek spánku (u Horky i ze soboty na neděli) z neděle na pondělí (v ledadle a na letišti jsme toho moc nenaspali) i vedro v kombinaci s fyzickou zátěží patrně sehrály svoji roli ve zvýšené únavě a Horčině odpadnutí.

Poleháváme asi hodku nebo dvě, když Jirka přichází s nápadem, že sejde s Mikem i Uhlíkem dolů k zátoce, a okoupou se v moři. Těch 200 výškových metrů dolů představuje i 2 km sestup. Spolu s koupáním a výstupem zpět to odhaduji tak na dvě hodinky. Je to dobrý nápad. Podaří-li se jim vrátit za světla, vystřídají mne s vartováním u spící Horky, a já si do zátoky rád sestoupím taky.

Myslel jsem, že kolem šesté večer slunko povolí a bude příjemnější počasí, že by se dalo v budoucích dnech v tom počasí lépe šlapat, ale zmýlil jsem

"Qui té boca s'equivoca." - "Kdo má pus, ten se někdy splete."

se. Je vedro naprosto stejné jako v poledne : -(
Trošičku povoluje až po osmé večer. To už se kluci
pomalu vrací.

Protože to tady neznám a netuším, jak dlouho
zabere sestup a výstup mně, mám strach, abych
nezatměl, takže se nedočkavě vydávám naproti
klukům asi 5 minut před 20:00. Před chvílí mi
telefonicky potvrdili svoji polohu. Domlouvám
se s Horkou, že tady bude pár minut sama, než
kluci dojdou zpátky. Když se s ogarama mímám,
na velmi krátkou chvíli se zastavujeme a dom-
louváme možné varianty dalšího pokračování
či nepokračování naší expedice, aby nad nimi
mohli popřemýšlet. Jak se vrátím, dohodneme se,
co uděláme. Jednou z variant je, že to zabalíme
všichni a zkusíme přebukovat letenky na dřívější
odlet. Další možnost je, že bych se s Horkou vrátil
do Palmy na letiště, aby ona mohla letět zpátky
(zvládne-li to sama), zatímco kluci budou
pokračovat dál v přechodu Serra de Tramuntana, a
další den bych se k nim někde připojil. Nebo se do
zítrka udělá Horce tak dobře, aby mohla pokračovat
s námi. A nebo zkusíme kontaktovat nějaké Čechy,
kteří bydlí na Mallorce a domluvíme se s nimi, že
u nich Horka zůstane než Serra de Tramuntana
přejdeme. Variant je mnohem více, jejich kombi-
nací taky, ale my si budeme muset vybrat jednu.

Když ogaři pokračují nahoru a já klušu dolů, jsem
v brutálním střehu, abych nedoskočil či
nedošlápnul špatně a nepřivodil si úraz. Ale u moře
jsem asi za 15 minut. Nadšeně ze sebe sundávám
veškeré šaty a nahatý vklouzávám klidné vody,
protože na plážičce nikdo není. Zakotvené jachty
jsou ode mne tak daleko, že nikoho nepohoršuji.

Užívám si slané vody a plavu tak 7, maximálně
10 minut. To mi stačí. Jsem dostatečně osvěžený
i umytý od celodenního potu. Trošku se oklepávám,
oblekám tričko, trenýrky, kraťasy, ponožky i trekové
sandály, a svižným tempem vyrážím zpátky, 2 km
a 200 výškových metrů nahoru za ostatními.

Domluvili jsme se s ogarama, že zkusí najít vhodné
místo nejbliž toho, kde jsme pospávali, abychom
mohli strávit noc mimo stezku a na větší rovince.
Půjde-li to, aby tam přenesli i moje věci, pro případ,
že bych se vracel za tmy a vyhnul se zbytečnému
svícení a upozorňování na naši existenci. Oficiálně
by se na Mallorce takto bivakovat mimo vymezené

tábořiště snad ani nemělo. I když se zdá, že když se šlověk chová slušně, je to tolerováno. Stejně ale na sebe netřeba upozorňovat.

Nahoře u čtveřice našich RS jsem to od zátoky vyšlápnul dost svižným tempem asi za 25 minut. Déle bych takto kráčet asi nevydržel : -) Všechny věci jsou přestěhovány asi o 50 m mimo chodníček na místo, kde je větší rovinka, a kde máme docela hezký výhled k moři.

Svolávám válečnou poradu. Jirka mezitím zjistil, že letenku přebukovat nelze (respektive lze, ale stálo by to asi 120 Euro), takže se vyplatí aby jsi horko koupila novou - jednosměnnou letenku. Zjišťuje, že aktuálně stojí nejlevnější letenka (odlet za dva dny, ve středu) z Mallorky do Prahy, přesně 25 Euro, což je tedy velice dobrá cena. Domlouváme se tedy s Horkou na variantě nejpříjemnější pro všechny - já s ní zítra vyrazím zpátky do Palmy a počkám, než jí druhý den na letišti odbaví na její let, a pak se vydám zpátky do hor tak, že autobusem přejeďu na místo nejbližší tomu, kde se s ogary setkám. Ti mezitím budou 2 dny putovat přes Serra de Tramuntana sami. Pokud bude zítra ráno Horce opravdu výrazně lépe, můžeme plán změnit s tím, že budeme pokračovat dál všichni společně.

Horká volá domů mamce, aby jí informovala o svoji situaci, že tu cestu nezvládne, a že by se vrátila domů dřív s tím, že já jí doprovodím na letiště. Tato varianta je pro rodiče přijatelná, dokonce jim víc vyhovuje, že Horka poletí do Prahy a ne do Vídně. Takže jsme domluveni a můžeme jít ulehnout. Tím, že se možnosti zúžily na pouhé dvě varianty, o kterých Horka rozhodne ráno, čeká mne klidnější noc, než kdybychom nevěděli, co ráno podnikneme.

Já do spacáku zalehám jen v trenkách, protože je pořád docela velké vedro. Snad první půl hodinu nebo hodinku ležím mimo spacák. Zalézám do něj, až začíná být velmi mírně chladněji, což může být asi kolem 23:00. Všichni spíme kousek vedle sebe, přestože si Uhlík před setměním uvázal hamaku asi 50 m od nás. Ale uznal, že bude lepší, když budeme všichni pohromadě. I pro mne to je lepší pocit, že jsme všichni na dohled a na doslech.

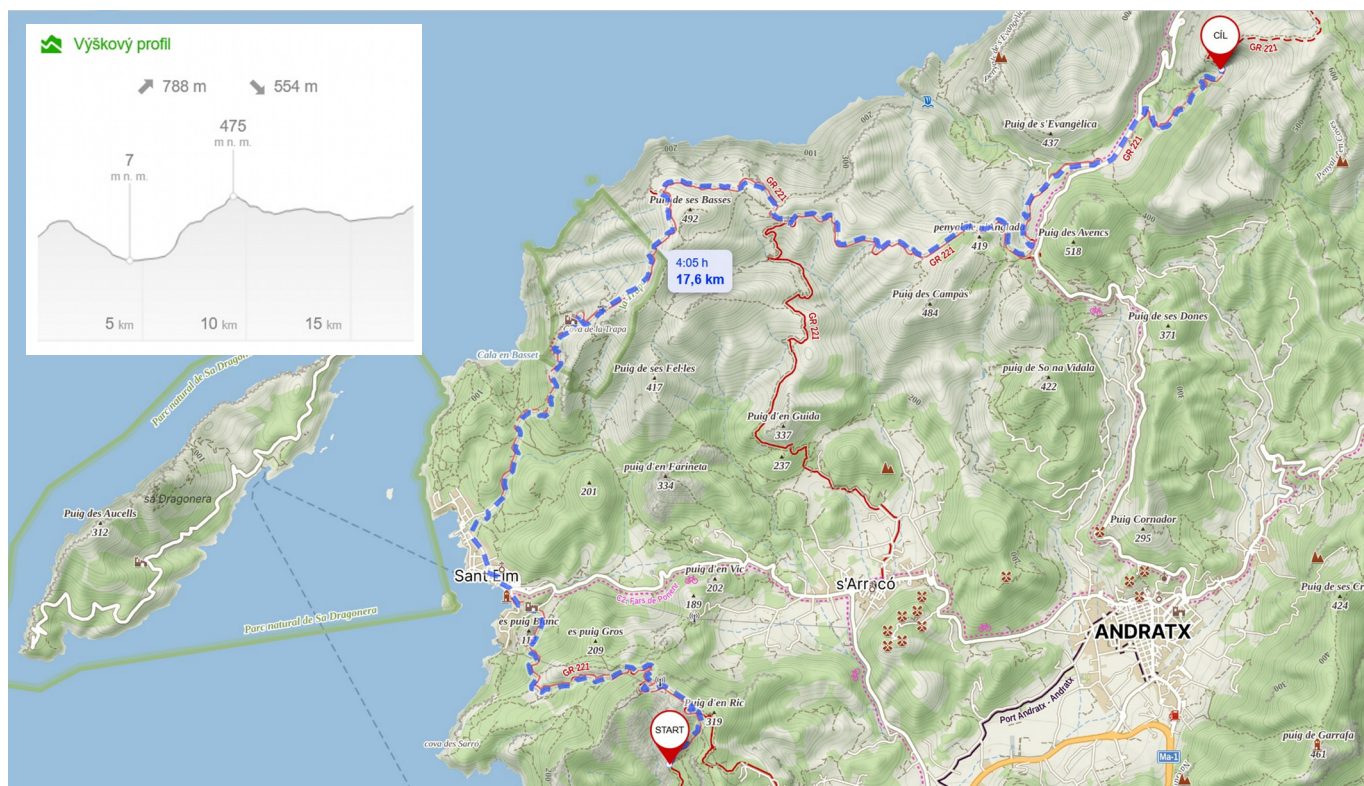
Jiří ještě domlouvá, že budeme spát aspoň do 8:00, aby se všichni pořádně prospali. Respektuji to. Není to žádný problém, protože až ráno se dohodneme na tom, kterou ze dvou finálních variant budeme opravdu realizovat - jestli si Horka koupí novou letenku nebo bude pokračovat s námi dál.

Mám lehký spánek a tak vnímám u každého skoro každé přetočení se ve spacáku. A pro jistotu jdu dokonce jednou kontrolovat, zda a jak Horka dýchá. Uf! Je to v normě.

- "No diguis blat fins que sigui al sac i ben lligat."
"Neříkej pšenice, dokud není v pytli a dobře zavázaná."

3. den - úterý - 3.6.2025

(Jiří) Ráno jsme si přispali až do 9, kdy nás probudilo vedro. Nakonec jsme se dohodli, že Horka poletí ve středu domů, a já, Uhlík a Mik budeme pokračovat dál. Dazul doprovodí Horku na letiště, počká než odletí, a připojí se k nám ve středu večer.

Asi okolo 11 jsme teda vyrazili. Do Sant Elm, což je nejbližší město k nám, jsme to měli asi 4,5 km. Celou dobu jsme šli po červené trase a po cestě byl jenom jeden tak středně velký kopec. Do Sant Elm jsme dorazili okolo 12:30. Protože bylo vedro, rozhodli jsme se, že si nakoupíme jídlo a pití a dáme si do 14:30 přestávku.

Jelikož jsme měli hodně jídla ještě z pondělka, koupili jsme si pouze nějaké pečivo na oběd. Já a Mik jsme si každý vzali 6l vody, Uhlík si vzal 8, protože nás Lukáš (Čech, kterého jsme potkali v pondělí) předem varoval, ať si jí vezmeme hodně.

Čekal nás asi 4 km dlouhý kopec s převýšením okolo 450 m. Podle mapy vypadal docela jednoduše, ale cesta vedla po velkých kamenech a místy byly i řetězy. Okolo 17:00 jsme se konečně dohrabali na

*"Qui de jove no treballa, de vell dorm a la palla."
"Kdo v mládí nepracuje, ve stáří spí na slámě."*

vrchol. Byla tam krásná vyhlídka z asi 400 metrů vysokého útesu. Taky jsme tam potkali dvě Češky, které s námi jen prohodily pár slov a pokračovaly dál.

Pro nás nastalo těžké rozhodování. Jít už jenom 3 km s tím, že ve středu to budeme mít na místo setkání 17 km s dvěma náročnými kopci, nebo jít 8 km a spát na začátku prvního kopce. Po konzultaci s Lukášem o možném místě přespání jsem se rozhodl pro druhou variantu.

Cesta ubíhala rychle. Šli jsme mezi travnatými poli a nepotkali jsme ani človíčka. Asi 4 km od konce jsme došli na asfaltku. Poslední kilometr vedl přes nějaký statek a bylo tam asi 5 cedulí se zákazem kempování, a že je to tam hlídané drony. Rozhodli jsme se drony ignorovat a šli na místo, které pro nás vytipoval Lukáš. Jak se ukázalo, bylo to hodně z kopce a ve třech bychom se tam nevlezli. Každý jsme si vytipovali místočko mezi pichlavými keři a začali vařit večeři. Já s Uhlíkem jsme si udělali tortilu s párkem a kukuřicí, která byla překvapivě dobrá.

Poté jsme zašli na nejbližší kopec na signál, abychom se spojili s Dazulem, a řekli mu kde jsme. Po celém dni s patnáctikilovým batohem na zádech, jsme měli pocit, že do toho kopce letíme.

Když jsme se vrátili. Rozdělalí jsme spaní a ulehli. Psal jsem článek na mobilu, když v tom jsem uviděl 4 blikající světýlka na obloze. Strašně jsem se lekl, že je to dron, a že určitě viděl světlo z mého mobilu. Naštěstí odletěl a vypadalo to, že si nás nevšiml. Asi za 2 minuty nad námi proletělo dalších 5 dronů. V tu chvíli jsem si byl na 100% jistý, že nás viděli. Asi po čtvrt hodině strachu, že budeme muset platit obří pokutu, nám došlo že to jsou letadla.

(Dazul) Jsem vzhůru dřív než ostatní, protože jsem si zapomněl na mobilu vypnout budík, který mám nastavený tak, že mě budí v 6:25, abych stíhal odvézt děti do školy. Rychle budík vypínám a ještě si dávám chvilku nirvanu, ale dlouho ve spacáku stejně nevydržím.

Takže v klidu, zvolna, a co nejtíšeji vstávám, abych složil dřívák, rozdělal v něm ohník, ohřál vodu na slepičí nudlovou polévku s poctivým masem, a na rozpustnou vojenskou kávu. Mezitím, co se voda ohřívá, kontroluji, že jsem našel pro dřívák dobré umístění, že stojí opravdu na kamenu, že nic nechytne.

Pak vypouštím svou karimatku a dávám si větrat spacák na první sluníčko. Mezitím co smotávám karimatku a balím věci do báglu, občas přiložím do dříváče malý klacík. Je neuvěřitelné, jak se dá uvařit z tak malého množství dřevků a suchých šišek, z množství které se mi vlezou do dlaně.

Když voda v ešusu vře, zalévám si polévku rýžových nudlí s masem a do zbytku vody dělám kafe z US vojenkého balíčku MRE. Dopřávám si do něj i luxus cukru a sušeného mléka : -) Po pěti minutách, kdy nudle v polévce hezky nabyly, sedám na kámen odkud mám nádherný výhled na skály pod mnou i moře v dáli, a vychutnávám si správně ostrou polévku. Zapíjím černou kávu udělanou ve víčku ešusu a kochám se pohledem na vzdálený Port d'Andratx, respektive na tu část, která je odsud vidět.

Na dohořívajícím dříváči ještě ohřívám vodu, abych si umyl ešus od mastné polévky. Dokud v dříváči hoří, jdu za Mikem, který už je vzhůru (tak ho ani nemusím budit), a ptám se jej, zda si bude taky vařit polévku, když je dřívák v provozu. Mikovi se evidentně nechce, tak prohlašuje, že vařit nebude. Trošku mě tato odpověď překvapuje, když má vše nacytáno a stačí mu jen položit ešus s vodou na vařič, ale respektuji to. Zbytkem vody tedy zalívám oheň a nechávám dřívák vychladnout. Protože je ještě horký, počkám s jeho balením na později.

Ostatní ještě leží, vypadá to, že do devíti nevstanou. Jakmile začínají vnímat, moje první otázka směřuje na Horku - jak to s ní vypadá? Z jejího pohledu i z tiché odpovědi je jasné, že volí variantu "letenka". Takže za chvíli si kupuje za pomoci Jiřího letenku (mezitím za těch 12 hodin zdražila z 25 na 35 Euro, ale pořád je to cena přijatelná).

Kluci snídají a přebalují bágly. Horka tu ten svůj (sto litrový), který letěl v zavazadlovém prostoru a ve kterém jsme měli každý svých 3,5 kg věcí, nechává. Ponese jej Uhlík, který má problém nakoupené zásoby nabalit do toho svého (čtyřiceti litrového). Na zpáteční cestě použijeme velký 100 litrový bágl k přepravě svých 3,5 kg z Mallorky do Vídně.

Horka problém s balením svých věcí do menšího báglu nemá, ale fajkt je, že tam nemusí dávat žádné jídlo a zásoby vody, protože až sestoupíme do civilizace, nakoupíme si v obchodě, co budeme potřebovat. Svůj díl společného jídla nechává Horka Jirkovi a Uhlíkovi. Z jejich trojičky se stává dvojčka : -)

S Jiřím, který po mně přebírá velení jejich tříčlenné skupinky (jsou všichni z jedné družiny a on je jejich rádce, dobře je zná a ví, co od nich může očekávat) si domlouváme, kde se zítra večer potkáme. Horce to sice letí zítra v 11:00, ale než se dostaneme přes půl ostrova do hlavního města a na letiště, zabere to nějaký čas. Jsme rozhodnutí strávit noc před odletem na letišti, než někde venku. Nechceme ráno riskovat, že nebudeme stíhat autobus a zmeškat odbavení i odlet. Takže já s ní půjdu (ještě než nastane největší vedro) pomalu dolů. Počítám i s tím, že nám cesta k nejbližší autobusové zastávce zabere víc než dvě hodiny, které ukazují mapy.cz.

Ogaři budu pokračovat dál přes kopec do městečka Sant Elm a pak po červené značce dál pohořím Serra de Tramuntana - značené dálkové trase GR-221. Jiří mi posílá z mapy.cz na WhatsApp souřadnice plánovaného místa setkání zítra večer, já si je načítám do mobilu, kontroluji s Jiřím, že jsou Ok, a ukládám je, abych neměl zítra problém trefit.

Loučíme se a zvolna, opravdu pomalým krokem kráčíme spolu s Horkou z kopce dolů. Na obtížnějších místech se mne drží a já ji jistím. Kráčíme až k ro-

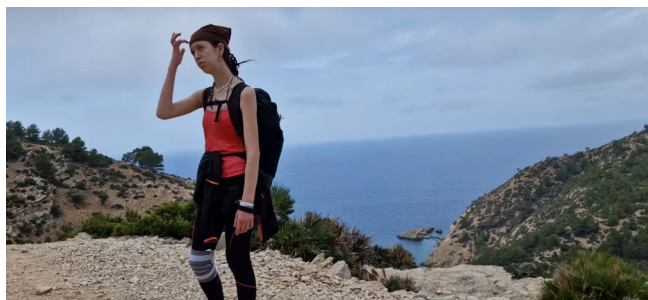
zcestí, odkud vede stezka k pláži, kde se mužská část naší expedice včera večer koupala. Horka by si při svém nedlouhém pobytu na Mallorce ráda v moři alespoň smočila nohy. Protože jsem touhle trasou včera večer klusal dolů a pak šel nahoru vím, že to není příliš náročný úsek, že by jej měla Horka zvládnout. Je to jenom o čase. Nestihneme autobus ve 12:00, ale protože to z Port d'Andratx do Palmy jezdí skoro každou hodinu, pojedeme pozdějším autobusem. Máme času dost.

Když přicházíme k pláži, je prázdná. Zatím, co se Horka za skálou převléká do plavek, já jdu na druhý konec zátoky, abych nikoho nepohošoval a vklouzl do vody nahý. Nechce se mi tahat s sebou mokré trenky nebo v nich jít dokud mi neuschnou. Bylo-li to možné, vždycky jsme se proto s ogarama koupali bez plavek. I do ini-tipi chodíme bez nich. Je to drobnost, která mnohé ulehčuje - plavky jsem sebou na potulce neměl snad čtvrt století. Klasik říká: "Kdo se nikdy nekoupal nahý v horské řece, nepochopí, co je svoboda." Nedovolily to okolnosti, koupal jsem se v nejhorším případě v trenkách.

Plavu si to kolem skalisek a přemítám o tom, jak jednoduché radosti pomáhají člověku otevřít oči a srdce, když periferním viděním vnímám na druhé straně pláže Horku, která vchází do moře a noří se do něj až po pás. Protože jí to ale asi podklouzává, nebo jí vlna sráží zpátky, tak okamžitě obrací a vrací se zpátky. Jak je v menší vodě tak si sedne nebo klekne - to z té dálky nevidím přesně. Ale tuším, že má asi nějaký problém. Plavu tedy blíž, abych si ověřil, že je OK. Jen ji asi překvapil ten teplotní rozdíl po vstupu do moře. Jsem od ní relativně daleko takže jí přes šumění vln neslyším stoprocentně, ale zdá se mi, že říká něco o tom, že je moře na ní dost studené a teď to v malé vodě nějak rozdýchává.

Takže plavu zpátky ke svým věcem, oblékám se, jdu napříč pláží k Horce, která už je na břehu a ještě na kamenech chvilku odpočívá o osychá na sluníčku. Čekám tedy v klidu na to, až se dá dohromady a půjde se převléct. Mezitím na pláž přichází nějakí tři mladíci a jeden z nich k nám jde loudit zapalovač, aby si mohli zapálit cigarety. Netuším jakou řečí na mne mluví, ale nezapálená cigareta v jeho pravačce je výmluvná. Tím, že nekouřím, nedělá mi problém mu s úsměvem svou fantastickou angličtinou říct: "I'm no smoking", což by

dle mého mělo znamenat, že nekouřím, a on by to mohl pochopit. Počet slov, které anglicky znám se tím prakticky vyčerpal a já doufám, že nebude chtít dál společensky konverzovat. Dostal jsem ze sebe maximum, pak už bych jen dokolečka opakoval: "I don't understand. I don't speak English." a když by to nepomohlo oslnil bych jej ještě větou: "Я чуть-чуть говорю по-русски". Naštěstí mi mladík porozuměl a vrací se ke svým kámošům.

Když je Horka převlečená, vydáváme se pomalým krokem nahoru. Na rozcestí je to asi kilometr, ale cesta vede ostře zařezaným údolím, do kterého slunko nepálí tak moc jako nahoře, protože je zastíněno stromy. Většinou to jsou borovice pinie, divoké olivy, cesmínové duby a jakési malé palmy. Po cestě několikrát odpočíváme. Místa zastávek určuje Horka, já se plně podřizuji.

Než sejdem dolů do Port d'Andratx, trvá to pochopitelně delší dobu, než bychom to šli v normálním stavu, ale Horka to zvládá statečně a nemusím k ní nějak speciálně přiskakovat, abych ji přidržel nebo aby se o mne opírala. Z této části cesty jsem měl největší obavy, teď už neočekávám problémy :-)

U obchodu, který je kousek od autobusové zastávky, jsme asi ve 13:40. Jdeme si nakoupit. Já si pořizuji z lednice vychlazenou plechovku coly (cca euro a půl), Horka si bere plechovku coly teplou z regálu. Navíc si kupuji ještě litr a půl syčené vody, která je výrazně silnější než voda, kterou si nesu v camel bagu. Autobus nám jede ve 14:20, takže se přesouváme na zastávku, abychom si vychutnali nakoupené nápoje a odpočívali.

Když náš autobus číslo 101 přijíždí, vystupuje z autobusu malé dítě, které padá, takže mu pomáhám se zvednout, a za ním vystupuje fešná maminka s báglem na zádech. Stojí na zastávce a zatímco Horce líčím příhodu s kapitánem plachetnice Tynés, Milošem Kramářem, a jeho klobouku od A. B. Svojsíka, který doma uschovali přes obě totality, maminka pozná, že jsme Češi (jestli už to nepoznala z našich oddílových triček, kde je napsáno ŠESTKA Kateřinice), a ptá se, jestli nevíme odkud jede autobus do Sant Elm. Říkám ji, že tam právě putují pěšky naši ogaři :-). A že se tam autobusem bude dostávat asi složitěji. Kdyby ale šly taky pěšky, tak jí doporučuji plážičku, kde jsme se

dnes koupali, že se tam dá i přespát. Horka se diví, že ta malá holka se svým báglem trasu GR 221, ale maminka říká, že ona to zvládne. Ne už dneska, protože je unavená, ale další dny to prostě zvládne. Okamžitě vzpomínám na malou Lulu od Pecky a Owaina, která s námi před pár týdny putovala 4 dny s malým báglíkem po Brdech, a nepřijde mi to tak nereálné : -) To jsem ale netušil, že jí ohledně obtížné dopravy autobusem do Sant Elm říkám nesmysl. Když už nastupujeme do našeho autobusu, zastavuje za ním další autobus a ten jede do Sant Elm :-).

14:20 vyjíždíme směr Palma. Sedáme si s Horkou na konec autobusu, kde je i nabíjení pro mobily širokým USB portem. Horka je tak hodná, že mi půjčuje svůj kabel, protože já mám pouze USB C, který potřebuji ke své powerbance. Ta mi ale vydrží maximálně na 5 dnů, spíš čtyři, takže čím víc toho nabiju teď v autobuse, tím menší potenciální problém budu mít s dobíjením v horách další dny.

15:21 vstupujeme na podzemním autobusovém nádraží v Palmě. Už to tady trochu známe, protože jsme odsud včera odjížděli k horám. Kousek od nástupiště je i podzemní supermarket EROSKI CITY, kde si kupuji litrovku chlazeného jahodového mléka. Chutná skvěle a je levnější než plechovna coly. Horka se tady i ve vedlejších obchodech snaží koupit něco domů. Máme čas, je tu skvělá klimatizace, takže se tu chvíli potloukáme.

Když vycházíme z podzemí na Plaça d'Espanya, přecházíme na druhou stranu tříproudové silnice, kde jsou autobusové zastávky, ze kterých nám pojede autobus na letiště. Už víme, že jízdenku si musíme zakoupit v automatu vedle zastávky a tak to Horka hned provádí - mačká na monitoru odkazy na menu a tiskne kartu za 2 EUR. Paráda, Jiří ji kupoval za 5 EUR! Mačkám monitor stejně jako Horka a nechávám si ze své karty odepsat 2 EUR. Hřeje mne pocit, že jsme ušetřili :-)

Přijíždí autobus, který jezdí na letiště, lidi začínají nastupovat a tak s bágly na zádech nastupujeme taky. Příkládám před chvílí koupenou kartu, ozve se pípnutí, jen trochu jiné než u předchozího pasažéra a já postupuji dál do autobusu. To už ale slyším jakési španělské volání, otáčím se a z posunků řidiče chápu, že i Horce to snad nějak divně pípl a že ta karta, kterou jsme si v automa-

tu koupili není platná? Ruka naznačující, že si máme vystoupit mne utvrzuje, že španělsky rozumím velmi dobře. Jsem trochu zmatený a v mé zmatenosti mne těší, že takových jako jsme my s Horkou je za námi ještě minimálně pět. Velmi rychle mi dochází, že jsme při nakupování v automatu mačkali nesprávné odkazy : -(Nechceme-li těch 11 km za Palmu k letišti jít pěšky, nezbyde než koupit novou kartu. Kartu za 5 EUR! Po dvou minutách laborování se nám to daří. Takže speciálně nás cesta na letiště vychází na exkluzivních 7 EUR :-)

Na letišti nás autobus vyklápí u odletové haly, která je o patro nad příletovou halou. Když jdu na záchod, vidím vedle vstupu na toaletu pitítko, to, které jsem včera tak zoufale hledal, abychom mohli nabrat pitnou vodu. Plním svoji malou PET láhev a vodu chutnám. Musím konstatovat, že chutná pěkně hnusně :- (Ve finále ji vylévám, a raději si počkám na zítřek, kdysi před odjezdem z Palmy k horám koupím v Lidlu vodu balenou : -(.

Ted' ale s Horkou nacházíme nejméně frekventované místo úplně na konci haly, kde se ještě částečně pracuje na jejím dokončení - sádkokartony a podhledy. Občas tudy někdo projde s kočárkem a objemnějším zavazadlem k pásu, kde se dávají zavazadla, která nelze vzít do prostoru pro pasažéry, ale přepravují se v zavazadlové části letadla. My si roztahujeme karimatky a spacáky co nejdál od lidí, mezi lavičkami. Horka uléhá, aby nabrala síly před zítřejším letem, a já se snažím v centru odletové haly nabít mobil. Ale tím, že nemám adaptér do zásuvky a na tomhle letišti nejsou USB porty, tak jako na letišti ve Vídni nebo ve zdejších autobusech, jsem odkázaný na to, až se tady u dvou sloupů, kde je i bezdrátové nabíjení mobilu, uvolní nějaké místo. V této odletové hale je jen 6 míst, kde lze bezdrátově dobít a 12 zásuvek, kde je možno použít adaptér k dobíjení mobilu. Všechno je ale obsazeno. A tak trochu beznadějně čekám.

Až kolem 23:00 se jedno místo uvolňuje. Okamžitě pokládám mobil na bezdrátové dobíjení a zjišťuji, že se mi mobil dobije na 100% tak po druhé hodině ráno : -(
Mezitím diktuji do mobilu poznámky z téhle expedice, abych na něco v záplavě další události nezapomněl.

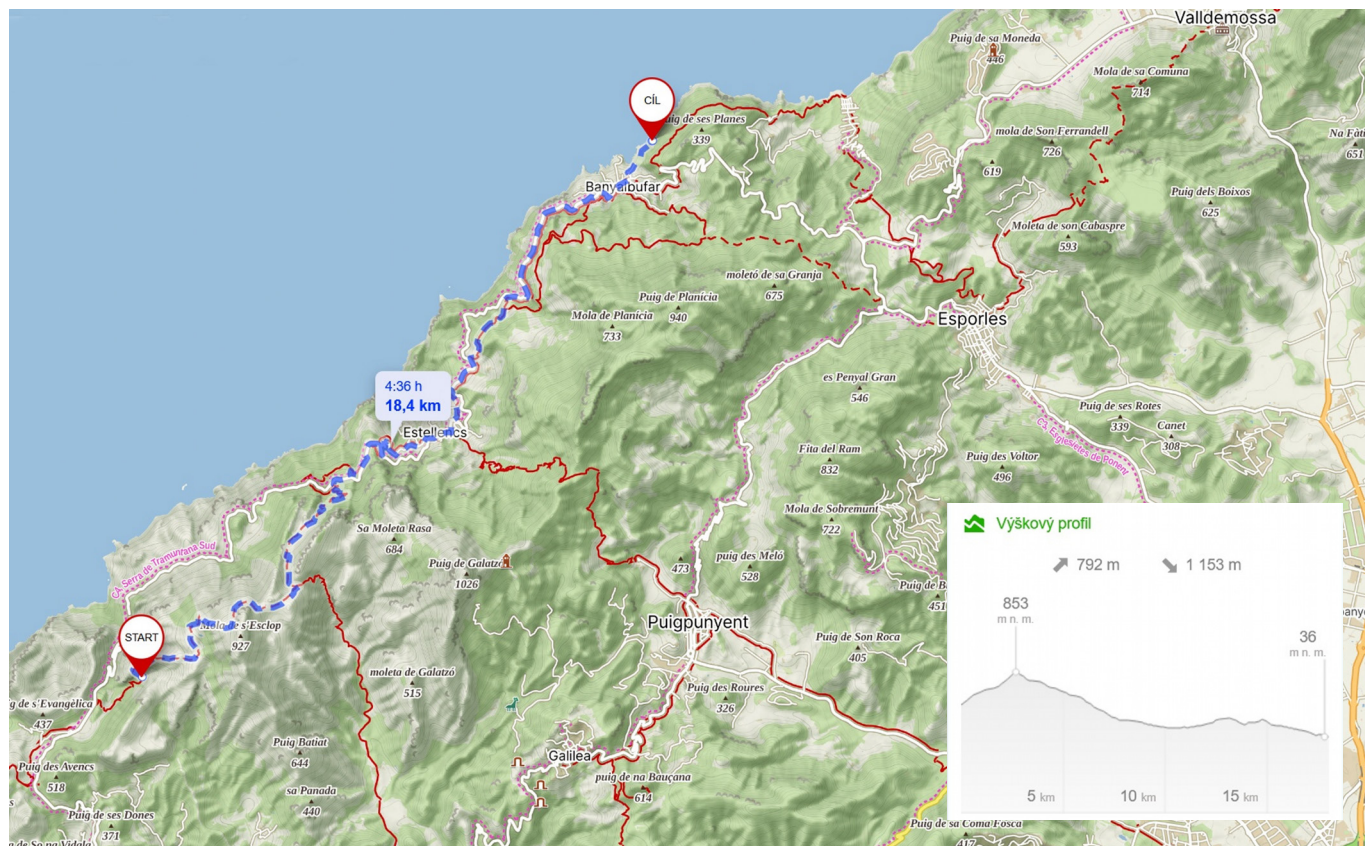
Horka, která dala část svého vybavení klukům, včetně některých léků z lékárničky, zjišťuje, že má průjem. Ale léky na něj dala ogarom. Posílám ji ať se jde podívat do lékárny, kterou jsem na letišti viděl, ale vrací se s půllitrem coca-coly a tím, že už tam je zavřeno. Proti průjmu mám já akorát slivovicu, ale tu si Horka radši nedává. Říká, že by se z toho možná pozvracela. Nemám nic jiného, co by mohlo zabrat. A doufám že tím průjmem nebudu postižený i já : -/

V průběhu dne si vyměňujeme s ogarama přes WhatsApp zprávy o tom, kde jsme. Ve 21:08 mi poslali i souřadnice, kde dneska spí - v horách na půli cesty mezi Sant Elm a Estellencs, kousek od Pas Gran (457 m. n. m.). Urazili asi 17 km, což vzhledem k tomu jak pozdě vycházeli není vůbec špatné.

Ležíme na karimatkách i spacákoch a snažíme se usnout, ale není to tak jednoduché. Hala je úplně osvětlená. A navíc v této části probíhají nějaké noční stavební práce, které k vůli hluku asi přes den probíhat nemohou. Takže usnout je docela problém. Ale mezitím jak jsem se díval na hodinky, respektive hodiny v mobilu naposledy, a tím jak jsem se ráno probíral (před 5:00), pár hodin uplynulo, takže jsem něco naspát musel.

4. den - středa - 4.6.2025

(Uhlík) Probudím se totálně rozlámaný a s takovou bolestí zad jak nikdy, jelikož v noci foukalo, tak moje karimatka s celtou se ocitnout v jiné galaxii. Tuto noc jsem poprvé zažil, co je to hnusné počasí na Mallorce, a musím uznat, jsem rád za to, že je v podstatě celou dobu pěkně. Hned po

probuzení jsme se v rychlosti zabalili a šli jsme na totálně prudký kopec, který mě málem zabil. Tím, že přes noc pršelo, tak se udělalo totální dusno, což mi moc nepomohlo v dýchání. Všechno tady toto ale stálo za ty výhledy a pohledy na moře, krajinu, přírodu. Musím uznat, já jsem si všechno užíval jak svoje narozeniny.

Když už jsme byli tak vysoko, mraky procházely skrz nás, což bylo úžasné, minimálně pro mě. Jelikož to byl pořádný kopec, tak hned v první vesnici jsme nakoupili zásoby a šli na zasloužený oběd. Na oběd nám padla pizza pro každého a cola.

Ještě se vrátím k tomu nákupu protože to nebyl leda-jaký nákup, my jsme u toho obchodu potkali Čecha, který byl přátelský, jmenoval se Jožo. Snědli jsme s ním pizzu, popovídali si a rozloučili se, protože jsme měli důležitý úkol, a to dostat se k Dazulovi, který se už asi dvě hodiny vyvaluje jako

vagus na pláži. To jsme přece nemohli dovolit, aby si od nás tak odpočinul.

Cesta sice byla vysilující, ale myšlenka na moře pohody a relaxu byla silnější. Před setkáním se cestou ještě zastavíme do obchodu v jednom malém městečku. Já si tam koupil dva nanuky, které byly pořádné, a kluci podobně.

Po chvíli se setkáváme s Dazulem na pláži. Složíme batohy a jde se koupat. Jen se Jiří vynoří, já dostanu takový záchvat smíchu - Jiří má splhlé vlasy do hrnce a vypadá jak borec z filmu Blbý a blbější. Chvilí se koupáme a na pláž přijdou cizinci, slyšíme češtinu. Plaveme na břeh a fakt Češi. Strávíme s nimi celou noc.

Jelikož je krásný západ slunce a já mám v batohu dron, napadne nás vzlétnout a udělat fotky a videa. Myslím si, že fotky se povedly. Tím že jsme spali pod střechou loděnice, tak nad námi byla skála jak čert. Jak jsme záhy sami zjistili, Mallorca je ostrov koz. Normálně byly na té skále kozy, a svými kopýtky házely na nás kamení, což jsem nemohl nechat tak, a přiletěl jsem za nimi dronem. Mám úžasné video zmíněných koz.

Já jsem si pak natáhl hamaku a šel spát.

(Mik) Dnes se probouzíme blízko kopce Pas Gran, kde jsme se v rychlosti sbalili a vyšli jsme na kopec, kde jsme posnídali. Já už ani nevím co jsem měl, ale Uhel s Jirkou měli zase housku s nuttelou.

Potom jsme šli a myslím, že se kolem toho momentu zavedl nový druh chůze – vytipovali jsme místo, asi kolem dvou kiláků, kde se setkáme, a počkáme na sebe. Šli jsme pěkný kus cesty do kopce, potkali dost koz, a udělali jsme si přestávku u pěkného výhledu, kde jsme potkali dvě Češky, které jsme pak během dne zase potkali. Kolem dvou hodin odpoledne jsme dorazili do Estellencs, kde jsme potkali dalšího Čecha, který se oddělil od své skupiny, že jel autobusem a čekal na ně. My jsme si všichni, teď čtyři, dali pizzu.

Pak už jsme ale museli jít, Dazul nás čekal už od 12:00 na pláži, kde jsme měli přespat. Došli jsme do Banyalbufaru, kde jsme ještě trochu nakoupili a šli za Dazulem na pláž.

Tam jsme si zaplavali a potkali tři hochy z Česka,

kteří jsme potkali ještě během výpravy dvakrát. Uhlík proletěl ještě dron, když ho už dovezl na tu Mallorku. Pak jsme slyšeli, jak spadl kámen, a zjistili, že kozí rodinka ležela nad námi a Uhel s dronem je trochu popohnal.

Potom jak jsme ještě jednou vlezli do vody a šli jsme spát. Musím říct, že to byla ta nejhorší noc na naší výpravě, protože mě komáři nechali s Jirkou vzhůru až do jedenácti, a byl jsem celý doštípaný na rukou a na polovině tváře.

(Dazul) V 5:00 balím spacák dávám si jej vedle svého báglu na lavičku v odletové hale letiště. Horka má ještě půlnoc, tak jí nechávám spát a jdu na toalety. Tam se myju, a ruším původní plán, že bych si opral tričko a použil přitom mýdlo které na toaletě je. Voda tu teče takovým superúsporným způsobem, že bych to triko pral minimálně hodinu až dvě, a zdržoval bych normální návštěvníky WC, kteří se už začínají pomaličku trousit.

Množství lidí, kteří se pohybovali v odletové hale o půlnoci a teď po páté ráno, je diametrálně odlišné. Ještě to ale není tak husté jak to bude vypadat asi za tři hodinky, ale lidí zvolna přibývá víc a víc.

Protože se mi včera nepodařilo dobít mobil zcela, využívám toho, že je místo k nabíjení prázdné. Nechci zbytečně budit Horku, aby mi půjčila svůj adaptér, takže dobijím bezdrátově a tudíž to bude trvat výrazně déle. Nechávám tedy Horce na lístečku vzkaz, že jsem u dobíjení (asi 200 metrů od ní) a svůj bágl mám s sebou. Kolem osmé přichází Horka za mnou a půjčuje mi adaptér s kabelem. Když připojím mobil k nabíječce, tak mi to ukazuje, že jej budu mít nabitý o hodinu dříve, než kdybych jej nechal dobíjet bezdrátově.

Shodujeme se, že noc byla naprosto klidná a pohodová. Horka se zdá být v pohodě, což mi přináší kus úlevy. Je předpoklad, že odbavení i let do Prahy zvládne bez problémů. Za dvě hodiny se bude moct jít odbavit a přesunout se do odletové brány, kde bude vyčkávat odletu letadla. Pak budu moc odejít, přepravit se do Palmy, nakoupit, jet autobusem na zastávku nejbližší místu srazu

s ogarama a vydat se pěšky k bodu setkání. Zatím počítám s místem srazu tak, jak mi jej Jirka včera poslal. Ví, že do 11:00 jej mohou změnit, abych si sednul na správný autobus.

V 8:30 se jde Horka odbavit. Doprovázím ji k turiketům, které ji pouští dál po naskenování QR kódu její letenky. Loučíme se a kladu jí na srdce, aby pravidelně posílala zprávy kde je a jak to zvládá. Vizuelně kontroluji, že se jí daří bezproblémově projít přes skenery a osobní kontrolu, pak se mi ztrácí v davu.

V 8:45 už mám koupenou správnou kartu (za 5 EUR) a čekám na autobus, který mne odveze z letiště do centra Palmy.

V 9:00 mi Jiří posílá zprávu s novými souřadnicemi místa setkání - nepotkáme se tedy u Estrellencs ale za Banyalbufarem, což znamená, že ogaři vyhodnotili, že dnes zvládnou ujít o cca 7 km víc. Později mi přichází zpráva: "Dazule, že obhlédneš tu pláž, jestli se tam dá spát". Odpovídám: "Jak tam budu, omrкну a dám vědět. Pokud vše klapne, mohl bych tam být v poledne."

Z autobusu vystupuji na Plaça d'Espanya, odkud to je 600 metrů k supermarketu Lidl, kde jsme před dvěma dny nakupovali. Autobus č. 202 mi jede v 9:42, na rychlou chůzi do obchodu, nakoupení, přesun zpět, a sejít do podzemí na autobusovou zastávku mám cca 20 minut. Pokud to nestihnou, další autobus mi pojede v 11:22. Radši budu čekat na pláži než na autobusovém nádraží: -) Od včerejška vím, že supermarket EROSKI CITY, který je v podzemním prostoru, kousek od autobusáku, má většinu potravin, které bych chtěl koupit, dražší než Lidl ke kterému budu muset klusat. Ale rychlým propočtem mi vychází jen malá dvouminutová rezerva. Mám rád výzvy a tak zahajuji zrychlený přesun k Lidlu: -)

Už za 7 minut zjišťuji, že to nebyl dobrý nápad. Stojím už druhou minutu na semaforu a hustota provozu na tříproudové silnici nedává šanci ji přeběhnoit. Netuším proč se všech 400 tisíc obyvatel Palmy rozhodlo jet touhle silnicí právě teď, kdy docela spěchám: -)

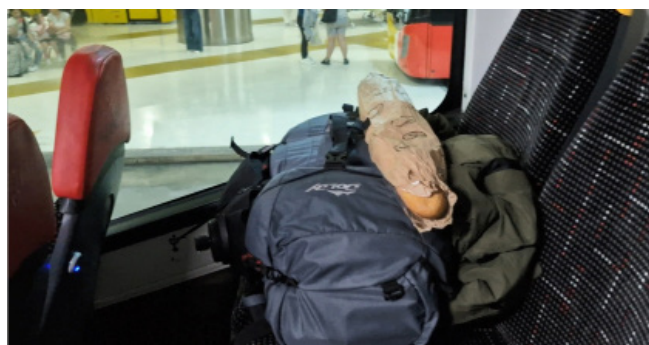

Nakupuji bagetu, Espetec Extra sušenou klobásu, 5 litrů vody, zrající sýr a jednu vychlazenou

plechovku coly. Hezky oblečený černoch, který stojí předemnou, se s pokladní v Lidlu dohaduje 4 minuty o ceně zubní pasty a ve finále ji nechává na pokladně. Začíná ve mně pěníť krev. Když přelévám na chodníku před Lidlem vodu s kanystru do svého camel bagu, klepou se mi ruce a bryndám. Rychle mačkám prázdný pet kanystr a nervózně jej strkám do odpadkového koše, nahazuji bág a s bagetou v jedné ruce a plechovkou coly v druhé ruce klušu 600 metrů zpátky na Plaça d'Espanya. Opět semafor, do toho mi úzký chodník blokuje starší paní, která se rozhodla zahájit soutěž o nejpomalejší chůzi na světě, ... Vše co může na téhle trase způsobit sebemenší zdržení se právě teď vyskytuje dvakrát až třikrát. Je vedro, klušu a z čela mi kapou slané kapky potu, ale už nemám kapacitu je otírat.

Do podzemí k autobusáku se hodlám dostat výtahem, který vidím a ne po schodech, která nejsou v dohledu. Tatínek s kočárkem určuje rychlost nastupování tempem "maňana". Při vystupování se mi jej ale daří předběhnout. Řítím se jediným možným směrem, ale nepoznávám to tady. Asi jsem tu vlezl jinou stranou. Po levici mám turnikety, kolem kterých jsem v minulých dnech nešel, ale lidi jimi proudí o patro níž, kde by mělo nádraží být. Ale u turniketů pípají platební kartou, což jsme minule nemuseli. Je 9:41, autobus mi odjíždí za minutu, není čas na dlouhé přemýšlení, přikládám mobil a jako na potvoru nemůžu transakci potvrdit otiskem prstu. Daří se mi to až na třetí pokus. Sbíhám jezdicí schody a - do pr...e! - tohle je metro! Okamžitě se otáčím vybíhám jezdicí schody, znovu přikládám mobil (ano, tahle minuta v metru mne vychází na 91,98 CZK) a pokračuji ve směru, ve kterém jsem před chvílí běžel. Autobus už je asi pryč, ale co kdyby? Kličkuji davem jak kybernetická myška a když sbíhám na autobusák zjišťuji, že autobus 202 tam ještě stojí! Ufff! Před ním asi 5-6 lidí, kteří jím hodlají jet, takže to vypadá na autobusácké tempo "maňana". Je 9:45.

Zhluboka oddechuji a utírám pot kapesníkem. Řidič zatím v nedohlednu a plechovka studené coly začíná v pravici teplot. Přece jsem nedával 1,5 EUR za teplé 2 deci! V autobuse na obrazovkách se cyklicky objevují obrázky a piktogramy které informují, že tu cestující nesmí jíst ani pít. A za hodinu jízdy autobusem bude v mé plachovce vařící se cola. Počítač v mé hlavě opět kalkuluje

a počítá - jestliže se řidič zdrží ještě 2 minuty a než nastoupí lidi přede mnou, mohl bych ještě pořád studenou colu v pohodě vychutnat. Ve chvíli, kdy odtrhávám hliníkový uzávěr plechovky, vychází z poza autobusu 202 jeho řidič a otvírá dveře. Jak jinak : -(Hliníkovou plechovku neumím zavřít, takže předpokládám, že to je naposledy, co jsem si ji koupil. Příště pořídím raději colu v plastové flašce, ta uzavřít lze. Ale vyhazovat do koše otevřenou plechovku i s colou přece nebudu, a tak si dávám dlouhého loka. Vypít dvě deci bublinkového nápoje přece bude rychlovka. Není to rychlovka, navíc říhám a když vstupuje do autobusu poslední cestující, vyhazuju do koše plechovku, kde ještě pár loků coly určitě je : -(Ale když už jsem absolvoval takovou adrenalinovou půlhodinu, tak si ten autobus ujet nenechám!

V autobuse je USB zdířka na každém sedadle, takže bych mohl hodinu dobíjet powerbanku - kdybych měl klasický USB kabel. Nakopal bych si, že jsem jej nechal Irči v autě, když nás v neděli vezla na letiště : -(

10:45 vystupuji v přímořské vesnici Banyalbufar. Asi kilometr za ní je na mapě vyznačená pláž, ke které vede jen pěší stezka, takže lze předpokládat, že tam nebude moc lidí a mohli bychom tam dnes přenocovat. Vydávám se tedy spleť ulic a uliček, které jsou lemovány vysokými kamenými domy. Typická středomořská atmosféra, klid, vedro. Jakmile se vymotám z centra, otevírá se mi přes nižší jednopodlažní domky výhled na moře.

Banyalbufar je prý jednou z nejmalebnějších vesnic na západním pobřeží Mallorky, ideální pro ty, kteří hledají klid, krásné výhledy a autentickou atmosféru daleko od masového turismu. Zdejší kraj nabízí unikátní kombinaci moře, hor, historických památek a tradičního života. Bezesporu to musí být pravda, říkám si, když scházím kolem terasovitě stavěných domů 100 výškových metrů k moři.

Starobylé terasovité zahrady tu vznikly už v arabské době, a jsou jedním z hlavních symbolů Banyalbufaru. Tyto terasy, vybudované na strmých svazích nad mořem, sloužily k pěstování vinné révy a i dnes tu vidím vysazenou zeleninu, ovoce a znovu i vinnou révu. Na několika zahradách vidím velké a hluboké kamené nádrže se stojatou zelenou vodou - usuzuji, že jsou primárně určeny k zavlažování. Tohle je příkladná ukázka lidské

vynalézavosti v boji s náročným terénem.

Kráčím k pláži Cala Banyalbufar, která je jednou z nemnoha pláží v této oblasti. Nedá se k ní dostat autem a i úzká stezka v erozním svahu není úplně pro každého. Místy je stržená, takže se musí jít opravdu velmi opatrně. Na začátku stezky, kde končí místní komunikace, je informační cedule s vyznačením pláže i jakési povídání o tom, že tahle pláž je součástí ochrany přírodních oblastí pobřeží Baleárských ostrovů, fotomapa s vyznačením místa kde stojím (k pláži to je ještě půl kilometru otíženější schůdným terénem) a QR kód s mořskou želvou a číslem 112 SOS. Na google překladači se dočítám že "nežádají o úklid, pouze o udržování čistoty" na pláži. Výrazné piktogramy upozorňují, že tu je zakázáno kouřit a odhazovat odpady.

Stezka vede zprvu po vrstevnici nízkým borovicemi a křovinami. Na posledních cca 150 metrech klesá 50 výškových metrů k hladině moře. 11:05 jsem na místě. Pláž je kamenitá, ale nabízí klid a krásné prostředí s piniemi a skalami. Ideální pro ty, kdo hledají odpočinek mimo hlavní turistická centra. Jen ta kamenná stavba na kraji pláže mi kazí celkový dojem. Je sice dobře zasazena do krajiny, ale bez ní by to tu vypadalo ještě lépe. Když k ní scházím, zjišťuji, že tu je černošský dělník, který tu nosí a ukládá pytle betonové směsi - zřejmě se tu bude něco opravovat. Už chápu proč byla na začátku stezky, kde se ještě dalo dostat autem, složena paleta betonu. I když si statný černoš pomáhá kolečkama, stejně musí posledních 150 metrů nosit každý pytel v rukách. Tady se každá stavba prodraží o nákladný transport na místo. Pole pytlů, které jsem na paletě viděl, odhaduji, že to sem dneska všechno asi neodnese. Mimo černocha tu jsem jen já. Drze si dávám bágel do stínku na terasu stavby tohoto malého přístavu vybudovaného z betonu a kamene. Když se chystám lézt do moře, už je dělník na cestě pro další pytle, takže lezu do vody bez plavek. Příjemně vlažné moře je balzámem na mé zpocené tělo. Užívám si plavání a rovnou peru propocené oddílové triko, ponožky a trenýrky. Na slunko mi to do večera krásně uschne.

Nafukuji karimatku a ukládám se na terasu až úplně k dřevěným vratům, za kterými jsou lodě - soudě podle skluzů k moři. Tahle stavba je zřejmě

součástí ochranných opatření, která zahrnují i pár sítí na některých místech vysokého srázu, který lemuje a uzavírá tuhle pláž. Zřejmě to má chránit před padajícími kameny ze strmých útesů, které jsou notně poznamenané erozí. Usuzuji, že různé velké kameny a skaliska napadané na pláž tady před pár lety nebyly. Každopádně mi tato stavba zajišťuje pocit relativní bezpečnosti (i když trochu větší šutr z útesu touhle stříškou projede jako nůž máslem) a komfort stínu.

Chystám si oběd - krájím na kolečka bagetu, kterou jsem si přivezl z Palmy, mažu sýrem s modrou plísní a přikusuji kolečka sušené klobásy. Zapíjím vodou s instatním pomerančovým nápojem. Je to neskutečně dobré, výživné a syté. Ani všechno připravené jídlo nesním najednou. Lehám si na karimatku, aby mi lépe trávilo a já mohl za chvíli všechno dojíst. Nesněžené jídlo zásadně nevyhazuji už proto, že jsem jej nedopravoval takovou dálku, aby skončilo jako nepotřebný odpad.

Dřímotu a lehký spánek střídám s plaváním v moři. Kolem 18:00 přichází ogaři - setkání to je radostné. Shazují bágly do stínku a Uhlík s Jirkou si jdou hned zaplavat, Mik zatím sedí ve stínku. Ale po sedmi minutách se nachává přemluvit, aby šel za námi do moře. Pořizuji pár dokumentačních fotografií pro Expediční knihu, kterou máme v plánu připravit.

Dneska spíme tady, takže už nikam nespěcháme. Večeříme (Mik se rozhodl stravovat sám, což respektuji), procházíme se po blízkém útesu, fotíme a do pozdního večera lenošíme. Stejný nápad s přenocováním jako my má trojice mladíků (čerstvých maturantů) z Česka, takže nás tu bude sedm. Jeden z nich je taky skaut. Ale hoši mají vlastní hlouček i témata k hovoru, takže trávíme večer v podstatě separé.

Když si jdu zaplavat na druhý konec pláže, abych nepohoršoval, vnímám hluk padajícího šutru a rozruch mezi maturanty. Nejdřív si myslím, že někdo z nich hodil po někom ze srandy šutrem, ale za chvíli mi dochází, že ten kámen padal z padesátimetrového srázu a uvolnilo jej desetihlavé stádo koz, které se jím snaží dostat nahoru. Kozy jsou dobří horolezci, ale je jim fuk, zda někoho pod sebou zabijí nebo ne. Tipuji, že ten šutr dopadl tak metr či dva od jednoho z trojčky maturantů. Mys-

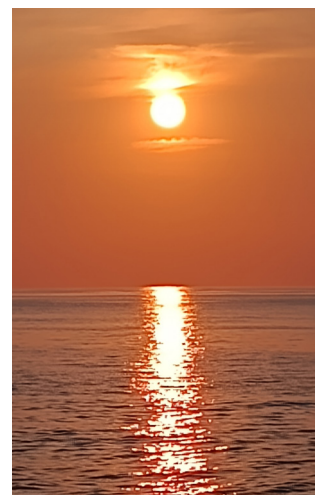
"Qui té gana, somia pa." – "Kdo má hlad, sní o chlebu."

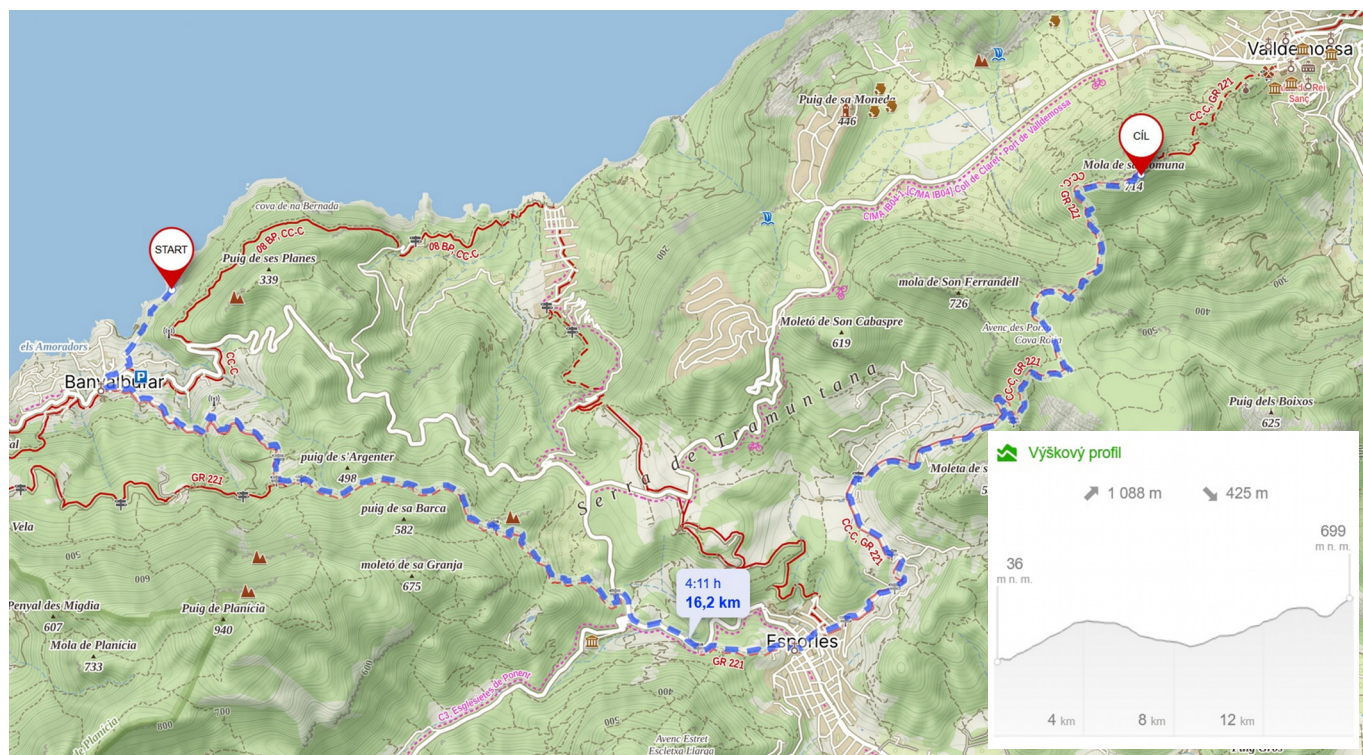
lím si, že ten hoch se dnes podruhé narodil.

Uhlík v ten čas natáčí naši zátoku dronem a daří se mu dokumentovat i kozy šplhající vzhůru. Ale padající kámen je mimo záběr. I tak jsou jeho záběry skvělé, určitě je použijeme do filmu o téhle akci.

*Na terase, kde jsme si ustlali, dochází před za-
lezením do spacáků k velkým přesunům - chlapci
zjistili, že tu jsou mravenci a myslí si, že když se
posunou o dva či tři metry, že se jim vyhnou : -) Já
osobně bych za větší riziko považoval další pada-
jící kámen : -(*

5. den - čtvrtek - 5.6.2025

(Jirka) Ráno jsme vstávali v 7:00. Asi do půlnoci nás štípali komáři, takže jsme nikdo nemohli usnout, a Mik se probudil s celým obličejem poštípaným od komárů. Asi 5 minut po budíčku přišel na pláž majitel garaží na lodě, u kterých jsme spali a já se začal bát, že budou problémy. Naštěstí jenom poprosil kluky, co tam s námi spali taky, aby si posunuli věci, protože je měli před dveřmi do garáže.

Asi za 15 minut jsme měli vše sbaleno a šli se okoupat, nasnídat a v 8:00 jsme vyrazili na cestu. Šli jsme asi 6 a půl kilometru podél moře po pěkné cestě s krásnými výhledy do Port des Canonge. A tady začaly kopce. První měl 5 km a 360 výškových. Rozdělili jsme se na dvě skupinky. Já, Uhlík a Mik jsme kopec zdolávali po normální cestě se serpentýnami a Dazul šel někde lesem po turistické značce. Nahoru jsme nakonec došli tak nějak podobně. Jelikož už bylo skoro poledne a pořádně svítily slunko, všichni jsme se shodli na tom, že dojdeme do Esporles a tam si dáme dlouhou přestávku.

Nakonec jsme v Esporles strávili dvě hodiny. Nakoupili jsme si jídlo na další den a poté jsme odpočívali ve stínu. Okolo 15.30 jsme vyráželi znovu na cestu a čekal nás už jenom jeden závěrečný kopec, na

kterém jsme měli spát. Tento kopec měl 7 km a 620 výškových. Ze začátku to bylo super, ale jak se po chvílce ukázalo, byl to jeden z nejhorších kopců, co jsme šli za celou Mallorku.

Okolo půl osmé jsme se skoro všichni vydrápali nahoru a chystali se dělat večeři. Akorát nám chyběl Dazul. Asi po půl hodině jsme se začali bát, jestli se mu něco nestalo, když v tom nám přišla zpráva od Dazula. Posílal nám jenom souřadnice, kde právě je. Hned jsme se začali bát nejhoršího a běželi jsme tam. Dazula jsme našli jak sedí na šutru a jí salám.

Znovu jsme teda vylezli na místo spaní, uvařili jsme večeři, rozložili karimatky, podívali jsme se na západ slunka, a s výhledem na noční Palmu jsme usnuli.

(Dazul) Dneska si vyspávám i já - vstávám sice jako první, ale až v 6:45. Snažím se zbytečně nehluket, když o pár minut později rozdělávám dřívkáč a vařím vodu na vydatnou nudlovou polévku. Mik nechává z večera nachystaný svůj ešus i vodu a tak dělám polévku i jemu. Než vstane, tak mu krásně nabyde.

Po sedmé vstává i zbytek naší expedice, takže se odehrává obvyklá série úkonů - příprava snídaně a balení bágů. Dneska je vše obohaceno o ranní koupání v moři. Domluvili jsme se, že vyrazíme už k 8:00, abychom toho našlapali víc a přes největší polední vedra mohli někde ve stínku odpočívat.

7:45 se sice Mik ještě koupe, ale chvíli po osmé všichni Šneci vyrazí, protože na místě prvního srazu - informační cedule na začátku stezky k pláži - kde na ně čekám, se setkáváme v 8:15. Společně šlapeme kroutící se cestou dalších 100 výškových metrů do centra Banyalbufaru, kolem terasovitých zahrad a políček s vínem a citrony, a pak po jediné silnici, hlavní cestě, asi 1,5 km k parkovišti ze kterého se vychází na Volta des General.

Kluci se ženou přede mnou, což mne nechává klidným, protože na sebe budeme čekat na parkovišti. Já se kochám výhledy a fotím pro mne nezvyklé momentky. Třeba velké zelené lusky, které plodí zdejší strom - rohovník obecný. Ty lusky se nazývají karob nebo svatojánský chléb. Lusky se suší a melou na prášek, který se používá jako zdravá náhrada kakaa nebo cukru. Karob je sladký, má nízký obsah tuku a neobsahuje kofein ani teobromin. Lusky se také využívají v potravinářství, například do pečiva, nápojů nebo jako přírodní sladidlo. Celkově jsou plody rohovníku výživné a bezpečné ke konzumaci. Ale teď jsou zelené a já tu nehodlám čekat než uschnou, abych je mohl vyzkoušet : -)

Volta des General (asi cesta po které se vracel nějaký generál) není součástí dálkové trasy GR 221 po které jdeme. Je to značená okružní túra (my ale po ní půjdeme jen pár kilometrů), která nabízí krásné výhledy na okolní krajinu, moře i tradiční vesnice a je oblíbená díky své kombinaci přírodních scénérií, historických míst a autentické atmosféry Mallorky.

Ještě k té zkratce GR 221: jedná se o zkratku označující dálkové trasy GR (z francouzského Grande Randonnée, což znamená „velká túra“). Jsou to rozsáhlé značené turistické stezky, které propojují různé regiony a země, často s délkou stovek až tisíců kilometrů. Jsou velmi populární v Evropě, zejména ve Francii, Španělsku, Belgii a dalších zemích. Trasy jsou označeny červenobílými pruhy na stromech, kamenech nebo značkách, což usnadňuje orientaci turistům. Tady na Mallorce se zdejší GR 221 říká „Ruta de Pedra en Sec“, což v překladu znamená „Stezka suchého kamene“.

My ale nyní kráčíme po Volta des General, která nás vede traverzující stezkou, převážně 150 metrů nad mořem, s úžasnými vyhlídkami na moře i scénériemi skal. Teprve před Port des Canonge klesá na úroveň moře. Port des Canonge, je původně malá rybářská osada s tradičními stavbami (escars), kde se dříve uchovávaly lodě a rybářské náčiní. Pláž je zde, jako asi všude na Mallorce, kamenitá a neláká nás ke koupání ani většímu odpočinku. Vždyť šlapeme teprve dvě hodiny.

Jiří stanovuje další bod, kde se potkáme - v sedle na hřebeni, v cca 300 m nadmořské výšce, tam

kde značená stezka Cami des Pescadros (Rybářská stezka) přetíná asfaltku. Ogaři jdou po asfaltce, která je podle mapy delší, ale má menší stoupání, já se vydávám kratší Cami des Pescadros, kde je převýšení cca 210 metrů na délce 1,5 km. Stoupání je v pohodě, mnohem náročnější je pro mne to stoupající vedro. Nesnáším teplé kraje! Proto jsem byl na Negevské poušti a Sahaře v únoru nebo druhé půli října, abych to vedro přežil. Tady by mi taky vyhovovalo vyrazit raději o pár tádnů dřív, nebo až na podzim. Nemám rád tu bezmocnost vůči horku. Když mi je zima, stačí se obléct nebo se pořádně hýbat a je mi hned tepleji. Ale když mi je vedro, oblečení ani pohyb vůbec nepomáhají! Nemám rád vedro!

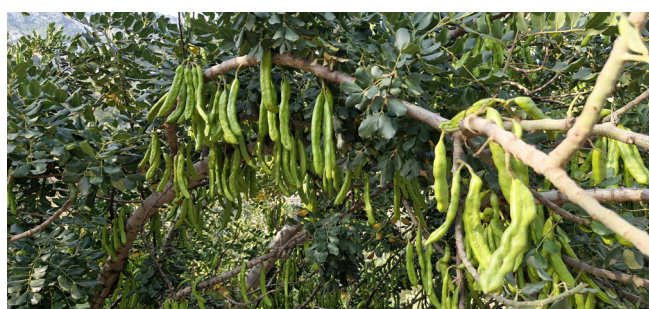
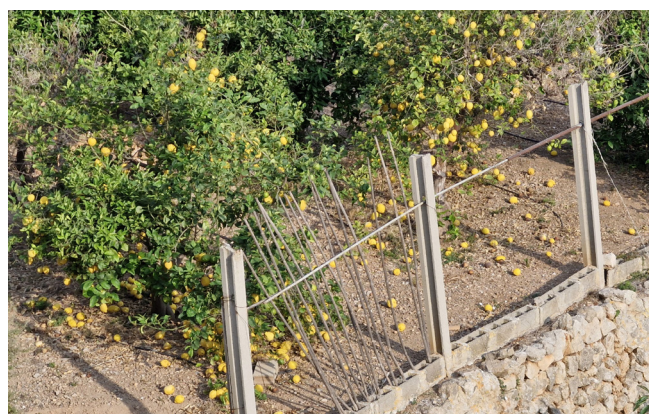
Na hřebeni jsem chvilinku po Mikovi v 11:10. Oba se usazujeme do stínku cesmínových dubů a slastně odpočíváme. Já si dávám na slunko vysušit propocené tričku a svůj skautský šátek, který používám jako čelenku - vyhovuje mi to víc než plátěný klobouk, který táhnu sbalený v báglu.

Když Uhlík a Jiří dorazí, odpočíváme a lelkuje společně. Při těchto teplotách to je nezbytná část dne. Aby mohl poutník dobře odolávat vedru, musí být odpočatý: -)

I když Jiří stanovuje další bod kde na sebe počkáme za 4 km, na parkovišti u Esporles, kráčíme po Rybářské stezce převážně pospolu nebo tak, že na sebe většinou vidíme. Kolem 13:30 jsme v Esporles, ve 14:00 máme čerstvě nakoupeno - já opět bagetu, sušenou klobásu a studené pití.

Na dnešní přenocování vybral hlavní plánovač Jiří kótu 714 s názvem Mola de sa Comuna, vzdušnou čarou asi 1,5 km od městečka Valldemossa, přes které budeme putovat zítra. Odsud z Esporles to je něco přes 7 km, což v tomto terénu a vedru znamená minimálně 2, ale spíše 3 hodiny chůze s odpočinkem.

Teď ale obědváme, doplňujeme tekutiny a odpočíváme ve stínu velké palmy na místním náměstí Plaça del Jardinet. Je tu i pitítko, kde můžeme nabrat pitnou vodu, ale mám plný camel bag. Když v leže klimbám na betonové zídce pod palmou, uvědomuji si, že jsme právě trefili siestu, tradiční odpolední přestávku, která tu obvykle probíhá mezi cca 14:30 a 17:00 hodinou. Siesta

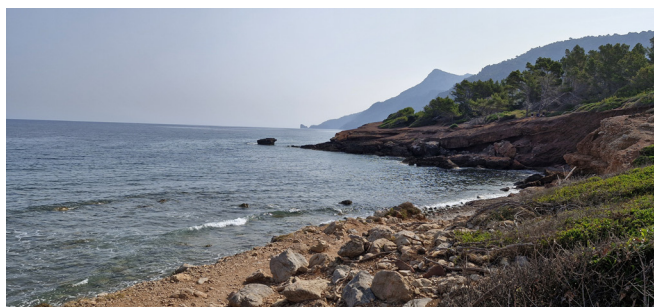

má prý původ ve zdejší zemědělské praxi, kdy rolníci během nejteplejších hodin dne přerušovali práci, aby šetřili energii a vyhnuli se úpalu. I když tady dnes mají lidé klimatizaci, siesta evidentně zůstává důležitou součástí místní kultury, protože poskytuje čas na odpočinek, setkání s rodinou nebo přáteli a načerpání sil na zbytek dne. Někteří zdejší obyvatelé prý často pracují ráno do 14 hodin a poté pokračují odpoledne, po skončení siesty.

My ale na konec siesty nečekáme a v cca 16:00 se vydáváme na další putování - už opět po GR 221 ke kótě Mola de sa Comuna, kde nás čeká absolutní převýšení 610 metrů. Ono by to nebylo tak hrozné, kdybychom mimo stoupání nemuseli i 200 metrů klesat, pak opět stoupat, ... Prostě Serra de Tramuntana : -)

V 17:00 nám zbývají k Mola de sa Comuna skoro 4 km a 350 výškových metrů (zpestřených 120 metrovým klesáním). Fascinuje mne to množství kamenných zídek a teras, které tu jsou i v místech, kde bych je nejméně čekal. Zřejmě ale mají své prakticko-historické opodstatnění. Vzhledem k hornatému a strmému terénu Mallorky tu lidé od dávných dob budovali suché kamenné zídky, aby vytvořili terasy pro zemědělství. Teprve terasy zde umožnily efektivnější pěstování vinné révy, olivovníků nebo zeleniny. Na svazích by bez nich nebylo možné obdělávat půdu. Takto kamenné zídky stabilizují půdu, zabraňují erozi a zadržují v půdě víc vody. Na Mallorce se prý nachází mnoho megalitických kamenných staveb (tala-joty), které pocházejí z doby bronzové a železné. Tyto stavby měly různé funkce – mohly sloužit jako obranné věže, rituální centra, obydlí či sklady. Zdejší kamenné stavby a zídky jsou součástí dlouhé tradice kamenné architektury a kultury na ostrově. Některé Kamenné zídky také sloužily jako ohrady pro dobytek a vymezovaly hranice pozemků, což bylo důležité v krajině s mnoha malými hospodářstvími. Stavba suchých kamenných zdí (bez malty) je na Mallorce evidentně tradiční technikou předávanou po generaci. Kameny jsou pečlivě skládány tak, aby zídky byly stabilní a odolné vůči povětrnostním vlivům. Oprava poškozených částí v místech, kde se nedá dostat s běžnou technikou, bude docela drahá záležitost, kterou si ne každý majitel bude moci dovolit.

Asi 2 km před Mola de sa Comuna míjíme s'Aljub, což na ostrově označuje tradiční kamennou cisternu nebo zásobárnu vody. Tyto aljuby (pole arabského slova „al-jubb“ znamenajícího studnu nebo nádrž) sloužily k zachycování a uchovávání dešťové vody, která tu je vzácná. Všimnul jsem si, že kamenné nádrže jsou často součástí usedlostí. Zatím jsme nenarazili na zdroj pitné vody volně v přírodě, jak tomu je u nás. Tady jsme odkázáni na balenou vodu, kterou kupujeme v obchodech.

Šlapeme skoro pořád mezi skalami. Pohoří Serra de Tramuntana je totiž v podstatě velký vápencový masiv se strmými vápencovými svahy, hlubokými kaňony, jeskyněmi (na mapě jich vidím hodně zaznačených) a propastmi. Uvědomuji si, že tu nikde nevidím stopy po lesní těžbě. Stromy ve zdejších podmínkách rostou i několik set let, takže se tu s nimi zachází evidentě jinak než u nás. Vnímám v místech, kolemž nich stoupáme na hřeben, jen vyvrácené a větrem ulámané kmeny cemínových dubů a borovic, které leží na skalách přes sebe.

Ogaři jsou někde přede mnou, ale nemám ambici je dohánět. Jdu si svým tempem, odpočívám kdy se mi chce. Budu-li na kótě 714 o čtvrt, půl nebo tři čtvrtě hodiny dřív, je jedno, protože tam budeme spát. Než dorazím, budou mít chlapci alespoň čas vybrat flek, kde roztáhneme karimatky : -) Je 18:30 a já to mám k místu, kde dnes končíme, ještě skoro 2 km. To je minimálně 45 minut stoupání : -)

Místo na dnešní noc vybral Jiřík hezké - relativně rovné. sice na hřeben, ale porostlé duby, vedle kamenného pozůstatku jakéhosi přístřešku, kousek od kamenné zídky, která zřejmě vyznačovala hranice pozemku - začíná u hrany skalnatého srázu na jedné straně hřebene a končí po 60-ti metrech u hrany srázu na druhé straně hřebene.

Večeřím bagetu se sušenou klobásou a zapíjím vodou s instantním citronovým nápojem. Navíc si dopřávám malou sprchu z camel bagu, protože zítra dopoledne nakoupíme ve Valldemosse, takže nepotřebuji tahat ty necelé 2 km plný vak. Umýt spocené tělo po celodenním putování ve vedru je prostě úžasné : -)

Ogaři se před setměním rozbíhají do okolí na své hodinové večerní telefonáty. Je to takový novodobý

"A qui no té pa, no li facis pastes." - "Kdo nemá chleba, nedávej mu koláče."

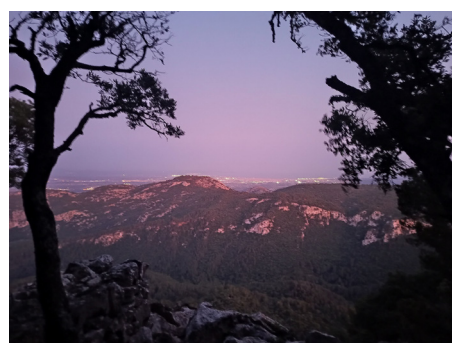
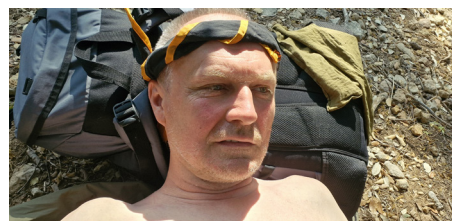

RS rituál "jdu volat". Hodinka mimo společenství a dlouhé rozhovor s rodiči a kamarádkami. Já jediný s sebou netáhnu solární panel a nemůžu tedy dobíjet mobil tolik, kolik bych si přál, tedy mi nehrozí ani dlouhé telefonáty. Místo toho plýtvám baterií na společné fotky a videa, které tuhle expedici dokumentují. V souvislosti s novodobým večerním RS rituálem si uvědomuji, že mi trochu chybí společné večerní sezení a povídání, které za mých roverských dob provázely společné vaření a večerní ohně. Ale doba se mění a necítím se oprávněn RS tlačit do něčeho po čem, podle všeho, pranic netouží.

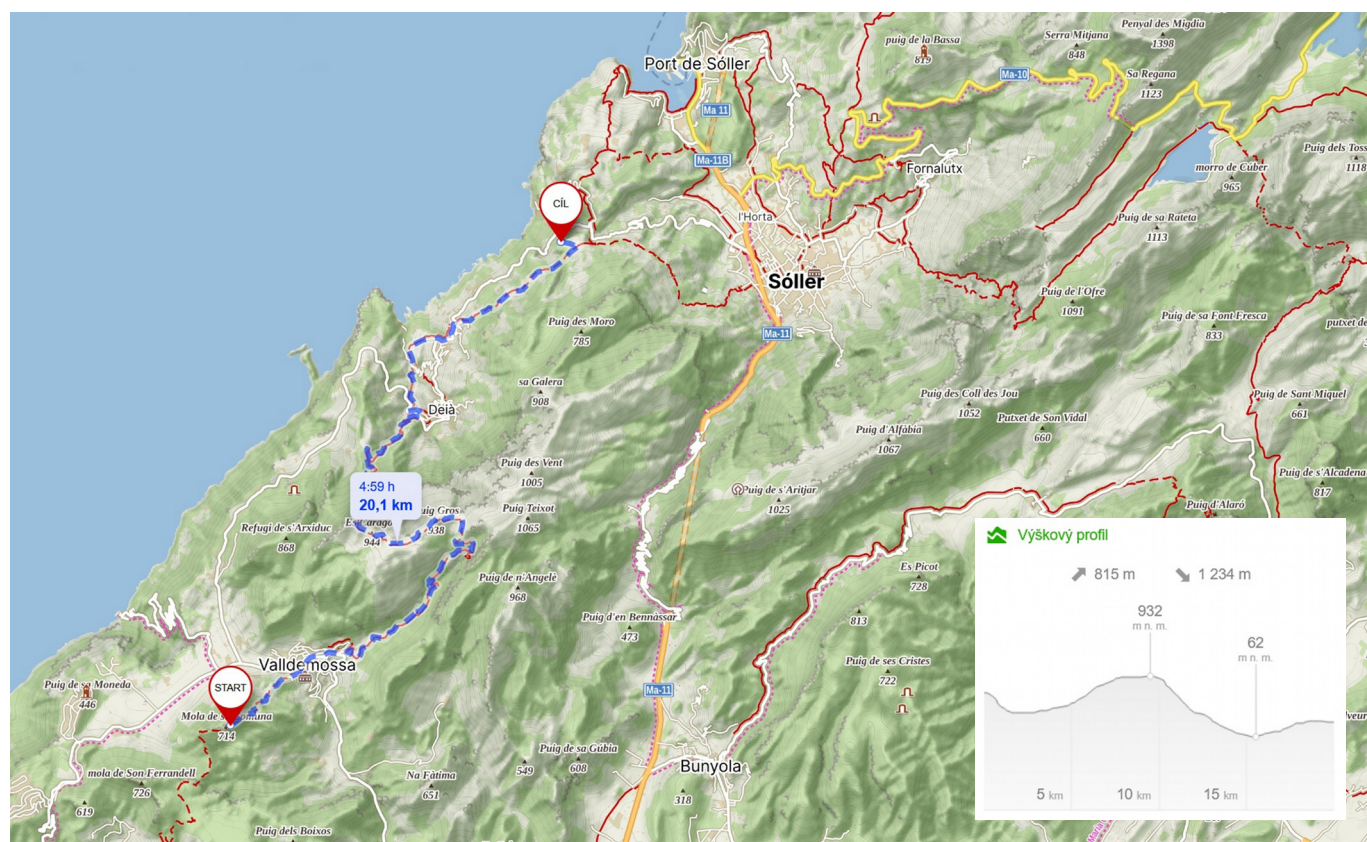
Kolem 21:30 je v lese skoro tma, ale přes stromy vidím skalnatý hřeben pod námi a za ním světla večerní Valldemossy. To už ležím ve spacáku a snažím se usnout : -)

"Qui no plora, no mama." - "Kdo nepláče, nedostane mléko."

6. den - pátek - 6.6.2025

(Uhlík) Probudím se a vidím úžasný výhled na Palma de Mallorca, jakože takový výhled hned po probuzení jsem nezažil. Tím, že obchod dole pod kopcem otvírá až v 9:00 ráno, tak jsme si připsali o nějakých 30 min, ale já, já jsem kulišák, já jsem spal dalších 15 minut. Hned, co jsem vylezl, se šlo jíst: Já a Jiří jsme měli bagetu s nuttelou, kterou nesu na zádech už 4. den.

Nasnídat, zabalit, a jít dolů z kopce, takto zní plán. A skutečně tomu tak bylo. Pan Dazul šel napřed, ale my jsme ho tak za půl hodinky doběhli. Sejdeme kopec, a jde se na vodu a nějaké jídlo. Já a Jiří si nakoupíme dost vody na celý den a noc, Mik to samé a Dazul (jelikož musel být originální) si vzal místo normální vody, perlivou a ochucenou. Všichni jsme mu ji pomohli vypít, a vydali se na cestu.

Vycházeli jsme znova krpál jako kráva, což už bylo takové normální. Dali jsme si bod, kde se setkáme, a každý šel svým tempem. Jiří šel první, Mik, já a Dazul poslední. Šli jsme hrozně prudkou cestou, ale ve chvíli, kdy jsme vylezli, vidíme krásnou uhlazenou cestičku po které jsme mohli jít !!!!!. To by bylo ovšem trapné. Došli, odpočinuli a vydali se pokořit další vrchol, tentokrát jeden z těch nejvyšších na celé Mallorce.

Tolik lidí na kopci jsem dlouho nepotkal, Němci, Španělé, Angličani, všichni tam byli. Již máme zdoláný vrchol a Dazul spokojeně a zaslouženě odpočívá ve stínu, my se za ním přidáme, roztáhneme si oběd a jdeme jíst. Do stínu se k nám přidal starší pár lidí, Němci. Mik si toho všimne a začne na mě mluvit německy. Chvilí si povídáme a starší žena přijde k nám a povídá "Woher kommst du?" S Mikem si vyměníme pohledy ve stylu "Co to sakra říkala?" a já se pokouším odpovědět – říkám "Zwei". Ona na mě nechápavě čumí a opakuje otázku. Mozek mi říká "špatná odpověď, znova a lépe". Chvilí se to snažím přeložit, a už mi to dojde. Správná odpověď je Česká republika. Tak to ze sebe rychle vyhrknu

a starší žena to zopakuje. Spokojeně přikývnu. Žena se otočí a jde dál jíst. Chvilí odpočíváme a starší pár již odchází. Pán řekne čau, a usměje se. Udělalo mi to velkou radost, ani nevím proč.

Není čas ztrácet čas, takže se vydáváme na cestu. Na úplný vrchol vyjdeme, a jdeme zase dolů, asi 800 m výškových. Nic moc se zajímavého nedělo. Pár pádů, pár koz, ale jinak nic zvláštního.

Potkáme se na parkovišti, a jdeme znova nakoupit, tentokrát jen vodu. A jdeme na místo spánku. Sejdeme se u vyhlídkového místa a tam čekáme na Dazula. Dazul přijde, a my přelezeme plot, roz-táhneme si věci, a už jen večere a spánek.

ALE dnes jsem vařil jídlo já, měli jsme kuskus s hovězím, a JIŘÍ NA OTÁZKU: JE TO DOBRÉ? PŘÍKÝVL, což беру jako absolutní úspěch!

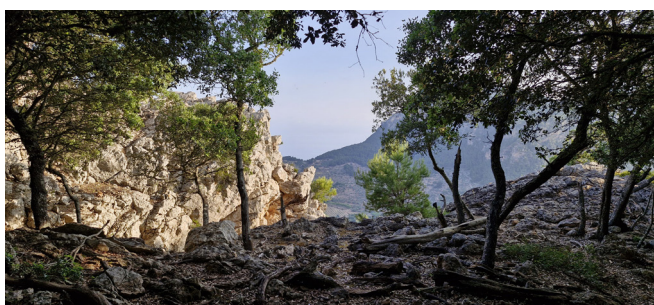
(Mik) Dnes, s výhledem na Palmu, na kopci před Valdemossou, jsme se nasnídali, sbalili se, a vyšli do Valdemossy. Sešli jsme kopec, a jsme tam. Nic jsme tam ani nedělali, jen nakoupili a šli. Nic zajímavého se nedělo, jen jsme vyšlapali šílený kopec, třeba kilák.

Po Valdemosse, skoro 700 výškových, jsme si našli pěkné místo. Dazul se vyvalil a zaspal. Na kopci bylo hodně lidí, a starší pár Němců si sedl blízko nás, a abych měl co psát na dnešek, tak jsem schválně řekl Uhlovi německy: „Was ist deine Lieblings Farbe“ (jaká je tvoje oblíbená barva). Což je asi jediné, co jsem si zapamatoval, a velmi rád to používám, když mám něco říct německy ve škole. Uhel bádá, co jsem to asi řekl, a prohodili jsme z němčiny ještě něco. Jistý sem si byl jen jedním, upoutalo to pozornost německého páru, a začali se nás něco vyptávat. My, kteří umíme perfektně německy, jsme jim rozuměli houby. Ještě se ptali z kama jsme, a asi nějaké podobné věci.

Na kopci jsme se najedli, a odpočinuli si. Mezitím, co Dazula vzbudily mokré kapky od Uhla, který se ho nějak snažil vzbudit, aby mu nenarušil spánek, a aby jsme už šli. Vydali jsme se prudkým kopcem dolů do Deiá.

Tam jsme si dali chladné pití a zmrzlinu v ukrutném horku, které nás doprovázelo celých 10 dní na Mallorce. Pak už nám zbývalo jen pár kilometrů od našeho místa přespání.

Na místě jsme zjistili, že kde chceme spát je plot, navzdory tomu, že tam byla vyhlídka. Tak jsme ho přešli, uvelebili se, dali večeri, která byla výborná, protože jsme si dal z MRE špagety a to bylo dobré.

(Dazul) Vstávám před sedmou, ale ogaři včera projevili přání si pospat, takže vstávají až 7:15 :-). Ale v 8:00 jsem už na cestě, vycházím dřív, protože už jsem nasnídaný a sbalený. Počkáme na sebe na začátku městečka Valldemossa. Na okraj městečka to je sice jen 1,6 km, ale než tam volným tempem sestoupím (skoro 300 výškových metrů), trvá mi to rovnou hodinu.

Cestou míjím spoustu krásných míst, třeba zříceninu starého kamenného domu přilepeného ke skále (snad pozůstatek po uhlířích), vodní nádrž s klenutě vyzděným stropem, a kousek níž kamennou chlebovou pec. Nejvíce se ale zdržuji u torza Forn de calç, což je tradiční kamenná kruhová stavba, používaná k výrobě vápna. Tyhle pece se nacházejí právě v oblasti pohoří Serra de Tramuntana. Jsou to jakési vyzděné kruhové jámy, vyplněné vrstvami kamenů a dřeva, kde se vápno pálilo kontinuálně 9 až 15 dní. Pece měly několik částí, například spalovací komoru pro dřevo, otvor pro přikládání, kamennou klenbu a ochrannou vrstvu z hlíny a vápna, která bránila úniku ohně. Výroba vápna byla klíčová pro tradiční stavebnictví, bělení budov, zemědělství i hygienu. Vápno se používalo jako pojivo v maltě, k bělení fasád, dezinfekci chlévů nebo ošetření vinic. Kalcinátoři, kteří pece obsluhovali, často museli být u pece nepřetržitě, protože proces vypalování nesměl být přerušen.

Přestože jsem vyrazil jako první, na místo dnešního prvního srazu přicházím jako poslední. Alespoň mne nikdo nebude moci nařknout z toho, že jsem rovery honil jako lovecké chrtý :-)

Od rána jdu s vypnutým mobilem, který zapínám jenom když fakt potřebuji udělat nějakou hodně dobrou fotku, nasdílet místo dalšího setkání, či ověřit si, že kráčím dobře - většinou zjišťuji, že ne. Mimo jiné tím přicházím o spousty skvělých fotek a videozáběrů :-). Ale moje powerbanka mi až do konce expedice nevydrží a na skládacích FVE potřebuji mobily dojíjet RS. Musím tedy s baterií mobilu šetřit, jak se dá.

Po 9:00 se setkávám s ostatními a společně procházíme Valldemossou k obchodu, který máme po naší trase. Jako první mne v tomto městečku

zaujme kamenná stavba s věží, která má rovnou střechu. Je evidentně nově postavená nebo skvěle rekonstruovaná. Nebo by to mohla být nějaká církevní stavba? Ve finále zjišťuji, že to byl původně větrný mlýn :-) Na tomhle ostrově jich prý bylo až 3000! Větrné mlýny měly dva hlavní účely: mletí obilí a čerpání podzemní vody pro zavlažování polí.

Nakupujeme v obchodě u místního informačního centra, kde taky nějaký čas odpočíváme a prohlížíme informační tabule. Lecos se mi daří přeložit skrze Google překladač v mobilu. A tak vím, že mezi zdejší nejvýznamnější zajímavosti patří kartuziánský klášter Real Cartuja de Valldemossa, založený už v roce 1310 jako královské sídlo pro astmatického syna krále Jakuba II., který zde hledal úlevu díky horskému vzduchu. Nebo že je v klášteře zachovalá historická lékárna, tiskárna a také cely, kde v zimě 1838-39 pobýval slavný polský skladatel Fryderyk Chopin spolu se spisovatelkou George Sandovou. Chopin zde doufal, že mu místní klima pomůže s tuberkulózou, ale bohužel se jeho stav zhoršil. Po jeho odjezdu místní obyvatelé spálili všechny věci, kterých se mohl dotknout.

Tento pobyt popsala George Sandová v knize ZIMA NA MALLORCE, kde líčí nejen přírodní krásy ostrova a detaily svého pobytu ve zdejším kartuziánském klášteře, ale také své osobní pocity, včetně kritiky místních obyvatel a jejich zvyklostí, což vyvolalo tehdy i kontroverze.

A taky už vím, že tohle městečko je spojeno s arabskou historií – jeho název odkazuje na arabského šlechtice Musu a slovo "vall" znamená údolí.

Za cca hodinku se vydáváme po GR 221 dále. Procházíme, vedeni Jiřím, městečkem a na jeho konci si zkracujeme cestu neznačenou privátní cestou. Šetříme tím nejen více než kilometr, ale i skoro padesátimetrové klesání a devadesátimetrové stoupání.

Další místo srazu máme v sedle Pas de sa Creu (762 m). Je právě poledne, takže krátký odpočinek, jídlo (dneska se stravuji z balíčku MRE), pití, pár fotek úžasných krajiny a skalních útvarů, pak vyrážíme dál - setkání máme na kótě Puig Gros (938 m) - to je 2 km a 200 výškových metrů.

Ogaři jdou po značené cestě, ale já se vydávám po neznačené stezce, kterou si cestu zkracuji o

kilometr a šetřím i 80 metrů stoupání, protože se na značenou trasu dostávám pod kótou 938 a nemusím na ni vůbec vystoupat. To ale není tak důležité, klíčové je, že bych se měl po neznačené stezce dostat k jeskyni Cova de s'Aigua. Absolutně si nedokážu pod tímto názvem nic představit, zatím jsem na Mallorce žádnou jeskyni na vlastní oči neviděl. Ale "jeskyňářské období", které jsem prožíval ve svém pozdně roverském věku, se začíná ozývat. Stará láska prostě nerezaví : -)

Na své chvilkové osamělé stezce potkávám stádo divokých koz, které jsou zvyklé na drsné horské prostředí a jsou typickým prvkem mallorských hor. Nechávací mne, abych se přiblížil docela blízko a mohl je vyfotit i natočit. Přemýšlím, zvláště v tomhle vedru, kde chodí tyhle kozy pít, když tu není nikde voda. Zřejmě se ale dobře adaptovaly a jsou schopné využívat i rosu nebo vlhkost z rostlin, aby v tomto suchém prostředí přežily.

Pomalu stoupám k obzoru, který pro mne představuje hradba nízkých skal. Když je překonám, ocitám se na jakési pomyslné planině plné skalek, proláklín, vysoké trávy a borovic. Za 200 metrů bych měl dorazit k jeskyni. Krajina mi trochu připomíná Plešiveckou planinu, kde mám přes 40 sestupů z cca 80 tamních propastí. Dnes u sebe nemám regulerní lano ani sedák, takže pokud bude sestup bez lana nebezpečný, asi ostrouhám : -(

Je 12:55 a já sestupuji do jakéhosi závrtu, kde je otvor jeskyně. První, co mne udivuje, je voda na jejím dně a hned poté krápníková výzdoba. Úžas, který bych na hřebenu Serra de Tramuntana ve výšce 850 metrů nad mořem fakt nečekal. Ač je jeskyně jen cca 100 metrů od značené cesty, zdá se, že není příliš frekventovaná i když lidský zásah v podobě schůdků a vybetonovaného nebo vytesaného okraje podzemního jezírka je patrný na první pohled.

Užívám si chládku, oplachuji obličej a po chvíli i peru jen tak ve vodě propocené triko. Voda to nebude špatná, protože v ní plavou pulci. Ale bez filtru ji chutnat raději nebudu : -) Fotím, točím, kočám se, odpočívám. Mám radost, že jsem se vydal právě tudy. Tenhle zážitek považuji zatím pro mne za vrchol téhle expedice.

13:05 pokračuju v mokrém tričku směrem ke značené cestě GR 221. Volám Jirkovi, že je potkám dál po cestě, mezi kótou 938 - Puig Gros a kótou 944 - Es Caragoli. Bágl shazuji ve stínu dubového hájku, který tu na hřebeni působí jako nějaká oáza na poušti. Lehám si a opírám se o svůj batoh, osvěžuji se vodou, dopřávám si kalorie z balíčku MRE a čekám, až dorazí ogaři.

14:20 vyrážíme společně na Es Caragoli, kótu 944, ze které se nám otevírá úžasný pohled na moře a vesnici Deià. Pokud by nás nečekal šestikilometrový sestup s klesáním více než 800 metrů, měl bych z té krásy ještě hezčí pocit : -)

Při opatrném sestupování můžeme z výšky obdivovat Punta de Sa Foradada - přírodní skalnatý výběžek do moře, nedaleko vesnice Deià. Je zapísan na seznamu světového dědictví UNESCO, asi proto, že je v něm velký přírodní otvor („foradada“ znamená v katalánštině „proříznutý“ nebo „prolitý dírou“), který se nachází v mohutné skalní stěně vystupující z moře. Docela mne mrzí, že se přímo na něj nedostaneme, byla by to pro nás fakt dlouhá zacházka a zdržení. Ale jsem moc rád, že mám možnost tuhle krásu alespoň pozorovat ze vzdálenosti 3 km a výšky 900 metrů.

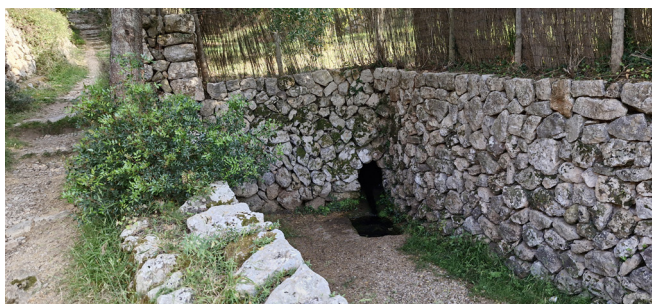
Sestup skalnatým terénem je prudký a stezka se neustále kroutí, aby sešup nebyl tak strmý. Díky tomu, že mám k vůli ubývající energii mobil většinou vypnutý, procházím nejkrásnější převisy, viklany, vyhlídky či přemostění trhlin a sesuvů bez toho, abych svůj archiv fotek a videozáběrů rozšířil o sesítky jedinečných fotografií. Ale bezpečnost = možnost se dovolat a spojit, má přednost před fotkami.

16:45 jsme u obchodu ve vesnici Deià. Vesnice je sice skutečně malebná, jak slibovaly informace v průvodci, zřejmě je i uměleckým centrem Mallorky pro svoji inspiraci a klid, ale je tu nejdražší obchod na který jsme po cestě zatím narazili. Ceny chlazené coly, bagety i sušené klobásy se mi zdají dvojnásobné : -(

Domy tu jsou obklopeny pomerančovničky, citronovníky a olivovníky. Pod stromy na terasoovitých zahradách jsou napadány desítky kil přezrálých plodů. Kdyby mne od nich nedělil plot, určitě bych si mezi nimi vybral hodně kousků, které by byly požitelné.

17:30 už jsme na konci vesnice, necelé dva kilometry od centra, a odbočujeme z frekventované asfaltové cesty na dnešní poslední, tříkilometrové stoupání 200 metrů. Jiří vytipoval na dnešní noc na Mirador (vyhlídka) de Son Mico.

18:15 jsou ogaři přede mnou a díky mé zacházce k pramenu - studánce Font de ses Mentides, se vzdálenost mezi námi zvětšuje. Font de ses Mentides je první studánka, kterou na Mallorce vidím a dokonce z ní piju - voda je výrazně studenější než ta, kterou si nesu v camel bagu. Pramen vytéká z dlouhé kamenné vyskládané díry, která je součástí opěrné zdi. Protože jsem stavěl dům, umím si představit kolik práce a úsilí stálo pramen takhle upravit. Tady si vody neskutečně váží.

18:55 docházím ogary, kteří sedí na okraji jakéhosi kamenného heliportu, odpočívají a čekají až dorazím. V mezičase stihli prozkoumat vyhlídku, která je asi 400 metrů odsud - mimo značenou cestu GR 221. Má to ale háček - musí se překonat plot. Vyhlídka je za ním. Tohle je soukromá honidba, alespoň tak nějak mi ceduli překládá Google.

Podle stavu plotu na místě, které je pro jeho překonání nejvhodnější, rozhodně nejsme první, kteří jej přelézají. Naštěstí je mezi značenou stezkou a vyhlídkou několik set metrů lesa, takže nebudeme těch cca 12 hodin než odsud potáhne dál, vidět. Tohle je zatím ten nejkrásnější flek pro přenocování na tomhle ostrově. Ale vzhledem k tomu, že se teď musíme chovat obzvláště nenápadně, tak ač je mi to nemilé, musím ogary vykázat z vyzdžené kamenné vyhlídky s nádherným kamenným stolem, kde si chtějí roztáhnout karmatky. Byli by vidět z jedné či dvou haciend, které jsou odsud asi půl kiláku vzdušnou čarou. Je zbytečné, aby díky tomu na naši přítomnost zavolali majiteli, ten pak policii a pokuta až 300 EUR by nám nebyla příjemná :-(

Za setmění vstávám ze spacáku a jsou dost nevrle umravnit Mika, který si na svůj večerní telefonický rituál vybral kraj vyhlídky. Jeho hlasitý telefonát je slyšet na kilometry daleko a svítící mobil musí z dálky vypadat jako maják. S tímto týmem bych do ostré akce zatím rozhodně jít nemohl - nás by odchytili už první noc :-(

Po rovince u vyhlídky je mezi borovicemi rozne-

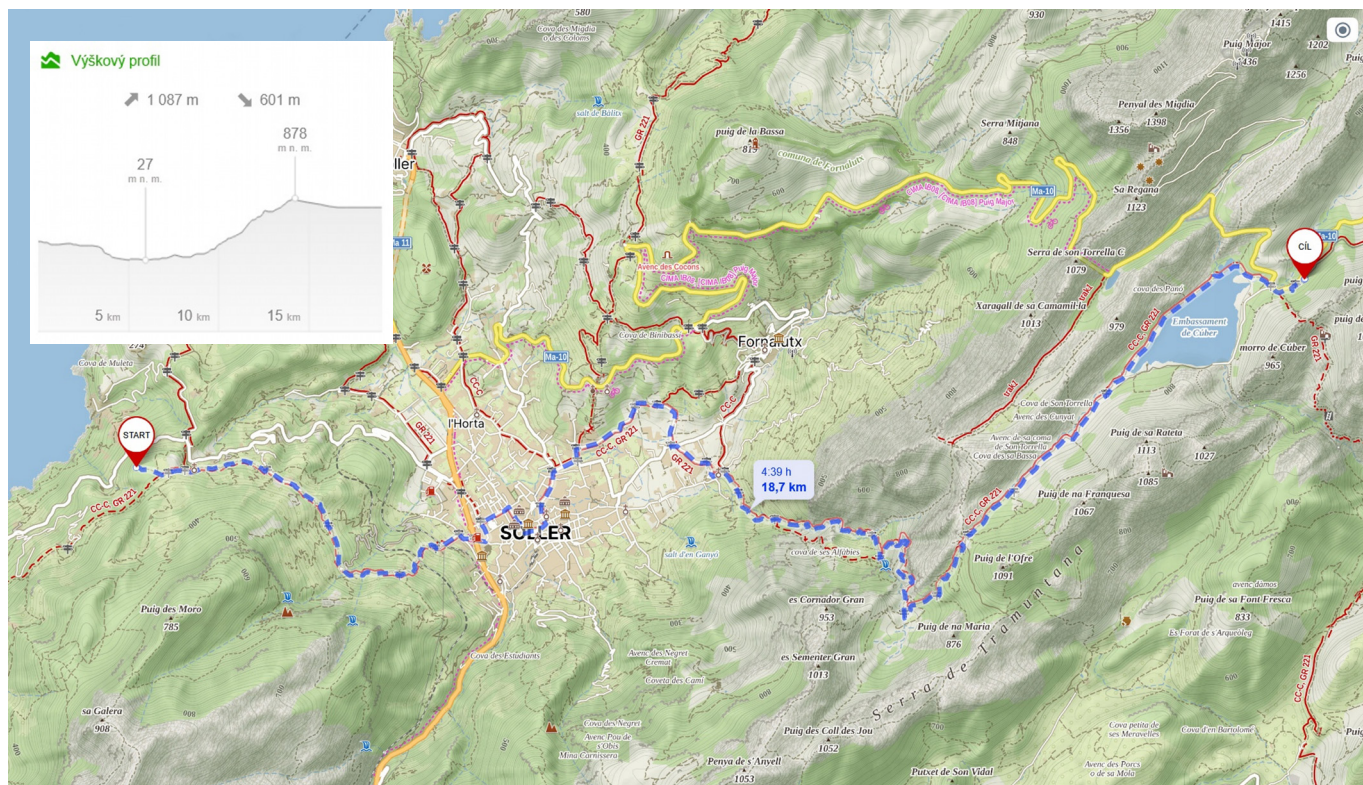
seno dost vybělených kostí koz. Asi desetihlavé živé stádo koz si přišlo lehnout na noc kousek od nás. Pokud by je nevyplašil Mik vracející se z vyhlídky, mohli bychom ze vzdálenosti cca 30 metrů sledovat komunikaci a rituály při jejich postupném ulehávání.

Zvuky nočního lesa na Mallorce si zasluhují samostatný krátký odstavec. Dominantní jsou zvuky koz, které ještě nezalehly, nočních ptáků a hmyzu. Tím, že postupně podvečerní a večerní zvuky utichají, vyniká těch několik vytrvalců. Když nad námi několikrát nízko prolétne jakýsi dravec, je zvuk jeho křídel nepřeslechnutelný.

"El que no té memòria, ha de tenir cames." - "Kdo nemá paměť, musí mít nohy."

7. den - sobota - 7.6.2025

(Jirka) V sobotu nás čekalo pouze 17 km, ale s jedním obřím kopcem, a asi 1000 metry výškovými. Vstávali jsme tedy v 7:00, rychle jsme se sbalili, a přelezli plot, za kterým jsme spali, aby nás nikdo nechytil. Za plotem jsme si dali rychlou snídani. Já s Uhlím jsme měli už asi po páté bagetu s marmeládou. Naštěstí nám už došla a těšili jsme se, až si v Solléru koupíme něco jiného.

Po snídani jsme tedy šli do Solléru. Tam jsme měli jasný úkol. Nakoupit zásoby jídla a vody na další dva dny. Bohužel jsme zabloudili, ale aspoň jsme si udělali procházku městem :) Nakonec jsme teda došli do Sparu, kde jsme nakoupili vše potřebné a vydali se vstříc obřímu kopci.

Bylo strašné vedro a všichni jsme se neskutečně potili. Uprostřed stoupání jsme našli malý vodopád, kde se Uhlík a Dazul umyli (už bylo potřeba), a pokračovali jsme dál. Já s Mik jsme nahoru dorazili asi v jednu odpoledne. Na Dazula jsme čekali asi hodinu a Uhlík došel až půl hodiny po Dazulovi, protože zabloudil.

Uvařili jsme si oběd. My s Uhlem jsme měli párky v rohlíku, které byly výborné a odpočívali jsme pod stromy.

K jezeru, kde jsme chtěli spát, nám zbývaly už jenom 2 kilometry po rovince, takže jsme vůbec nespěchali. Okolo páté jsme konečně dorazili k jezeru. Našli jsme místo na spaní a okoupali jsme se. Bohužel za námi přišli nějakí Poláci, že budou dělat oheň a jestli za nimi nechceme dojít. Pokoušeli jsme se jim vysvětlit, že to není dobrý nápad, a že můžou dostat obří pokutu. Jelikož se nám nepovedlo je přesvědčit, rozhodli jsme se přesunout ještě o kilometr dál, kde jsme našli místo blízko vody, asi sto metrů od veřejných záchodů. Okolo desáté jsme šli všichni spát.

Další den ráno nám Uhlík vyprávěl, že neví, jestli se mu to zdálo nebo ne, ale že prý tu byla policie. Nakecali jsme mu že jo. Doteď tomu věří.

(Dazul) Domluvili jsme se, že vstaneme v 7:00, abychom mohli v 7:15 opustit tenhle flek a minimalizovat riziko, že nás tu někdo vyhmátne. Posledňáček je Mik, kterého necháváme dobalit v jeho tempu a sami jdeme těch 400 metrů k plotu, abychom jej svižně překonali, než si nás v téhle "pustině" nějaký náhodný chodec všimne. Začíná víkend, není vyloučeno, že se majitelé přijedou podívat na svůj oplocený areál. Na Mika pak čekáme vně plotu a snídáme.

Mik přichází asi 15 minut po nás, ale kde plot přešel netušíme, protože se objevuje úplně jinde než jej čekáme, a kde jsme včera společně ohradu překonávali.

V 8:00 se vydáváme do malebného města Sóller, jehož okraj je od nás vzdálený 4 km a o 300 výškových metrů níž. Jiří stanovuje první dnešní bod, kde se setkáme - tam, kde před městem protíná značka

podruhé železniční trať. Vyrážíme každý svým tempem i svou trasou - někdo poznačce, jiný kráčí mimo. Já šlapu chvíli sám, chvíli s Mikem. Bavíme se spolu o dávné RS akci "Všechno špatně, zpátky na stromy", kterou by rád zkusil zorganizovat. Odpovídám na všetečné otázky a líčím vše, na co si z téhle taškařice po třiceti letech pamatuji. Mik vypadá odhodlaně a já jej rád v tomto počínu podpořím. Navrhuji různé varianty a možnosti, radím, jak může postupovat, od čeho má začít atd. Jsem zvědav, zda se do toho skutečně pustí.

Na místě srazu jsme s Mikem první, po čase přichází Uhlík a po další čtvrt hodině Jiří. Pro svou další cestu musíme přejít celé město Sóller, což je něco přes 2 km. Jiří tedy tipuje obchod (řetězec Spar), kde nakoupíme a budeme mít nejmenší zacházku. Společně se k němu vydáváme.

Název města Sóller pravděpodobně pochází z arabského slova „suliar“, což znamená „zlatá mísa“, což zřejmě odráží úrodnost a polohu tohoto místa v údolí. Sóller prý zbohatlo především díky pěstování citrusů, zejména pomerančů, které se v 19. století vyvážely do Francie přes nedaleký přístav Port de Sóller. V té době bylo město odříznuté od zbytku ostrova horami, což vedlo sice k izolaci, ale také k rozvoji vlastního zemědělství a obchodu. Místní obyvatelé často emigrovali do Francie za prací a po návratu investovali vydělané peníze do modernistických budov, které dnes tvoří charakteristickou tvář města. Čisté a úzké dlážděné uličky lemují vysoké kamenné domy. Když tudy v 9:30 procházíme, začínají prodejci vynášet stojany na ovoce a skládací pulty na další zboží. Pořádný sobotní ruch tu teprve začne.

Mijíme vietnamský obchod se vším a tak děláme zastávku. Hlídám bágly a pak si odskakuji koupit normální kabel USB za 5 EUR. Pak táhneme městem dál, kudy nás Jiří vede.

Když už jsme před marketem Spar, jdou si ogaři nakoupit, já jako vždy hlídám bágly. Jejich nákup trvá minimálně 20 minut. Čas sleduji, protože jsme bágly dali ma místo, kde pořád pálí slunko a tak se nemůžu dočkat až zmizím v klimatizovaném obchodě. Já jsem s nákupem hotový za 7 minut - 5l vody, chlazená cola, bageta, 2x sušená klobása, 1 balení žitného pečiva do toustovače a balíček cucacích bonbónů - 11,88 EUR - s tímhle vydržím 2 dny.

V 11:30 kráčíme okrajem Sóller po kamenné cestě, která nás táhne do hor. Jiří vytyčuje bod dalšího setkání - za cca 2,5 km s 300 m stoupáním u vodopádu Font de Can Catí. Na to místo se fakt těším. Poteče-li v něm voda, třeba se budme moci pořádně umýt a oprat propocená trička!

12:45 stojíme u skutečného vodopádu! Přítomnost jezírka se studenou vodou pod ním je ve vzduchu cítit. Skvělý pocit. Ogaři obědvají ve stínku mezi skalkami, asi 20 metrů od vodopádu, ale já využívám toho, že tu mimo nás nikdo není, a shazuji ze sebe šaty a jdu se do nehlubokého jezírka celý ponořit. Uááá! Krása, paráda, nádhera! Pár minut mi na čachtání stačí, pak si peru propocené triko i šátek a dávám je sušit na skálu do které pere polední slunko.

Obědvám bagetu a sušenou klobásu, popíjím ochucenou vodu a dopřávám si siesty. Po 13:15 Jiří stanovuje poslední dnešní bod, kde se potkáme - průsmyk Cool de Lofra v cca 900 metrech. Přesto, že to k němu je jen 3 km, Mapy.cz ukazují, že nám to bude trvat minimálně 1:41 hodiny. Od vodopádu to je převýšení 572 metrů. Jiří nás upozorňoval, že dneska nás čeká z města Sóller více než kilometrové převýšení!

Mik a Jiří vyráží na stezku, já s Uhlíkem ještě zůstáváme - Uhlík váhá, zda se půjde vykoupat do vodopádu nebo ne. Nedalo to ani moc námahy jej přesvědčit, že když tam teď nevlze, bude si tu promeškanou příležitost vyčítat celý život. 13:20 už tam je :-)

Jak se Uhel převleče z plavek, vyrážíme spolu vstříc výškám. Stezka nabízí překrásné panoramatické výhledy. Hustota těch nejúžasnějších míst tu je nevídaná. Kdybych neměl vypnutý mobil, zastavoval bych výrazně častěji a zahltil úložiště fantastickými fotkami. Na druhou stranu - takhle na živo to je ještě krásnější.

Po hodině těmhle mukám pokušení fotit podléhám, zapínám mobil a Uhlík se mi vzdaluje. Za tyhle záběry ale zdržení stojí. Zanedlouho mímám ve výšce 700 metrů zemědělskou usedlost Lofra, která je umístěna v jakémsi "údolíčku" obehnaném skalami. Tohle místo je poseté osázenými terasovitými políčky, ohraničeno stromy

a když jej sleduji, okamžitě mi na mysli vytane film "Poslední údolí" s Omarem Sharifem. Tady by klidně mohli natočit jeho remake.

15:30 jsem na nejvyšším místě dnešního dne - v průsmyku Cool de Lofra. Ogaři už polehávají ve stínu borovic a tak se k nim přidávám. A činím nezbytný úkon - doplňuji tekutiny z camel bagu. Na začátek jakéhosi horského plesa, přebudovaného na přehradu Cúber, to máme odsud asi 2,5 km při kterých sestoupíme o 125 výškových metrů. Takže nás čeká klidný závěr dnešního putování. Proto tady v průsmyku lenošíme skoro do konce siesty, než se vydáme dolů.

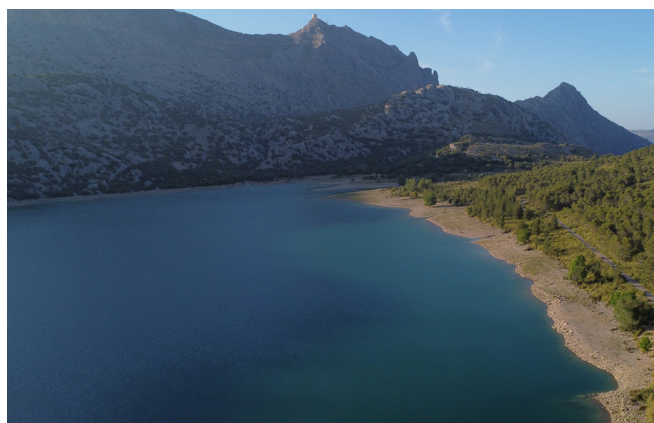
K přehradě nám to trvá rozhodně déle než Mapami.cz avizovaných 30 minut, ale už jsem si zvyknul, že tady v Serra de Tramuntana naše měřítka času na překonávání tras neplatí.

V podvečer se táheme po pravé neznačené straně přehrady. Podle informací cedule tu je zakázáno rybařit, koupat se, rozdělávat oheň, tábořit, ... Pár set metrů před hrází shazujeme bágly a Uhlík s Jirkou jsou na průzkum - podívat se kde bychom mohli přespát.

Vrací se s tím, že za hrází jsou nějací rybáři a nějací lidi, kteří se koupou. Takže to koupání na které se celý den těšíme není až tak nemožné : -)

Cestu kolem přehrady a vodní hladinu odděluje řídký borovicový lesík. Přenášíme naše batožiny do něj na místo, které vytipovali naši dva zvědové a jdeme hned do vody. Voda je mělká a než mi sahá po pás, musím jít aspoň 100 metrů do přehrady. Čekali jsme studenou vodu jako ve vodopádu na druhé straně hřebene, ale ta je nezvykle vlažná až teplá. Vzhledem k nynějším teplotám se tomu ani moc nedivím.

Tuhle přehradu vybudovali v roce 1978 a spolu s přehradou Gorg Blau, která je o 3 km dál, slouží jako rezervoár pitné vody, který zásobuje hlavní město Palma de Mallorca a jeho okolí. Je odsud krásný výhled na nejvyšší horu ostrova Puig Major (1436 m). Vrchol je však nepřístupný veřejnosti, protože se na něm nachází vojenská základna, dobudovaná v roce 1959 v rámci spolupráce mezi Španělskem a Spojenými státy. Přístup na ni je možný pouze s povolením amerických ozbrojených

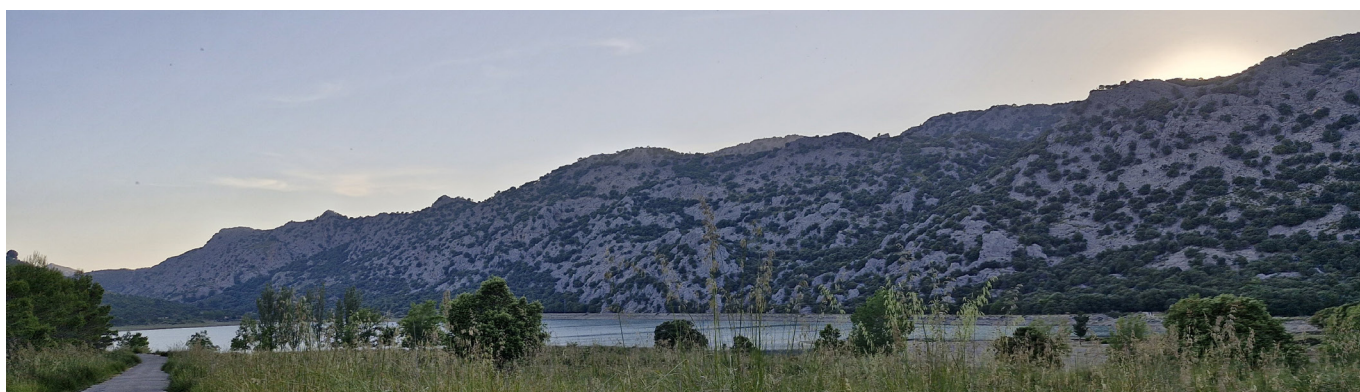
sil, které si nejsme schopni opatřit, takže se tam ani nebudeme pokoušet vyšlápnout. Radarová stanice na vrcholu Puig Major zajišťuje pro potřeby NATO kontrolu vzdušného prostoru západního Středomoří, takže pokud by se na Mallorce měla konat nějaká diverzní akce, tahle základna by patřila mezi klíčové cíle.

Kolem 20:00 se jdu projít do okolí přehrady i já a zjišťuji, že necelý kilometr od místa, kde jsme připraveni přenocovat, je mimo areál přehrady parkoviště, odpočívadlo a pramen pitné vody. Když se vracím k ostatním, hlásí mi, že tu přišli nějakí Poláci, kteří si tu chtějí udělat oheň.

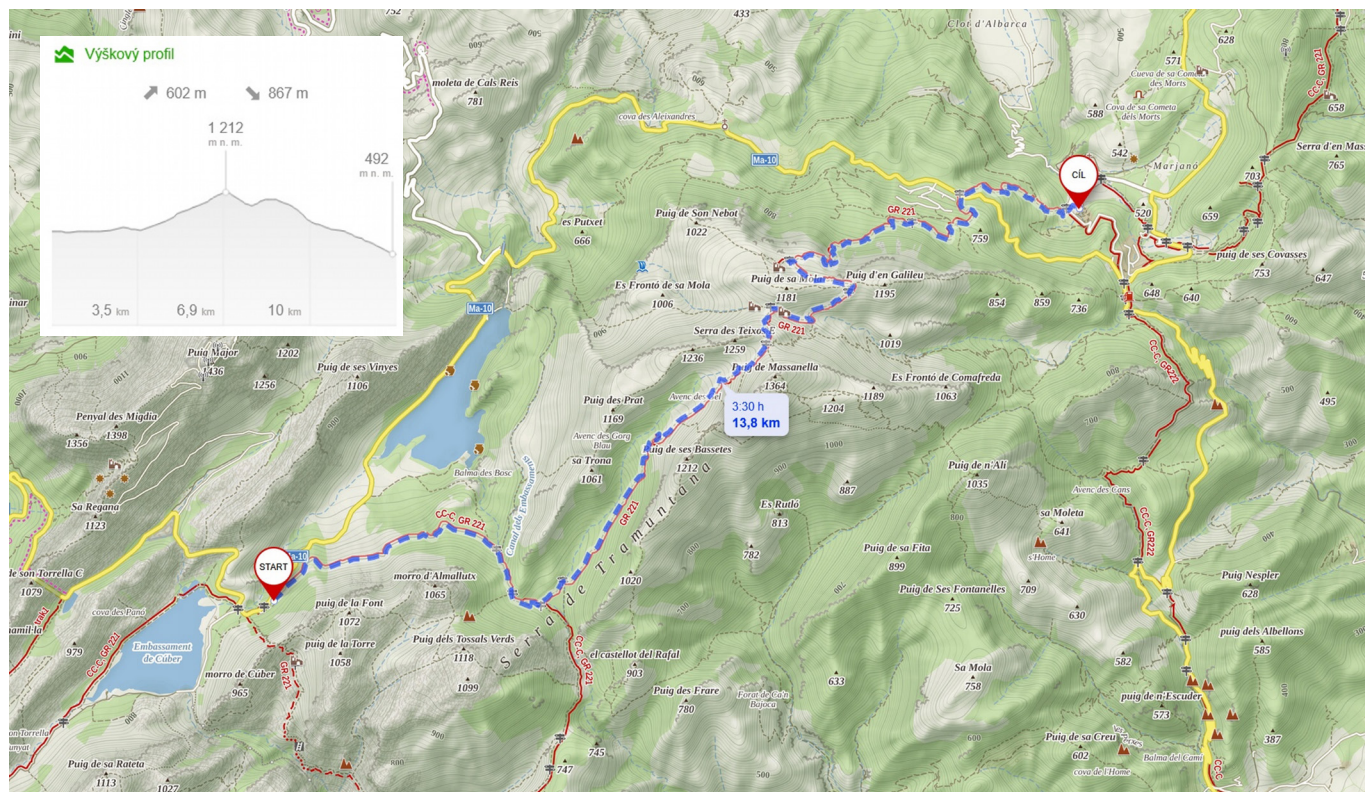

Domlouváme se s ogarama, že než se díky ohni Poláků dostat nezaviněně do průšvihů, raději se přesuneme o kilometr dál, kde už to bude jen na nás.

Odpočívadlo je mimo dvou večerejších řidičů prázdné, takže se přesouváme asi 100 metrů od parkoviště, za pramen. Já si roztahuji karimatku na stůl, ogaři na zem, i když tu je několik dalších stolů k dispozici. Uléhám a než usínám, ještě vnímám, že se ze svého večerního rituálu telefonování vrátili všichni.

8. den - neděle - 8.6.2025

(Uhlík) Na začátek vám chci říct, že vše, co je v tomto článku, je pravda i když to zní zvláštně. Tento den byl doopravdy zvláštní, šílený a zároveň tak pěkný.

Po probuzení jsem cítil bolest zad, kvůli kamenům, na kterých jsem spal. To vem čert jsem si řekl, rychle jsem se sbalil, a šlo se na záchod. Dlouhá doba, kdy jsem seděl na záchodové míse. Vrátil jsem se za ostatními a s Jiřím začneme jíst muffiny, které jsme koupili předešlý den. U snídani se dozvíme, že na lavičkách byli zvláštní individua a před tím, než jsem se vzbudil, tak přijeli tři policejní auta a vzali je na policii. Nás si naštěstí nevšimli. Říkám si "Ufff, to je klika, nechtěl bych být na policii".

Posnídáme, z pramene přefiltrujeme vodu, a vyrážíme na cestu. Dneska nás čeká druhá polovina největšího kopce, na který polezeme. Říkám si "To bude v klidu, už mě nic nepřekvapí a nic nezdolá". Opak je pravdou. Když jsme šli do zmíněného kopce, umíral jsem, horko, těžký batoh a k tomu Dazul za zadkem. Skončil jsem úplně na konci pochodu. Upřímně řečeno, někdy v kopci jsem dostal takový pocit, že to nezvládnu, nevyjdu to, jsem si říkal. Patnáct minut mi trvalo, než jsem se odhodlal jít dál. Povedlo se mi to. Vylezl jsem druhý nejvyšší kopec na Mallorce! Pokud uvidíte fotky z tady toho místa, podívejte se na moje oči, takové štěstí úlevy a hrdost uvidíte. Jistě, byly tam přestávky, řekl bych, že víc, než dokážu napočítat, ale zvládli jsme to.

Při jedné zmíněné přestávce narážím na Dazula, vidím, jak si povídá sám se sebou a říkám si "Sakra, jemu už přeskočilo, to je v háji". Ono se ale ukáže, že dva Češi šli rovněž na stejný vrchol, a Dazul si s nimi povídal. Dazul u mě zastaví a já mu povídám: "Ty si najdeš fakt všude kamarády". Dazul jen přikývne a usměje se. Na vrcholu dáme pauzu, popovídáme si s Čechama, a probíráme naše vybavení - například solární panely, powerbanky.

Je na čase jít dolů, já se dívám na mapy, ty mi říkají, že když půjdu po nějaké cestě, tak dojdou k potůčku. Říkám Jiřímu: "Já půjdu touhle cestou na studánku, potkáme se u červené. No, abych vám

to vysvětlil, cesta byla asi 200 m, pak tráva, útesy a koží stezka. Ona tam cesta kdysi asi byla, ale tak v roce 100 před naším letopočtem. No nic, lézt ten kopec zpátky se mi nechce, tak to беру, jak to je, a jdu k potoku. Půl kilometru za mnou, a já narážím na díru jako prase. Říkám si, že jenom idiot by tam spadl. No, obcházím to, podklouzne mi noha, a už letím směrem díra. Nic moc se mi nestalo, poškrábáný telefon, solární panely, a názor, že nejsem idiot odvál jak smrad Jiřího bot.

Pokračuji cestou necestou a objevuji maličkatý potůček. Napiju se, osvěžím se, a teď otázka - za 68 m má být červená, a ona nikde. Tak bloudím, a furt nic. Jak blesk z čistého nebe vidím Dazula. Zvednu telefon a volám mu. Zvedne to a já říkám: "Otoč se doleva, mávám." Chvilku ticha a teď slyším jen smích, ani jsem k tomu nepotřeboval telefon. Krásně se to rozléhalo. Jdu se napojit na červenou, když už vím, kde je.

Vylezu nějaký kopeček a jdu se napít. Do protivky potkávám další Čechy, chvíli se s nimi bavím, a oni pak pádí dál. Zatím odpočívám na kameni jak had, který se vyhřívá. Z horizontu jde slyšet pískání. Velice chytlavá melodie. Po chvíli se vynoří babička s hůlkama, a krásně, spokojeně si vykračuje, jakoby nic. Za ní jde dědeček, který si pobrukuje stejnou melodii. Dívám se na ně a pozdravíme se španělsky - podívají se na mě, a já řeknu: „Hola“. Usmějí se, nechám je přejít, a jdu nahoru.

Vylezu úmorný kopec, otřu pot, a vidím neskutečný výhled. Pokračuji po hřebenu. Ta podívaná stála za všechny peníze. Už se blíží sestup dolů, cca 800 výškových. U začínajícího lesa potkávám odpočívajícího Dazula. Přidávám se k němu. Po chvíli se zvedáme a jdeme za ostatními na oběd, což netrvá moc dlouho, protože jsou za zatáčkou.

Já s Jiřím mám bagetu s marmeládou. Bohužel dostanu na rozloučenou bagetu. Jde se dál dolů, spočneme až u cesty, kde se díváme na motorky, auta a skútry.

Jak bylo v plánu, jde se do kempu, ať moc nesmrdíme v letadle. Ale tady je ten háček. Musíme udělat rezervaci do kempu. S Jiřím to řešíme asi půl hodiny. Jiří vykřikne (cituji): "Do prdele, mám to!". Což znamená, že můžeme jít do kempu. Tam nám prověřují tu rezervaci, jak kdyby to byl atomový kryt. Pustí nás a my jdeme odložit batohy a do sprch. Všichni se umyjeme a jde se do restaurace, kde já poprvé ochutnal chobotnici - a upřímně, je to úžasné. Sice to bylo drahé jak hovádko, ale stálo to za to. Jelikož jsme tam šli já, Mik a Jiří, tak nás vystřídal Dazul a my jsme šli hlídat batohy. Blíží se už večer a já s Jiřím se jdeme projít ke kříži. Vrátime se a tuto noc bych popsal jako noc žertů, protože přijdu k Hamace, a ta je přichycena ke spacáku, spacák je naruby. Když se ráno probudím, mám boty na stromě. Takže Mikovi jsem přivázal parakordem batoh a vytáhl jsem mu jej na strom, kam si musel vylézt. Jiřímu mám v plánu něco udělat na puťáku. Takže jestli tohle čteš, dávej si pozor. Tím už ale zasahuji do dalšího dne.

(Mik) Dnes se probouzíme bez much a bez štípanců, za což jsme rádi, že jsme nespali u toho jezera. Vzbudili jsme se a Uhlík nám povídá, jak slyšel Jiřího v noci jak říkal: „Hoši pozor, policajti.“ Tak Uhel hned vyskočil ze spacáku, dal si boty, a všiml si, že jsme pořád ve spacácích, tak říká: "Policajti hoši, ne?" Pak prý, že šel spát. Jirka mu povídal, že policajti tu včera byli, ale pro ty dva chlapy, kteří tam seděli do večera na lávce a jedli. Uhel si to samozřejmě pobral za pravdu, a asi to má ve svém textu, pokud ho neopravil.

Sbalili jsme se a vyšli vstříc našemu nejvyššímu bodu výpravy, a taky druhému nejvyššímu bodu Malorky. Byla to dlouhá cesta a šlo se vysoko. Bylo to někdy i pěkně ve stínu, takže nebylo takové horko.

Nevím jak, ale dostal jsem se dopředu skupiny, nejspíš kvůli tomu, že se Jirka zapovídal s Dazulem, a potkal jsem dva místní, kteří byli hrozně milí, a s nimi jsem vyšel až na vrchol hory. Prohodil jsem s nimi pár slov anglicky, jen nějaké povrchové řeči jako z kama jsme, a jestli jdu sám.

Na vrcholku jsem čekal. Za asi deset minut přišel Jirka a za tak půl hodiny Uhel a Dazul. Nejspíše museli potkat nějaké Čechy, protože za chvilku vylezli, a vypadalo to jako by se už znali. S nimi jsme se ten den potkali párkrát.

Pak už jsme jen sešli dolů, zamluvili camp, protože jsme se chtěli vysprchovat. Zašli jsme do místní restaurace v Lluclu. Já si dal pizzu - jako místní jídlo, že? Uhel si dal burger a Jirka nějaký mořský salát, nebo něco na ten způsob. K tomu si ti dva dali smaženou chobotnici, kterou jsem ochutnal. Musím uznat byla hrozně dobrá!! Jen pro představu kdo to neměl, tak je to takový dejme tomu tlustý cibulový kroužek, ale je to maso chobotnice, ale osmažené, je to trochu tvrdší než normální řízek, ale bylo to hrozně dobré. Doporučuji to vyzkoušet, vzhledem k tomu, že to měl Jirka už několikrát v Chorvatsku.

Já jsem dojedl a šel zpátky do campu pro Dazula, který nám hlídal batohy. Ten se pak šel sám najíst, ale nevím, co měl. Pak přišel Jirka, Uhel a potom i někdy Dazul. Já jsem si říkal, že bych se mohl projít, a nejspíše i to stejné Jirka s Uhlem, takže jsem je nechal první. Šli na nějakou vrtuli myslím, a pak jsem šel já - jen do botanické zahrady.

Potom jsem se vrátil a šel spát s tím, že bych nečekal, co zítra najdu na stromě :- D

(Dazul) Vzhůru jsem před 6:30, tak si v klidu odskauji pár set metrů k luxusním chemickým toaletám na parkovišti. Za deset minut už si vařím na dřívkáči čertstvě napuštěnou vodu z místního horského pramene. Vařím si

kávu a čaj z MRE. Jím v celofánu zabalené celozrnné pečivo se sušenou klobásou, dělám si poznámky k průběhu expedice a čekám, až ogaři vstanou.

8:20 vyrážíme. Dneska je naším cílem první placený camp, ve kterém budeme na Mallorce spát - u kláštera Lluc. Je to sice jen cca 15 km, ale čeká nás 600 metrů stoupání a pak 875 metrů sestupu, takže opět chuťovka : -)

Místo prvního setkání určuje Jiří v sedle Coll des Prat (1205 m), což je minimálně 7 km - na dvě hodiny bez zastávky. Já ale zastávkovat budu, takže to vidím nahoře v sedle tak na jedenáctou hodinu. Zprvu šlapeme jako vždy společně, pak se různě trháme a v čele jde každou chvíli někdo jiný, dokonce i já.

První větší zastávku si dělám v 9:30, ve stínu cesmínových dubů. Další fotografické zastavení je v 10:05 u pramene Font de ses Tosses d'en Gallina v 950 metrech nadmořské výšky. Údajně je pojmenován podle Jaume Martorella, který jej vybudoval v roce 1633. Více se mi k tomuto kamenem vyskládané ochraně pramene a malé nádrži pod ním nedaří zjistit. Pominu-li zelenou vodu ve studánce i nádrži, vypadá tohle místo moc hezky. Ale vodu se neodvážuji ochutnat : -(

Kilometr pod sedlem Coll des Prat si dělám poslední výstupovou přestávku - je 10:25. Sedím na stezce, ve stínu vysokých trav, zapisuji si poznámky a žvýkám směs ořechů s brusinkami, kterou si sebou tahám z Česka. Jsem poslední z naší výpravy a tak když zespodu slyším pár českých slov, zpozorním. Dochází mne příjemný manželský pár z Klatov a dáváme se do řeči. Oni taky putují přes Serra de Tramuntana, jen kratší dobu, spí občas po hotelích, ale dnes spali venku, mimo stezku někde nad námi, takže jsme je museli o kousek minout. Po cestě do Lluc se ještě několikrát potáváme.

Nahoře v sedle jsem v 11:10 - ogaři jsou v malém stínku opření o kamennou zeď, která zde už po

staletí vytyčuje hranice území. Je to neuvěřitelné, ale i tady ve výšce 1205 metrů nad mořem se bydlelo a hospodařilo. Kousek odtud je místo pojmenované Casa de neu d'en Rubí (asi něco jako Sněžný dům Rubího). Je tady i velká, po obvodu kamenný vyskládaná jáma, která je součástí zdejších historických suchých kamenných staveb určených k sběru, uchovávání a transportu sněhu.

V okolí by mělo být jedenáct takových „domů na sníh“ (cases de neu), doplněných o terasy pro sběr sněhu, zdi k jeho hromadění, přístřešky pro pracovníky (nevaters), prameny a studny. Většina těchto staveb se nachází ve výškách nad 1000 metrů, pouze dvě jsou kolem 800 metrů nad mořem. Sníh a led získaný z těchto míst měl velký ekonomický a kulturní význam. Využíval se prý pro léčebné a gastronomické účely již od starověku. Tady na Mallorce byla tato činnost regulována od poloviny 17. století až do počátku 20. století, kdy ji nahradily moderní metody výroby ledu.

11:30 vyrazíme - potkáme se až skoro dole, na místě, kde naše stezka protne hlavní asfaltovou silnici. Je to něco přes 5 km, o 600 výškových metrů níž (dalších cca 200 metrů sestupu nás pak bude ještě čekat).

Po pár stovkách metrů ale musím zastavit, protože píchání do levého chodidla je už tak nepříjemné, že v mém trekovém sandálu musí být nějaký trn, jinak si to nedokážu vysvětlit. Sice jsem botu při výstupu několikrát prohlížel, ale nikdy jsem nic v podrážce zapíchnutého neobjevil. Musel jsem se určitě dívat nepozorně, protože v té botě na stejném místě něco je. Sundávám trekový sandál, vyklepávám jej, projíždím několikrát dlaní vnitřek boty, prohlížím jak pod mikroskopem podrážku - a nic. Opravdu, ani po několikerém opakování tohoto postupu nenacházím zdroj píchání při došlápnutí. Nasažuji sandál, udělám krok a už mi to dochází! Ten trn musí být v podrážce zalomený a vyjíždí z ní jen při došlápnutí! Pozorně odměřuji místo, kde by měl být a zkouším jej zevnitř mačkat - nic. Obracím a mačkám palcem podrážku - je tam! Když podrážku v kritickém místě ohýbám, už ten trn vidím. Zkouším jej uchopit nehty, ale ty sklouzávají a nedaří se mi jej povytáhnout ani o milimetr : -(Svůj multitool nůž s kleštěma jsem zapomněl včera ráno u vyhlídky, takže mi z nástrojů, které mám sebou zbývá nůž + švýcarská katička s pinzetou a nůžkami. Nožem se mi trn vyloupnout také

nedaří a stejné to je i s pinzetou - po trnu sklouzne. Ve finále pomáhají nůžky - když trn sevru nůžkami dostatečně pevně, ale tak abych jej nepřestřihl, daří se mi jej povytáhnout o 2 mm. Pak už to jde lehce - trn o velikosti 12 mm je venku! A najednou se mi jde o poznání lépe : -)

Uhlík se vydává zkratkou po neznačené stezce, já sestupuji po značené. Když já už zase stoupám na poslední dnešní hřeben, vidím jak Uhlík ještě sestupuje. Zdá se, že zvolil "nábližku" - bylo to sice dál, ale zato tam byla horší cesta.

Z hřebene mám krásný výhled na moře, které je jen 6 km severozápadně ode mne. A taky vidím 100 výškových metrů pod sebou širovat Mika po kroutící se kamenné cestičce lemované širokou zídou. Vypadá to, jako by krácel po velké čínské zdi.

14:00 se setkáváme v zatáčce kamenné stezky, ve stínu, asi 450 výškových metrů nad Llucem. Ještě nejsme ani v polovině sestupu. Dávám si lehký oběd v podobě sušené klobásy a žitného sendvičového chleba a teplou vodou (studenou nemám). Dlouho se ale nezdržujeme, siestu dnes neudržíme.

14:45 jsme všichni u asfaltové cesty. Už z dálky několika kilometrů bylo slyšet pronikavý zvuk vytuněných motorek a aut. Z těchto zvukových efektů jsem nabyl pocitu, že na Mallorce jsou pouze vytuněné stroje uhánějící nonstop minimálně 120 km/h. Když chvíli pozorujeme rachot na zdejší hlavní komunikaci, tak se mi zdá, že na svém pocitu toho moc poopravovat nemusím.

15:30 jsme na lavičkách kousek od kempu, a Jiří s Uhlíkem se vydávají na průzkum. Vracejí se s tím, že do kempu se musíme registrovat a zaplatit online. Jura se s tím chvíli trápí, dokonce na něco používá i můj mobil, ale zadání splnil bezvadně. Nejvíc se natrápil se zadáváním mého mobilního čísla - až na několikátý pokus zjistil, že se do jejich on-line registrace musí zadávat bez mezinárodního předčísle. Tahle noc nás každého stojí 5 EUR.

16:30 už stojíme u recepcce kempu a ač španělsky ani americky neumím, zdá se mi, že dva pracovníci na recepci ručně někam přepisují vše, co Jiří zadával on-line. Ale po cca 10 minutách držíme

v rukou žlutou cedulku, která nás opravňuje v kempu přenocovat - bez stanu, který stejně nemáme. Zato můžeme použít WC a hlavně sprchůůůů!

18:15 jsem vysprchovaný a mýdlem vyprané tričko, šátek, trenýrky a kraťasy suším na natažené parašňůře. Všechny tři skládací fotovoltaické panely jsou vyskládány na stolku vedle sebe, aby na ně co nejvíc svítilo slunce a tentokrát mám k jednomu připojenou na nabíjení powerbanku i já, protože už mám od včerejška normální USB kabel : -)

Ogaři se vydali na večeri do místní restaurace, aby ochutnali nějaké typické jídlo pro Mallorku, a já v kempu hlídám věci. Čas využívám k psaní poznámek a čtení kapesního průvodce pro Mallorku, která jsem si těsně před odletem koupil. Já totiž průvodce před akcí záměrně nikdy nečtu, abych se nenechal ovlivnit a neodhalil všechna překvapení, které na mne čekají. Léta se tak vyhýbám zklamáním z nenaplněného očekávání. V průvodcích jsou vždycky ty nejhezčí fotky z nejnemožnějších úhlů a míst na která se běžný poutník ani nemůže dostat. Ale zase většinou cestuji s kamarády, kteří si všechny tyto informace nastudovali a ty nejpotřebnější mi pouští. Taky mám kamaráda Pafa, kterého podezřívám, že se průvodce učí nazpaměť a na našich potulkách funguje jako chodící encyklopedie.

18:40 mne přichází vystřídat Mik a na večeri do restaurace se vydávám i já. Uhlík s Jiřím ještě dojídají a tak mi doporučují co si v Cas'Amítger dát. Mají tu totiž tradiční mallorskou kuchyni s důrazem na grilovaná masa a horské speciality. Dávám si misku "Frito de mallorquí" - na kostičky nakrájené pečené brambory, stejně nakrájenou glilovanou papriku, jehněčí (nebo kůzlečí?) maso, játra, hráške a další zeleninou, kterou nedokážu identifikovat. Je to akorát ostré, skvěle to chutná a je toho tak akorát, abych se moc nepřejedl. K tomu si dávám kolu s ledem. Aperitiv a desert odmítám. I se spropitným nechávám obsluze 20 EUR a vydávám se na procházku po areálu sousedního kláštera.

19:05 procházím bránou klášter Santuari de Lluc, který je prý nejvýznamnějším poutním místem Mallorky. Daří se mu propojovat duchovní, kulturní i přírodní hodnoty - což si hned ověřuji, když procházím kolem obrovského stanu poskytující

stín jistě stovkám poutníků, který má mimo venkovné oltáře i pódium pro hudebníky a zpěváky. Taky tu je prý vyhlášená botanická zahrada, do které se chci podívat.

Když dvojice, kterou cestou míjím, zastavuje a obrací se na mne, poznávám manžele z Klatov, se kterými jsme se dnes několikrát potkali. Teď si vzpomínám, že se zmiňovali, že budou spát v kláštře. Vůbec jsem je první pohled nepoznal, protože jsou jinak oblečení, bez čepiček, ... Oni to mají se mnou stejně - taky jsem jinak oděn, protože to, v čem jsem šel se mi právě suší na šňůře v kempu. A navíc jsem i čerstvě oholený : -) Líčí mi nějaké problémy s neuklizeným pokojem, který dostali přidělený, i to, že před chvílí potkali Uhlíka s Jirkou, že zdejší venkovní bazén stojí snad 14(?) EUR ... Ukazují mi kudy do botanické zahrady.

Botanická zahrada u kláštera Santuari de Lluc byla prý založena v roce 1956 a původně sloužila pro potřeby náboženské komunity. Mezi lety 1993 a 2001 ji rozšířil a upravil bratr Macià Ripoll spolu s dalšími pomocníky. Dnes zahrada představuje přibližně 200 druhů rostlin z Baleárských ostrovů, které jsou vystaveny v co nejpřirozenějším prostředí. Nelze si nepovšimnout sochy Francesca Bonafého, botanika (autor "Flora de Mallorca"), básníka a velkého příznivce kláštera Lluc. Nápis pod jeho sochou zní "El jardiner" - zahradník.

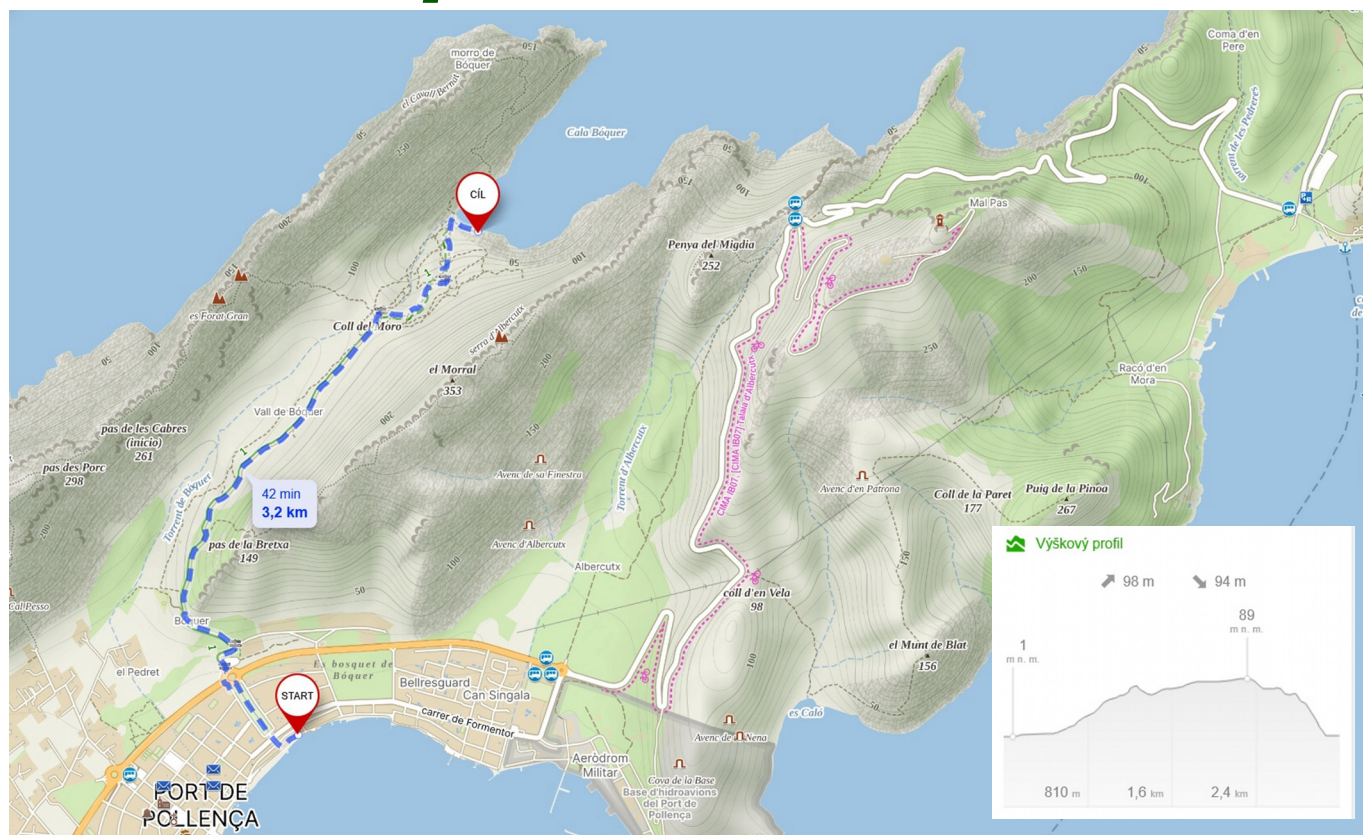
Tahle botanická zahrada má jedinou nevýhodu - jména stromů, keřů a rostlin na cedulkách jsou uvedeny pouze latinsky a španělsky : -(

V 19:40 už jsem zpátky v campu a místo mne vyráží na průzkum LLuc Mik, který hlídal bágly. Jak se slunko na obloze posouvá k západu, přesouvám FVE panely na místo, kde stále ještě svítí a stejně tak to dělám s prádlem, které suším. Jen musím šňůru napnout mezi jiné stromy : -)

Před setměním se ogaři vytrácí na hodinku telefonovat, ale to už zaléhám do spacáku a snažím se usnout. Uvědomuji si, že mne bolí zatuhlý pravý krční sval víc než jindy a dělá mi problémy, když se chci ve spacáku převrátit na druhou stranu. Uhlík svůj sprej na bolest někde ztratil, takže si беру z lékárničky dvě pilulky Ibalginu s nadějí, že zabere. Zabral : -)

9. den - pondělí - 9.6.2025

(Jirka) Noc z neděle na pondělí jsme strávili v kempu, kde jsme měli teplou sprchu a záchody. Rozhodli jsme se, že místo nudných 25 km po cestě, radši pojedeme busem do Port de Pollença, takže jsme si mohli trochu přispat. Vstávali jsme okolo půl deváté a začali se balit. Mik se vzbudil dřív než já s Uhlíkem, a rozhodl se pověsit Uhlíkovi boty na strom. Jak se ukázalo, nebyl to dobrý nápad, protože zatím co Mik snídal, Uhlík vzal celý jeho batoh a pověsil mu ho na strom do výšky asi 5 metrů.

Mikovi pak zabralo půl hodiny dostat ho dolů.

Mezitím co Mik sundával batoh, já s Uhlíkem jsme si v místním obchodě koupili nějaké pečivo na snídani. V 10:00 jsme se všichni sešli na zastávce a jeli asi půl hodky k moři. Tam jsme strávili skoro celý den. Střídavě jsme se koupali, opalovali a Dazul se dokonce vydal na procházku na další pláž. Nakonec jsme nakoupili ještě nějaké suvenýry a vydali se busem do Palmy.

Po cestě na bus Mikovi došlo, že mu chybí peněženka, a Dazul strašil, že prý aj všechny doklady. Já jsem se začal bát, že budeme muset řešit, jak vlastně Mika dostat domů, když nemá pas. Naštěstí vše dobře dopadlo a Mik peněženku našel.

Cesta trvala asi hodinu a půl. V Palmě jsme si dali rozchod. Zašli jsme si do KFC na večeři, nakoupili další suvenýry a jeli na letiště. Na letišti jsme si roztáhli karimatky a šli spát.

(Dazul) Vstávám před sedmou, mé včera vyprané kraťasy do rána úplně neusch-
nuly. Takže opět převěšuji šňůru, aby na ní svítilo ranní slunce a kraťasy dávám tam,
kde svítí nejvydatněji. Kousek vedle věším i spacák, aby se proslunil. Na plastových
popelnících, kde jdu vyhazovat pár papírků, které jsem našel v báglu, je ranní rosa.
Tě jsem si zatím žádné ráno v horách nevšimnul, protože padala na savý podklad.

Rozkládám si na stůl všechny věci, které budu za chvíli balit do svého báglu. Z balíčku
US MRE vybaluji snídani - sladký koláč a požitkářsky jej jím. Dneska mám k jídlu druhé MRE, které
jsem si vezl z domova. Vystačí mi na celý den.

Je 8:00 a ogaři ještě spí ve spacákových. Nikam nespěcháme, jsme limitováni jen odjezdy autobusů
z Lluç do Port de Pollença, kde nepůjdeme pěšky, ač by to stihnout šlo, ale to by nám nezbylo dost času
na koupání v moři, které jsme si po dosažení Port de Pollença naplánovali. Takže se necháme těch 25
km přepravit autobusem a ušetřený čas využijeme ke koupání a prohlídce tohoto vyhlášeného leto-
viska. I tak jsme po Serra de Tramuntana našlapali 108 km s celkovým výstupem 5006 m a celkovým
sestupem 4516 m - což není tak špatné : -)

V 9:00 se ogaři dobalují a mezitím, co si už sbalený Mik odskočil na potulku po Lluç, přivázal mu
Uhlík jeho bágel vysoko do koruny dubu pod kterým jsme spali. Je to odvěta za to, že mi Mik (spolu
s Jiřím včera večer zavázali hamaku. Překvapený Mik zprvu nechápe jak se jeho bágel na strom dostal,
ale pak se jej víc než 10 minut, za všeobecného veselí, snaží dostat dolů : -)

Ogaři si jdou nakoupit, ale já zůstávám na kamenné lavici integrované do zídky, kousek od auto-
busové zastávky, ze které nám to pojede do Port de Pollença. Tím, že tu nikdo jiný není, dávám si svůj
bágel pod hlavu a pohodlně si na lavici lehám. V této poloze probíhá čekání na autobus mnohem lépe.

10:55 vystupujeme v Port de Pollença. Je to malé městečko na severovýchodě ostrova, které leží v zálivu Badia de Pollença, asi 5–8 km od většího města Pollença. Původně to byla rybářská vesnice, která se díky turistickému ruchu rozrostla na 6000 stálých obyvatel. Jsou tu krásné pláže s jemným pískem a mělkou vodou v zálivu. Zdejší přístav je prý známý jako centrum vodních sportů a jachtingu, s množstvím rybích restaurací, které patří k nejlepším na Mallorce. Místo je velmi oblíbené zejména mezi britskými turisty, čemuž jsou přizpůsobeny i místní ceny.

Vedení Jiřím nacházíme prázdný kousek pláže v severní části zálivu, kde shazujeme bágly. Máme čas minimálně do 16:00, kdy zvažujeme, že bychom se přemístili do Palmy. Takže obvyklý rituál - hlídání bágků, nakupování, oběd. Já si ohřívám pomocí chemického ohříváče v MRE hliníkový pytlík s velmi chutným jídlem - těstoviny, maso a přiměřené ostrá tomatová omáčka.

Ogaři se koupou a opalují na pláži v zálivu, ale mně to množství lidí úplně nevyhovuje. A taky mne láká odlehlá zátoka na severu Mallorky, na poloostrově Formentor - vzdálená 4 km odsud. Domlouvám se tedy s ogarama, že oni se budou koupat tady u bágků a já tu můžu nechat ten svůj. Já se vydám nalehko do zátoky Cala Bóquer a nejpozději do 16:00 budu zpátky. Ve 12:00 se vydávám na cestu. Beru s sebou pouze mobil a nedopitou krabici pomerančového juice, který jsem zakoupil v místním Sparu.

Je vedro - aby ne, když je poledne. Pláž Cala Bóquer není přístupná autem a jedinná cesta po souši lze zdola pouze pěšky. Odhaduji to na hodinu chůze suchou, kamenitou krajinou bez stínu. Trasu hodnotím jako středně náročnou, zejména sestup na pláž. Cesta sem patří mezi to nejkrásnější, co jsem na Mallorce viděl. Teď, když to vidím, šel bych sem i kdyby to bylo 2x dál.

Okolí zátoky je divoké a romantické, s vysokými skalními útesy, které padají do křišťálově čistého moře. Díky své odlehlosti a obtížnějšímu přístupu je zde minimum turistů - i díky tomu, že je mimo hlavní turistické trasy Mallorky. Nejsou tu žádné služby, jako jsou bary, toalety nebo lehátka, což podtrhuje relativně nedotčený charakter a klidnou atmosféru. Ideální pro koupání.

13:00 jsem na místě i když mi minimálně 10 minut zabral přesun ze západní části pláže, kde je asi pětadvacet turistů na východní část, kde není nikdo, díky tomu, že je obtížněji dostupná. Ale skalní útesy přes které se musím na tuto část zátoky dostat poskytují dostatečně dobré chyty a bouldering mne vždycky bavil a docela mi šel. Ta námaha stála za to. Díky soukromí se mohu koupat bez plavek.

Dno Cala Bóquer tvoří převážně hrubé oblázky a kameny, pláž je tedy kamenitá a nikoliv písčitá (tu si užívají ogaři v Port de Pollença). Oblázky jsou větší a dno je v blízkosti břehu mělké, ale asi 100 metrů od břehu dosahuje hloubka přibližně 2 metry a při vzdálenosti 150 metrů kolem 3 metrů. Pláž je ohraničena prudkými skalnatými útesy a je součástí přírodní rezervace Serra de Tramuntana, což v praxi znamená, že je zde víceméně zachovaná přírodní a relativně nedotčená krajina. Kvůli kamenitému podloží na pláži neroste téměř žádná vegetace, protože je oblázky při bouřlivém moři vyplavována. Všechno kolem je pastva pro mé oči. Fotím, točím, kochám se. Ó jak jsem rád, že jsem nepodleh línosti a vydal se sem : -)

Čas tu neuvěřitelně rychle letí. Už tu jsem tři čtvrtě hodiny! A tak se ve 13:50 vydávám na zpáteční cestu. Protože si chci ušetřit zdolávání jednoho obtížnějšího úseku cestou na druhou část zátoky, napadá mne, že bych mohl zkusit "kozí cestu". Pod heslem: "Kde se udrží horská koza, udrží se i Dazul a kde se horská koza neudrží, Dazul se stejně udrží!" se vydávám zdolat asi stometrový skalnatý sráz. Začínám kamenným sesuvem, který se zdá stabilizovaný a poskytuje dostatek vhodných chytů. Pak překonávám traversem kamenitohliněnou skuzavku a když se dostávám do pásma, kde už vyrůstají trsy trav a jakéhosi šáší, mám vyhráno!

Pohled ze stometrového útesu na prázdnou část zátoky Cala Bóquer je úchvatný. Ten výstup za to stál. A jako bonus jsem si zkrátil cestu o 300 metrů : -)

Cestou zpátky pozoruji, fotím a točím spoustu horských koz. Jsou na lidi zvyklé a tak mne nechávají přijít hodně blízko. Má-li Uhlík pravdu a natočil-li dronem jak kozy zdolávají útes ze kterého shodily ten šutr, který málem zabil jednoho klučinu, mohli bychom spolu smými záběry klidně udělat dokumentární film o divokých horských kozách na Mallorce : -)

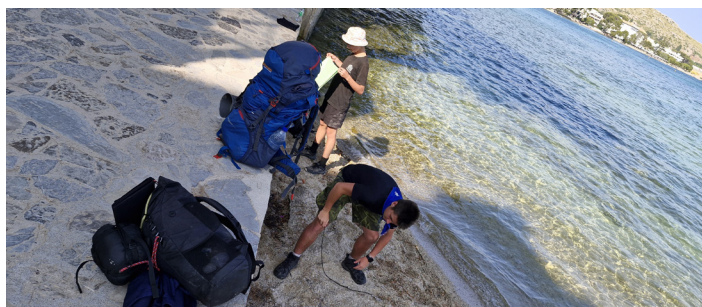
15:00 jsem zpátky na pláži v Port de Pollença u ogarů. Všechno OK a tak si dávám svačinku z MRE - Cherry Blueberry Cobbler v rámci MRE (Meal Ready to Eat), což je sladký dezert v podobě ovocného koláče s náplní z třešní a borůvek, zalitý vlhkou vrstvou těsta připomínajícího drobenku nebo koláčový korpus. Je to předvažené, nevyžaduje to chlazení ani vaření a je to připravené k okamžité konzumaci přímo z obalu. Tahle dobrota má sladkokyselou chuť, kombinující šťavnaté třešně a borůvky s jemnou, vlhkou těstovinou, která dodává pocit domácího koláče. Dostávám tím do těla asi 150–230 kalorií.

Rád bych domů stejně jako ogaři přivezl něco na uvítanou děckám a Irči a tak vyrážím na nákup. Po dlouhém hledání a procházení obchodů, stánků a prodejců nakonec kupuji pro děcka čtyři tabulky Pan de naranja, což je typická sladká specialita z Mallorky, která se připravuje z čerstvých pomerančů rozemletých na kaši, která je vytvarována do obdélníkového tvaru - podobně jako tabulka čokolády. Tento pomerančový chléb je ochucený sladkým likérem Hierbas (mallorkinský anýzový likér), pokapaný a ozdobený mandlemi, poté sušený. Tohle jsem u nás v supermarketu neviděl a podle ceny to žádný shit nebude. Pro Irču bych rád nějakou dobrou nemletou kávu, ale nic takového tu asi nevedou. Zkusím se podívat ještě na letišti.

18:00 se vydáváme z pláže na autobus do Palmy a v 19:50 už jsme v podzemním autobusovém nádraží hlavního města Mallorky. Dáváme si do 22:00 rozchod, sraz máme na Plaza de España u zastávky, odkud pojedeme autobusem na letiště.

Využívám čas k bloumání centrem kolem Plaza de España a návštěvě s večerí v Burger Kingu, kde jsem to asi přehnal a pořádně se přežral.

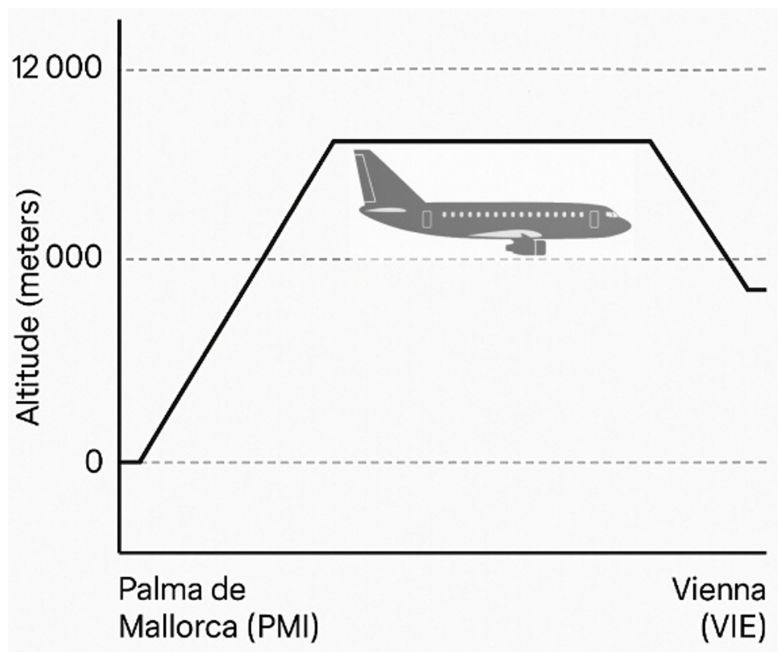
Ve 22:30 už mám nafoukanou karimatku a na ní roztažený spacák v krajní části odletové haly Aeropuerto de Palma de Mallorca. Je to prověřený flek - spali jsme tady s Horkou, takže pro nás to bude taky vyhovující.

"El millor pa és el que es guanya." - "Nejlepší chléb je ten, který si vyděláš."

10. den - úterý - 10.6.2025

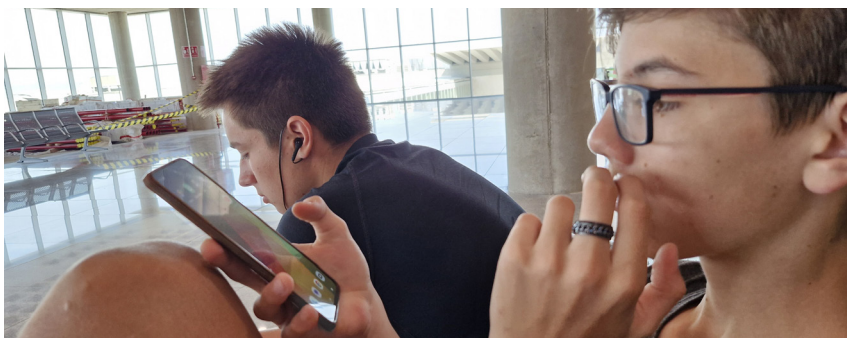
(Uhlík) Probudím se, protože do mě někdo kope. Je to Jiří. Jelikož jsme spali na letišti, tak jsem čekal, že se moc nevyspím, ale opak je pravdou. V celku jsem vyspaný. V rychlosti jsem zabalil a najedl jsem se. Začali jsme pomalu, ale jistě řešit, jak to všechno bude. Já se musím sbalit do Jiřího malého batohu, ale jak jsem to tam všechno dával, tak jsem rozbil zip. Což byla taková ta malá poslední kapka, tak jsem se šel uklidnit na čerstvý vzduch. Po vyklidnění jsem se dobalit a udělal vše, co je potřeba. Když už máme vše, tak odpočívám a ostatní řeší Mika a velký batoh.

Když už téměř stačí vyřešit velký batoh, tak Dazul pozdraví nějakou cizí ženu s dětmi, a po chvíli bavení s ní říká: "Tohle je Pípův a Bobinin syn" a ukáže na mne. Pozdravíme se a podáme si ruku. Vidím, že to je skautka, protože mi podala levou ruku. Ona musí jít na letadlo a my zase jdeme odpočívat.

Když jdeme přeměřit velký batoh, tak domluva je na mě. Překladač mě zklamal. Letušky mi totálně nerozuměly, ale Dazul to vyřešil, no. Takže vše je v pořádku, teď se jen dostat do letadla.

První kontrola a málem jsem byl v trenkách, protože mi padaly kalhoty, bez opasku holt nedrží. K mému údivu jsme všichni prošli na jedničku, což se divím, protože já jsem měl věci v kapsách tak na jeden batoh, ale neřešili to. To bychom měli, si říkám. Teď už jen nasednout na správné letadlo a domů.

Když tento článek píšu, už sedím v letadle směr Vídeň, kde nás čeká Irča. Irča nás nabrala a veze nás směr domov, s Hanny poslouchají,

(Mik) Dnes jsme se vzbudili na letišti s tím, že ve dvanáct odlétáme. Ráno jsme se teda přebalili do velkého baťohu a příručních zavazadel. Odešli jsme ještě vyřešit mou letenku a baťoh odnesli k zavazadlům. S tím, že jsme čekali v lajně na to, aby si omrkli, jestli něco nebereme špatného co do letadla nepatří, jsme nic moc nedělali.

Prvně jsme našli nějaké to místo, kde se čeká na letadlo a kluci zašli nakupovat. I Dazul. Ale zkejsnul tam tak, že jsem měl tak deset minut na to, abych si něco koupil. Tak jsem stihl jen sprite a medvídky do letadla, a už jsme nastupovali.

Ti tři měli sedala za sebou v prostřední řadě a Uhel byl nešťastný z toho, že byl před Jirkou, protože by ho kopal, nebo něco v tom smyslu. Zato já jsem seděl na boku, ale ne bohužel u okénka, ale v uličce. Letěli jsme a já hned vše vypil a snědl. Pak jsme přistáli, počkali jsme na Irču a Hanny, protože byla kolona či něco podobného.

Nastoupili jsme do Kateřinického auta a jeli z Vídně zpátky do Kačic. Tam jsme vysadili Dazula u obecnáku a jeli k nám, protože jsme šli umývat obecní auto, a my jsme měli doma přípravky na umývání. Auto jsme umyli, pro Uhla přijel Tovaryšek a Jiří odjel s Irčou.

Já jsem se doma umyl a do jedenácti jsem čekal na to, až se odešlou fotky Dazulovi. A chtěl jsem zítra chrnět až do jedenácti. Doufám, že tohle bylo čitelné pro vaše oči a za dva týdny jedu na Puťák, tak zdar.

(Dazul) Většinou mívám spíše lehký spánek, zvláště na rizikovějších místech - a letiště k nim v mém vidění světa patří. A tak mne budí nějaký týpek, který si sedá na volné sedadlo - lavičku u které ležím na zemi. Je hlučný jako Mik, takže v prvním o kamžiku mám nutkání zasyčet něco vy smyslu: "Zklidni hormon!", ale obratem mi dochází, že to Mik být nemůže, protože spí na spacáku asi 3m ode mne. A tak mlčím. Týpek se za 15 minut taky ztiší, protože se mu už podařilo tu petku konečně narvat do jeho zavazadla. Do toho vzdálený hukot letištních elektrovozítek, který v jinak ztichlé odletové hale dominuje.

Třičtvrtě litru coca-coly ze včerejší večere v Burger Kingu vyžaduje, abych šel ve 3:50 odpustit tekutiny. Ale ještě na nějaký čas znovu uléhám. Kolem 4:30 jdu dobíjet mobil ke sloupu se zásuvkami a bezdrátovou dobíječkou. Kolem páté budím Uhla a půjčuji si jeho adaptér do zásuvky, abych mohl dobíjet i powerbanku.

Periferním viděním registruji ženu, která sedí na místě téměř krytém sloupem, od něhož jsou paprskovitě umístěny 3 stoličky. Blondýnka, 40-45 let?, něco mezi pološtíhlou a plnoštíhlou postavou, nejatraktivnější léta za sebou, ale pořád hezká. Žádný vyzývavý typ, kterých tady po letišti prochází stovky až tisíce denně. Klimbám s hlavou opřenu ma loktech, čas od času se podívám na kolika % je dobíjení mobilu i powerbanky. Najednou cítím jak se mne dotýká na rameno, otáčím se a zvedám ze sedátka barového typu - je to ona ženština, která doposud seděla u protějšího stolku, ale mobil ani powerbanku nedobíjela. Ve chvíli, kdy se k ní otočím mne bere za ruku, s úsměvem ve smutných očích mne políbí na tvář a zvolna mne táhne směrem k odbavovacím bránám. Připadám si trochu omámený, ale trvá to jen 2-3 vteřiny. Pak začne pracovat mozek - nenuceně odděluji svoji ruku od její a ukazuji na svůj mobil a powerbanku, které dobívám na stolku za mnou, vracím se těch 3-5 metrů zpátky.

Moje nonverbální komunikace se mi zdá jasná. Zastavuje se i žena a něco mi tichým a příjemným hlasem povídá. Možná anglicky, ale jako rodilá mluvčí nezní. Usmívám se na ni, když říkám: "I don't understand." a "I don't understand English" - což je vše, co z jazyka anglického znám. Žena na mne několikrát promlouvá, ale já fakt netuším, co mi říká. A tak asi 10x odpovídám "I don't understand." a pak odvážně přidávám: "I have a problem, I don't speak English, I don't speak German, I don't speak Spanish. Only a little Russian." Žena pozvedne udiveně obočí a opakuje "Russian?" Teď už chápu, že si myslí, že jsem Rus. "No, no, I'm not Russian! I just speak a little Russian." A dodávám "Я немного говорю по-русски"

Usedám zpátky na barovou židličku pevně připevněnou k podlaze a žena se smutně vrací k protějšímu stolku. Asi 3x se mně pak ještě snaží oslovit a jediné, čemu rozumím je "zwei Kaffees". Přitom si všímám, že má pěstěné ruce s dlouhými umělými nehty. Jenomže prostředníček na levé ruce je jako jediný bez umělého nehtu - první co mne napadá, že si jej ulomila při nějaké potyčce. Žena usedá znovu na místo, kde před tím seděla několik hodin a já kontrolovuji kolik % mi zbývá do úplného dobití mobilu a powerbanky. Je to ještě na dlouho a tak asi po čtvrt hodině klidu se pomalu a nenápadně natáčím a posouvám tak, abych

byl krytý sloupem a ta žena mne neviděla. Pak беру mobil i powerbanku a v zákrytu za sloupem odcházím co nejdál a pak rychle za roh. Zdá se, že si mého odchodu nevšimla.

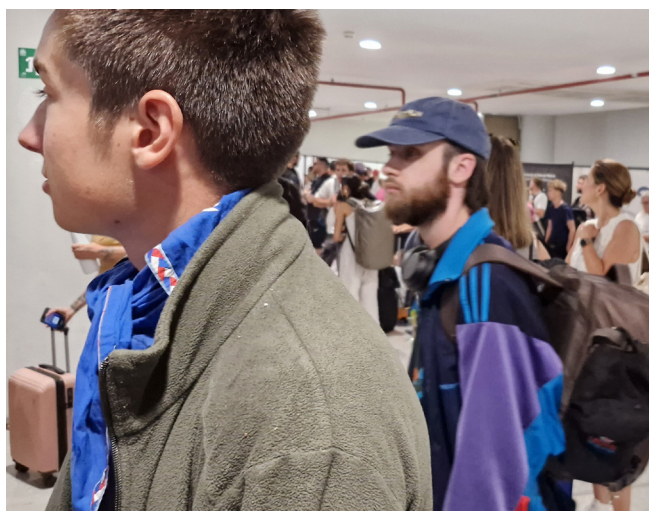
Je 8:30, ogaři jsou už vstanutí a balí si své věci. Kolem nás začíná chodit víc a víc lidí se zavazadly, aby je daly na pás, skrz který se dostanou do zavazadlového prostoru jejich letadla. Registruji, že tudy jde i mladá žena ve žlutém tričku s dvěma malými dětmi a velkým kufrem. Když se za pár minut vrací, zastavuje se, dívá se ne mne a já na ni - vždyť to je Fazi, která byla před lety výraznou aktivní členkou Dvojkařek - 2. dívčího oddílu našeho vsetínského skautského střediska! Viděl jsem se s ní asi po patnácti letech začátkem května na Špacíru a teď ji potkám tady - na letišti v hlavním městě ostrova Mallorca! Tohle nenamyslíš! Srdečně se objímáme a já dnes dostávám už druhou pusku : -) Fazi tu byla s rodinou - manželem a dvěma syny - na plážové rodinné dovolené a trošku nám závidí naše putování po Serra de Tramuntana. Ale za chvíli ji letí letadlo a musí se před tím setkat s manželem, který šel vrátit půjčené auto. Nebýt toho, kecáme tu spolu aspoň hodinu.

9:15 jdeme na snídaňooběd do McDonalds, který je o patro níž v příletové hale. Za 11,05 EUR si dopřávám menu McExtreme Macon s BBQ omáčkou. Po té včerejší opulentní večeři v Burger Kingu bych to asi i oželel, ale jak se půjdeme za dvě hodiny odbavit, už se do příletu na letiště ve Vídni, což bude před 16:00, ničeho nenajím.

11:20 už jsem odbaven a z dále pozoruji ogary, jak jim to trvá výrazně déle než mně - asi si je vytipovali a prohlížejí je i jejich příruční zavazadla mnohem pečlivěji než u mne. Ale bez problémů procházíme bránou všichni.

12:15 nastupuji předními dveřmi do letadla - tentokrát mám sedadlo 03E - uprostřed : -(Přesně za mnou sedí Uhlík a přesně za ním Jiří. Mika nevidím, ten je až někde vzadu. Start i let probíhá v klidu, oknem se mi občas podaří zahlédnout i pobřeží Mallorky. Poznávám přístav v hlavním městě Palma. Letadlo se různě naklání a mění směr, chvíli vidím jen modré nebe nebo ostrůvky mraků, chvíli nic a později i další částí pobřeží. Z výšky cca 10 km to je dechberoucí pohled.

15:50 už máme na letišti ve Vídni vyzvednutý spolený bág, který letěl v zavazadlovém protoru a kráčíme ven, abychom vyhlíželi Irču a Hanny, které pro nás v obecní dodávce jedou, aby nás přepravily domů. Mají trošku zpoždění. Když nám volají, že už jsou před letištěm, zjišťuje Jiří několika chytrými dotazy, že jsou o podlaží výš a tak je jdeme hledat. Je to rychlé. Nastupujeme a vyjíždíme o minutu později na to, aby bylo parkování obecní dodávky zdarma : -/

18:30 děláme zastávku na Rohlece, abychom pojedli. Já dávám tradičně McRoyal menu v McDonalds, ogaři papají v KFC.

20:30 se už společně umývá a čistí obecní dodávka před barákem Hanny a Mika v Poborově, zatímco já jedu na paseky za Mirisem, abych vyzvedl vytištěných 25 kusů 5. dílu KRONIKY OLDSKAUTI (2022-2024), do kterých budu zítra vlepovat CD a rozvážet je registrovaným členům 6.OS.

20:50 parkuje Irča obecní auto do obecní garáže a pak jedeme jejím Jeepem nahoru na paseky - domů. Pak nastává velké přetahování fotek a videí z mobilu a microSD kary z Uhlíkova dronu.

Veliký dík dnešního dne patří **Irči a Hanny**, které nás vezly do Vídne na letiště před 10 dny a dneska z letiště zpátky domů. Dohromady jim ty 2 cesty tam i zpět + úklid auta zabraly minimálně 16 hodin!

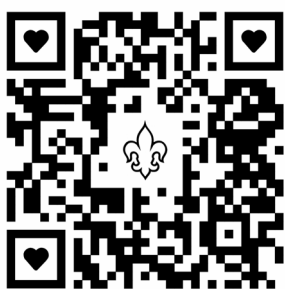

"El cor no té ossos." - "Srdce nemá kosti."

Načti si tento QR kód
a podívej se na
sestříhané video
(7:23) z RS EXPEDICE

(Dazul) Náklady na Expedici SERRA DE TRAMUNTANA:

letenka (koupená 2.4.2025) 2370 Kč
podíl na společném 20kg báglu 450 Kč
doprava (dotovaná) na letiště a zpět 891 Kč
doprava autobusem po Mallorce 40 Eur
doprava do Palmy a zpět do hor (kartou)... 340 Kč
doprava na letiště s zpět s Horkou 12 Eur
nákupy jídla a večere na ostrově 100 Eur
večere v Mc Donalds a Burger King (katrou) .. 668 Kč

celkem 8622 Kč

Načti si tento QR kód
a podívej se na
nesestříhané video
(55:22) z RS EXPEDICE

Na vzniku této **EXPEDIČNÍ KNIHY** se podíleli: Pepa, Horka, Uhlík, Jirka, Mik a Dazul.
Vydáno 27.6.2025 nákladem 5 kusů tištěných
pro vlastní potřebu 6.koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu v Kateřinicích
Junák – český skaut, středisko Vsetín, z. s.